

Đinh Nam Ti Vũ

Contents

Đinh Nam Ti Vũ	2
1. Chương 1: Dưới Tán Vĩ Quỳ	2
2. Chương 2: Cùng Một Mái Hiên	5
3. Chương 3: Phòng Ấn Đêm	9
4. Chương 4: Bữa Sáng Năm Sao	12
5. Chương 5: Lời Đồn Nổi Lên	15
6. Chương 6: Sóng Gió Nổi Lên	19
7. Chương 7: Mỹ Nam Đi Săn	23
8. Chương 8: Danh Sách Nguyên Vọng	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10: Đêm Khuya Trong Phòng Vẽ Tranh	33
11. Chương 11: Phải Trái Đúng Sai	36
12. Chương 12: Xe Mất	40
13. Chương 13: Hồng Nhan Họa Thủy	43
14. Chương 14: Một Đêm Thành Danh	46
15. Chương 15: Thiên Tài Kinh Thế	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	84
26. Chương 26	87
27. Chương 27	91
28. Chương 28	95
29. Chương 29	98
30. Chương 30	102
31. Chương 31	105
32. Chương 32	109
33. Chương 33	113
34. Chương 34: Chương 34	116
35. Chương 34	116
36. Chương 35	119
37. Chương 36	124
38. Chương 37	128
39. Chương 38	131

Đình Nam Ti Vữ

Giới thiệu

Câu chuyện về bậc thầy tranh sơn dầu trường phái ấn tượng An Tầm vô tình gặp được sinh viên ưu tú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-nam-ti-vu>

1. Chương 1: Dưới Tán Vĩ Quỳ

An Tầm đi suốt một ngày một đêm mới đến được trạm thu phí cao ốc Đình Nam, trong khoảng thời gian đó, cô chợp mắt trong xe được bốn năm tiếng đồng hồ, ăn hai bát mì tôm.

Mẹ kể vẫn hay nhắc cô suốt, con gái con đứa quan trọng nhất là phải sống tinh tế, nếu để cho bà biết mình vật lộn như thế nào trong suốt hai ngày qua, nhất định bà sẽ lại bị thương, có khi còn đau đớn ép An Tầm phải thề sau này không được như vậy nữa.

An Tầm nhớ tới dáng vẻ của bà, bất giác bật cười.

Có lẽ lần này cô đào hôn, bà cũng ngắt xiu luôn ấy nhỉ.

Bởi vì đúng kì nghỉ tết nguyên đán vừa rồi, Đình Nam bốn mùa như hạ chào đón một lượng lớn khách du lịch, cô dừng lại trước trạm thu phí cao tốc hết năm phút, vị đại ca hàng bên cạnh nôn nóng mắng mỏ, còn nói chậm thêm chút nữa sẽ không đặt được phòng khách sạn.

An Tầm sờ chiếc chìa khóa móc vào sợi dây nhỏ treo trên kính chiếu hậu, cảm giác gỉ rét khiến cho cô ý thức được rằng, hình như đã lâu lắm rồi cô chưa tới Đình Nam, không biết căn biệt thự bên bờ biển có còn như ngày trước, bác quản gia Trường Sinh có về nhà nghỉ hết Nguyên đán hay không nhỉ, cô có để lại mấy bàn vẽ ở đây không biết có tìm lại được không...

Đích đến cuối cùng của cô là vịnh Oanh Ca, trước kia, cạnh đó là một vùng đất hoang vu yên tĩnh, sau này chính phủ khai thác triệt để, mười dặm bờ biển nổi tiếng trong ngoài nước, bây giờ số du khách hằng năm đến vịnh Oanh Ca đã không sao kể xiết.

Hoàng hôn ở vùng duyên hải là ánh chiều tà rơi đầy trên cát vàng óng ánh, uốn lượn đằng xa cùng với bờ biển long lanh hóa thành một dải, An Tầm gỡ kính râu ra, rồi hạ cửa xe xuống, gió biển dịu dàng hòa với mùi hoa tử vi nhoáng cái đã lan tỏa khắp cả xe, mái tóc dài bị gió thổi tung tán loạn, cô hít sâu một hơi, tâm tình không cách nào thả lỏng suốt hai ngày qua cuối cùng cũng bình tĩnh hơn một chút.

Biệt thự tọa lạc ở phía tây bờ biển hoàng kim, trên một gò núi gần như bằng phẳng, mở cửa ra là cát vàng biển rộng, trong sân có đủ loại cây cỏ nhiệt đới, đây chính là hướng ra biển lớn, xuân ấm hoa nở* đấy nhỉ.

*Bài thơ Hường ra biển lớn, xuân ấm hoa nở – Hải Tử

Khu biệt thự này có hơn mười gia đình, bình thường ở lại cũng không có mấy ai, đa số họ đều cho du khách nghỉ lại tới thuê, như nhà cô, hàng năm số ngày trống cũng vô cùng ít. An Tầm quẹo xe qua khúc quanh chuyển tới trước cửa biệt thự, bức tường màu trắng quen thuộc và cánh cửa đỏ đập ngay vào mắt, một bên

cửa chính là một chiếc Wrangler màu đỏ đang đỗ lại, màu đỏ y hệt như thời tiết ở Đinh Nam, ấm áp nhiệt tình, An Tầm nghĩ có lẽ là xe du khách, cô cũng không quá để ý, cẩn thận ngừng xe lại cạnh bên rồi đi xuống xách túi hành lý phía sau, bước thấp bước cao vào cửa chính.

Lúc An Tầm rời đi đúng vào đêm trước ngày đính hôn, khi đó cô còn đang thử giày, ý nghĩ rời đi cũng là dừng khí nẩy ra trong chớp mắt, nói đi là đi, ngay cả đôi giày cao gót nhọn cũng không kịp cởi ra, chiếc giày này đi trên mặt cát không thoải mái chút nào, cho nên cô dứt khoát cởi ra, xách trên tay.

Cửa chính khép hờ, có lẽ là bác quản gia đang ở nhà, nên cô cứ đẩy cửa vào luôn.

Trong sân, hoa cỏ đã khác xa trong ký ức của cô, ngay cả cây vĩ quỳ tự tay cô trồng cũng lớn hơn nhiều lắm, bách nhật hồng nở đầy đình viện, mà càng bất ngờ hơn là, dưới gốc cây dừa từng khiến cô suýt nữa sẩy chân lại có một người đang ngồi mà cô không quen biết.

Đó là một người đàn ông cực kì trẻ tuổi, anh ngồi lười trên chiếc ghế dây mây, đôi chân dài gác lên bồn hoa nham thạch bên cạnh, ánh trời chiều xuyên qua tán lá chiếu thẳng lên khuôn mặt trắng ngần, từng vết loang lổ đung đưa, lúc sáng lúc tối...

An Tầm sững sờ đứng yên, trong lúc giật mình, hình như cô nghe thấy âm thanh hoa nở.

Người đàn ông đeo tai nghe nhắm chặt hai mắt, không biết có phải đang ngủ thiếp đi không, An Tầm xoay người đóng cửa lại, tiếng kết vang lên đánh thức người kia, lúc cô quay đầu lại nhìn về phía anh, anh đã mở mắt nhìn sang đó.

Có lẽ vì vừa mới ngủ, đôi mắt mông lung híp lại, con ngươi đen nhánh từ từ tập trung nhìn vào người An Tầm, một tay An Tầm xách túi hành lý, một tay cầm giày cao gót, chân không đứng lặng, tà váy dài chập chờn tung bay, cô khẽ nhẹ cười, “Con trai của bác Trường Sinh phải không?”

Bác Trường Sinh có một người con trai bằng tuổi với cô, trước đây hai người cũng chơi cùng nhau mấy lần, nhưng mà hình dáng cậu bé đó cô không còn nhớ kĩ, chỉ là lúc gọi điện bác Trường Sinh vẫn thường nhắc đến anh.

Người đàn ông kia thấy cô nói chuyện nên mới gỡ tai nghe ra, đáy mắt yên bình trầm tĩnh, dường như anh không nghe thấy cô đang nói cái gì, cười cười xin lỗi, “Tôi tưởng mình đang mơ.”

An Tầm nghi hoặc, dù kí ức với con trai của bác Trường Sinh khá mơ hồ, nhưng trong ấn tượng của cô, đứa bé kia không có một nụ cười đẹp đến vậy, hình như anh cũng chưa bao giờ nói chuyện nhẹ nhàng đến thế.

Anh đã đứng lên, đưa tay phất phất mấy chiếc lá rơi xuống đầu vai mình không biết tự lúc nào, thấy cô nhìn mình thì nói, “Họ về ngay đây, cô vào đi.”

An Tầm ngưỡng mộ anh, cô nghĩ thầm, vì sao năm đó cậu bé kia thấp hơn cô một đoạn, bây giờ anh lại cao ngổng ngổng đến vậy, cậu bé với hai hàng nước mũi bắn thủ thông lòng năm đó sao lại biến thành đẹp trai thế chứ.

“Họ là ai?” An Tầm càng thêm nghi ngờ, hình như người này không thấy ngạc nhiên khi cô đến nhỉ.

Người họ châu mày nhìn cô, còn chưa kịp nói gì, cửa chính đã bị mở ra lần nữa, ngoài cửa có vài người bước vào, nam nữ đủ cả, trong đó có một người mặc quần đùi ngắn kéo cô gái ăn vận mát mẻ đi vài bước đến đứng dưới gốc dừa cạnh người đàn ông kia, “Tư Vũ, anh tỉnh rồi à, bọn em vừa mới đi mua thịt bò, buổi tối làm vẫn thần nhé?”

Cô gái nói xong cũng không quên nghiêng đầu quan sát An Tầm, với An Tầm, ánh mắt cô gái kia không hề dịu dàng như với người được gọi là Tư Vũ.

“Đại Xuyên, đây là bạn gái của cậu à?” Ánh mắt trên người An Tầm dời sang người đàn ông cao lớn đang xách một đồng nguyên liệu nấu ăn kia.

Người tên Đại Xuyên lơ mơ nhìn An Tầm, “Bạn gái của mình không tới, chuyến bay bị hủy.”

Gió đưa lay động khóm bách nhật hồng trong sân, tán lá vĩ quỳ quét vào nhau vang lên xào xạc, mép váy An Tầm cũng tung bay cùng đó, Đại Xuyên đứng bên cạnh lén hít sâu một hơi, đùa giỡn: “Tiên nữ muội muội này vừa đến, cả khu vườn đều ngát hương.”

Mấy người khác cười rộ lên, chỉ có cô gái đó bấu môi mắng anh.

Từ đầu tới đuôi Tư Vũ không hề lên tiếng, có lẽ anh đang suy tư vì sao cô gái không phải bạn gái Đại Xuyên lại xuất hiện ở nơi này.

Giống như anh, An Tầm cũng trầm ngâm một lúc, vì sao biệt thự tư nhân nhà cô lại xuất hiện nhiều người lạ thế chứ.

“Tư Vũ, vị này là ai thế?” Đại Xuyên cho là bạn của Tư Vũ.

Tư Vũ lắc đầu, nhìn lại phía An Tầm.

An Tầm thì lại trấn định hơn, cô liếc nhìn cô gái ăn mặc mát mẻ phía sau thêm lần nữa, nhắc chân mang từng chiếc giày cao gót trên tay vào lại, dáng người lại càng thêm mảnh khảnh thon dài, khí thế cũng mạnh hơn ba phần trước đó, “Tôi gọi điện thoại đã.”

Cô lấy di động đã tắt máy trong túi xách ra, ấn nút mở máy, mặc kệ từng tiếng rung rung nhắc nhở tin nhắn gửi về, cô gọi thẳng đến số điện thoại của bác Trường Sinh.

Điện thoại nhanh chóng được người kia nhận máy, nghe giọng nói là một nam thanh niên trẻ tuổi, “Tôi tìm bác Trường Sinh.” An Tầm nói.

“Cha tôi không ở nhà, có chuyện gì thì nói với tôi cũng được.” Người bên kia nói.

Mắt An Tầm lướt nhìn Tư Vũ, mình đúng là hồ đồ mới nghĩ anh ấy là con trai bác Trường Sinh

“Tôi là An Tầm, tôi đến Đình Nam rồi.” Thực ra An Tầm cũng đoán sơ sơ được nguyên nhân là gì, chỉ là cô không tin bác Trường Sinh sẽ tự mình làm chuyện như thế.

“An... An tiểu thư?” Người kia vừa nghe đến tên cô hình như cực kì lo lắng, “Cô tới Đình Nam? Ở biệt thự?”

“Vừa tới.”

“Cái đó... Tôi, tôi có thể giải thích, tôi, tôi lập tức tới liền.”

An Tầm cúp điện thoại rồi nhìn về phía Tư Vũ, “Có thể cho tôi vào ngồi một lúc được không? Tôi lái xe khá lâu, nên hơi mệt.”

Thực ra từ lúc cô bắt đầu gọi điện, qua mấy câu nói kia, mọi người cũng đoán được ít nhiều, có lẽ là người trông biệt thự tự ý đem phòng cho du khách thuê nghỉ, mà không ngờ chủ nhân lại quay về đúng lúc, vì thế... mới xuất hiện tình huống như bây giờ. Chỉ là họ không ngờ chủ nhân căn nhà lại không hề giận dữ, cô ấy lại còn khách sáo xin được vào nhà.

“Đương nhiên đương nhiên, em gái cứ tự nhiên.” Đại Xuyên gấp rút mở cửa giúp An Tầm.

Đúng là An Tầm mệt mỏi thật, cô đâu chỉ muốn đi vào ngồi một lúc, thực ra cô còn muốn đi thẳng lên phòng ngủ lầu hai ngủ mê ngủ một phen kia.

Đại Xuyên đỡ cửa làm thế xin mời y hệt người trông cửa, Tư Vũ khom lưng xách hành lý của An Tầm lên, An Tầm vội nói tiếng cảm ơn, anh cũng chỉ ôn hòa cười lại, đúng là một người cực kì ít nói.

Đại Xuyên cười hì hì chờ cho mọi người vào hết rồi đóng cửa, anh lạnh lẽo nói với Tư Vũ: “Cô gái này tính lạnh thật, nhưng đúng là rất tốt, chắc chúng ta không bị đuổi ra ngoài đâu nhỉ?”

Tư Vũ quay đầu nhìn anh, chậm rãi đáp: “Cậu đừng mừng quá sớm.”

Con trai bác Trường Sinh tên là A Luân, anh lái một chiếc xe điện nhỏ chạy sang, nhanh cực kì, An Tầm nhìn người con trai đầu đội mũ bảo hiểm bết đầy mồ hôi, cuối cùng cũng thấy trùng lặp với đứa bé trong trí nhớ.

Rất giống như dáng vẻ trước đây, một chiếc áo rộng và quần ngắn khá là lồi thoi lệch thếch, gò má đỏ rực vô cùng phấn chấn và bông bột, chỉ là lúc này đây, sự vui mừng lại mang theo một chút lo lắng bất an.

“An tiểu thư, tôi là A Luân.” A Luân lắp bắp nói.

An Tầm cười, “Đương nhiên tôi nhận ra anh mà.”

Tư Vũ quay đầu nhìn cô, ánh mắt lóe lên vui vẻ, hình như anh cũng kinh ngạc sao cô có thể nói mấy lời này với vẻ cây ngay không sợ chết đứng như thế, An Tầm vờ như không thấy được anh nhìn, không ngờ anh ấy lại biết vừa nãy cô đã nhận nhầm người.

Sự tình rất đơn giản, cũng giống như mọi người vừa đoán được, phòng là A Luân cho thuê, bởi vì bác Trường Sinh bị bệnh, cần dùng tiền gấp, A Luân gặt ba cho thuê phòng, không ngờ lần đầu tiên mình làm lại bị chủ nhân bắt được...

“An Tầm, cô đừng nói cho cha tôi biết, nếu không ông lột da tôi mất.” A Luân thấy An Tầm vẫn còn nhớ được mình, cũng không hề giận dữ, cho nên lá gan cũng lớn hơn, xưng hô anh cũng sửa lại.

“Bác Trường Sinh bị bệnh gì thế, nghiêm trọng lắm không? Tôi muốn đi thăm thử.” An Tầm nói.

“Lúc đầu ông buồn nôn nôn mửa, nhịp tim thất thường, vào bệnh viện mãi nên tốn không ít tiền, họ nghi ngờ tim ông có vấn đề, nhưng ở Đình Nam không có bệnh viện tốt, cho nên hai ngày trước chị tôi đưa ông tới thị trấn ngoài kia kiểm tra, lúc đi... lúc đi tôi có đưa cho họ một vạn đồng, cả nhà cũng không kiếm được tiền cho chị ấy cầm đi...” A Luân nói xong thì có vẻ thẹn thùng nhìn An Tầm một lúc.

An Tầm thấy mặt người kia càng lúc càng ửng đỏ, cô cũng thấy buồn cười, “Dù tôi nghe nói tiền lương cảnh sát không cao nhưng cũng không thể túng quẫn như vậy chứ?”

Thân là cảnh sát ở vịnh Oanh Ca, A Luân bị nói thì mặt càng đỏ hơn, lắp ba lắp bắp một hồi đáp: “Trước đó còn có việc.”

An Tầm không nói thêm gì nữa, cô lấy một chiếc thẻ trong túi ra đưa cho A Luân, “Anh trả tiền thuê lại cho họ đi, tiền hủy hợp đồng cũng thanh toán luôn, rồi đi giúp bọn họ tìm chỗ ở.”

“A? Đây...” A Luân nhìn mấy người đang ngồi trên ghế sa lon, lại nhìn về phía An Tầm, cắn răng nói tiếp, “Tiền này xem như tôi nợ cô, chờ tôi tích góp đủ rồi sẽ trả”.

“Không cần đâu, bác Trường Sinh bị ốm tôi cũng nên giúp đỡ.” An Tầm nói.

“Thế thì không ổn lắm...”

Hai người bên này đang hàn huyên, mấy người bên kia cũng không động tĩnh.

Đại Xuyên nhìn Tư Vũ chờ anh quyết định, Tư Vũ thì lại rũ mắt không biết đang suy nghĩ điều gì, mấy người còn lại dù không tình nguyện ra đi, nhưng nếu được trả tiền lại họ đi thuê nơi khác thì cũng vẫn có lời, hiển nhiên là Đại Xuyên nghĩ vậy, anh thấy Tư Vũ trầm mặc, thì tự mình quyết định, “Đi thu dọn đồ đạc thôi.”

Đại Xuyên nói xong thì đứng lên, mấy người còn lại cũng chuẩn bị đứng dậy, đúng lúc này, Tư Vũ mới từ tốn ngẩng đầu nhìn Đại Xuyên, “Ai nói chúng ta phải đi?”

Hết chương 1

2. Chương 2: Cùng Một Mái Hiên

Đại Xuyên sững sờ, “Hả... sao?”

Tư Vũ quay đầu nhìn về phía An Tầm, vẻ mặt anh vẫn ôn hòa như trước, đôi mắt trong trẻo mà kiên định, “Căn nhà này có nhiều phòng mà, tôi nghĩ có thể chứa chúng ta được”.

Thực ra A Luân cũng nghĩ như thế thật, dù sao tiền thuê phòng người ta cũng nộp rồi, hơn nữa phòng cũng nhiều như thế, chỉ có điều anh sợ An Tầm không thích tiếng ồn ào, anh nhìn An Tầm đang trầm mặc, rồi nói với Tư Vũ, “Chuyện này... anh Tư à, ý An Tầm là để mọi người đi tìm phòng khác ở, anh yên tâm, tiền thuê phòng cô ấy sẽ trả lại.”

“Cũng không cần phải phiền thế mà?” Tư Vũ nhìn An Tầm rồi khẽ nói.

An Tầm yên lặng hồi lâu, nhìn không biết cô đang nghĩ chuyện gì, có lẽ đang suy tư đến tính khả thi của lời đề nghị.

“Thôi nào Tư Vũ, người ta đã nói vậy rồi...” Không hiểu sao cô gái ăn mặc mát mẻ kia lại có vẻ chống đối với An Tầm, thấy cô như thế thì càng không nhận được hơn, cô ta quệt mồ hôi đứng dậy đi lên lầu thu dọn đồ đạc.

An Tầm nhìn cô gái nóng nảy kia, từ tốn nói theo, “Đừng quên trả dép lại, đôi đó là của tôi.”

A Luân thấy An Tầm có vẻ không vui, sóng mắt lướt qua, anh cất giọng, “Ồi, đây không phải là đôi giày khi còn sống phu nhân đã tự tay làm cho cô à? Bị người khác mang cô có thấy giận không?”

Mặc dù đúng là A Luân cố ý hù dọa cô gái đó, nhưng điều anh nói cũng là sự thật, năm đó mẹ cô học theo một dì người dân tộc thiểu số, sau đó chú tâm từng đường kim mũi chỉ, ngày trước cô thích nó đến mức không cách nào bỏ ra.

Cô gái vừa nói nghe anh ta nói vậy thì mặt mày trắng bệch, cô cuống quýt cởi giày ra, cũng không dám đi lấy nữa, vành mắt ửng hồng xoay người chạy thẳng lên lầu.

Đại Xuyên có hơi lúng túng, anh gãi gãi đầu, “Này, tôi xin lỗi, cô... Tôi không biết cô ta mang giày của cô.” Cô gái kia tên là Triệu Tinh Nhã, cũng giống như những người kia, đều là bạn hồi đại học với Đại Xuyên, sau này Đại Xuyên đến đại học Tokyo học tiếp nghiên cứu sinh, vài năm không gặp, nhân mấy ngày nghỉ này mới hẹn mọi người đến Đình Nam chuẩn bị gặp gỡ.

An Tầm bảo không sao, sau đó lại chuyển mặt sang nhìn Tư Vũ, “Nếu mọi người không muốn phiền phức thì cứ ở lại đi, tiền thuê tôi sẽ trả lại cho mọi người, chỉ cần bình thường phần lại một bát cơm là được.”

Tư Vũ cười, “Đương nhiên.”

An Tầm đứng thẳng lên, báo với A Luân một tiếng rồi đi lên lầu.

A Luân hiểu ngầm, đưa tay xách vali đi theo phía sau cô lên cầu thang, vừa đi vừa oán hận, “Tôi là cảnh sát nhân dân mà, là đây tớ của nhân dân, chứ đâu phải của cá nhân cô chứ, sao cứ tự nhiên sai bảo người ta vậy.”

“Người nợ tiền thì không nên nói nhiều.” An Tầm không quay đầu lại nói.

A Luân ngoan ngoãn cầm miệng, hơn nữa anh dự cảm là, gần đây Đại tiểu thư còn khó hầu hạ hơn ngày trước.

Mấy người dưới lầu đưa mắt nhìn bọn họ đi lên, sau đó Đại Xuyên mới thở phào một hơi, “Cô tiên nữ muối muối nghĩ thế nào mà quyết là quyết, nói đuổi nói giữ mà cứ như trò đùa vậy?”

“Cô gái này khá phóng khoáng.” Một người khác nói.

Trong nhóm có một cô gái tóc ngắn nhìn hướng An Tầm vừa đi như có điều suy nghĩ, “Mình có cảm giác, hình như tên của cô ấy rất quen, không phải là mình tinh gì đó chứ?”

“Vậy thì mau xin chữ kí đi, bán cho người hâm mộ của cô ta có khi còn kiếm lời một khoản.”

Lúc mấy người đang hứng thú, Triệu Tinh Nhã đã xách vali thở phì phì đi xuống từ cầu thang, “Sao mọi người không thu dọn đồ đạc đi, người ta đuổi rồi đấy.”

“Ngươi giận, ngươi giận chút nào, cô ấy đồng ý chúng ta ở lại rồi.” Cô gái tóc ngắn đi tới giữ chặt Triệu Tinh Nhã, nói nhỏ bên tai, “Tư Vũ ở đây, không phải cậu thích anh ấy à, đừng để cho người ta thấy mình lòng dạ hẹp hòi chứ.”

Triệu Tinh Nhã đưa mắt nhìn Tư Vũ, lại nhìn sang vẻ mặt an ủi của Thanh Thanh, một lúc sau mới bắt đầu nói, “Biết, nhưng mình chẳng muốn ở lại đây chút nào.”

Thanh Thanh cười, “Thấy An tiểu thư xinh quá hả?”

Triệu Tinh Nhã bĩu môi, “Vẫn được, bình thường thôi.”

“Mình còn không hiểu cậu à, đừng giận nữa, nhanh tới nắm cơ hội đi.” Thanh Thanh đẩy Triệu Tĩnh Nhã sang hướng Tư Vũ, còn trừng hai mắt với người kia.

Tư Vũ đang nhìn mấy bức tranh treo trên tường, cực kì nghiêm túc và chuyên tâm, Triệu Tĩnh Nhã đi tới bên cạnh anh, cũng đưa mắt nhìn theo, khắp nơi trong phòng đều treo tranh, đơn giản là có vài cây cối, sông ngòi, nhà cửa và hoa cỏ, cô cũng không thấy có gì đẹp mà xem, trong sách báo cũng không kém là bao.

Triệu Tĩnh Nhã thấy mình đứng mãi mà Tư Vũ cũng không hề chú ý, cho nên cô chủ động mở miệng hỏi, “Những bức này tên là gì vậy? Về tĩnh vật à?”

Tư Vũ quay đầu nhìn cô một cái, đáp lời, “Hoặc có thể gọi là trường phái ấn tượng.”

Triệu Tĩnh Nhã hỏi liền, “Không ngờ anh cũng có nghiên cứu về hội họa nữa?”

Tư Vũ nhìn chằm chằm một bức tranh chân dung trong đó đến xuất thần, rất lâu sau mới từ từ trả lời, “Chỉ biết một chút thôi.”

Triệu Tĩnh Nhã cảm thấy mình đang lạc lối trong trạng thái trung tâm của Tư Vũ mất rồi, anh khoan thai đứng trước bức tranh, ưu nhã và thản nhiên là vậy. Khí chất tự nhiên mà thành cũng giống như tướng mạo, khó ai có thể bỏ qua, cô xác định chắc chắn một điều, mình đã mê muội vì anh.

“Đại Xuyên nói anh là nghiên cứu sinh hệ y học ở đại học Đông Kinh à.” Triệu Tĩnh Nhã thoáng định thần rồi nũng nịu hỏi.

“Ừ.” Tư Vũ đã đi đến trước một bức tranh khác.

“Vậy sao anh lại biết Đại Xuyên của hệ nghiên cứu văn hóa Đông Nam Á?” Triệu Tĩnh Nhã thấy Tư Vũ rồi thì không còn phòng bị nữa, trước khi tới Đình Nam, cô chưa từng nghĩ chuyện lữ hành lần này mình sẽ rung động như thế.

“Bọn tôi đi làm cùng nhau, vì đều là người Hoa, tiếp xúc nhiều nên thành bè bạn.” Tư Vũ cười cười nhìn cô, vẻ tươi cười còn chưa kịp thu về, ánh mắt đã bị người trên bậc thang hấp dẫn, là An Tầm và A Luân.

An Tầm đi theo sau A Luân bước xuống, cô đã cởi giày cao gót rồi, để chân trần bước đi, không giống vẻ uy vũ sinh phong* như A Luân đi lại, lúc cô giẫm trên thảm trải sàn lại chẳng có chút tiếng động nào, vạt váy dài thướt tha, chỉ có tiếng lúc lắc rất nhỏ của sợi lắc chân trên cổ chân trắng nõn mà tinh tế, nhất thời mấy người dưới lầu đều im lặng, tất cả đều ngửa đầu nhìn cô.

*uy vũ sinh phong: mạnh mẽ rầm rầm.

A Luân phá vỡ trầm mặc trước tiên, anh nhìn Tư Vũ cẩn thận một lúc rồi lầu bầu lẩm bẩm, “Không phải ở Trung Quốc cũng có học viện y học à, chạy sang Nhật Bản học y làm gì, cha tôi ghét người Nhật nhất.”

An Tầm ở phía sau cười rộ lên.

Đại Xuyên cũng học đại học Tokyo, mặc dù ngành học không vẻ vang như Tư Vũ, nhưng cũng là nghiên cứu sinh chăm chỉ, anh vội giải thích, “A Luân, giờ đã là thời đại hòa bình, cho nên học thuật cũng không còn biên giới nữa.”

Tư Vũ cũng cười, không hề bất mãn với câu nói của A Luân, “A Luân, anh có thể nói kiểm tra thật cho cha anh xem thử.”

“Hả?” A Luân sững sờ.

“Không phải anh nói buồn nôn nôn mửa, nhịp tim thất thường à?”

“A... Đúng, nguyên nhân từ thận sao?”

“Có lẽ là như vậy đấy.”

“Cám ơn anh, tôi sẽ nói với chị.”

Sau khi An Tầm bày tỏ mình tuyệt đối sẽ không kể chuyện A Luân tự mình cho thuê biệt thự với bác Trường Sinh, lúc này anh ta mới hài lòng rồi đi, An Tầm đóng cửa quay về, đứng đối diện với Tư Vũ trước bức tranh, cô nói, “Đêm nay không cần gọi tôi xuống ăn cơm đâu, chúc mọi người có một bữa tối vui vẻ.”

Tư Vũ nhìn cô, mỉm cười đáp, “Được, cảm ơn.”

An Tầm đi hai bước thì đột nhiên quay đầu lại, “Anh thấy những bức tranh này thế nào?”

Tư Vũ hơi nhú mồm, có lẽ không ngờ đột nhiên cô lại hỏi vậy, suy nghĩ một lúc mới nói ra, “Có vẻ hơi non nớt, nhưng cũng rất có tài.”

An Tầm thoáng cong môi, cô không nói gì thêm, cứ thế lẳng lẳng lên lầu.

Bữa tối là sủi cảo mà mọi người cùng gói, Tư Vũ không tham dự vào, cũng giống như buổi chiều, anh đeo tai nghe ngồi dưới gốc cây dừa, nhắm mắt nghỉ ngơi, họ không hề đánh giá tính anh không chịu hòa đồng, ngược lại, những bạn học này của Đại Xuyên đều có ấn tượng tốt với Tư Vũ dù chỉ mới quen có một ngày.

Triệu Tĩnh Nhã xung phong nhận việc đi gọi Tư Vũ, vài người còn lại trao đổi ánh mắt với nhau, lúc đi học không biết bao nhiêu nam sinh theo đuổi Triệu Tĩnh Nhã, bình thường mắt cô ấy vẫn cao hơn đỉnh đầu, ai ngờ người ta cũng có ngày hôm nay.

Trên bàn cơm, mọi người khí thế ngất trời quây phá, chỉ có Tư Vũ vẫn yên lặng ăn cơm, như một lễ nghi trên bàn ăn của chỉ mình anh vậy, lúc có người trong nhóm đề nghị ngày hôm sau đi công viên rừng rậm nguyên thủy chơi, Đại Xuyên mới nhớ tới hỏi Tư Vũ, “Chiếc Wrangler của cậu có thể chở mấy người?”

“Năm người.” Tư Vũ nói.

Nhóm họ có sáu người, nhiều hơn một, hơn nữa còn có hai nữ, cũng không thích hợp nhồi nhét với con trai, Đại Xuyên suy nghĩ một lúc rồi nói, “Chỉ có thể thử thời vận thôi, xem có ai lái xe qua không.”

“Tư Vũ, xe cậu đẹp thật.” Có người nói.

Tư Vũ cầm khăn giấy lau tay, đáp lời, “Xe anh mình, anh ấy nói chạy đường xa đi xe này mới thoải mái hơn một chút.”

Xe và phụ nữ luôn là đề tài vĩnh hằng của đàn ông, họ nói chuyện xe chán chê rồi không biết là ai lại chuyển đề tài về An Tầm, có lẽ Đại Xuyên cũng có ấn tượng tốt với An Tầm, anh nhấp chút rượu rồi cười tủm tỉm nói, “Mình mà không có bạn gái thì sẽ theo đuổi cô ấy.”

“Cậu khoác lác đi, nhìn cậu mà theo được chắc.” Có người lập tức gọi một thau nước lã.

Mọi người cười ầm lên, Đại Xuyên không phục, “Mình là sinh viên ưu tú của đại học Tokyo đó.”

“Thì Tư Vũ cũng thế mà.”

Tư Vũ thấy mọi người đều nhìn mình, anh cũng cười nói, “Tôi còn không có bạn gái nữa.”

Đại Xuyên nói trong trường nữ sinh thích Tư Vũ có thể xếp hàng từ Tokyo đến Bắc Kinh, chính mắt anh cũng không nhìn nổi, Đại Xuyên còn hay nghi ngờ có lẽ nào Tư Vũ thích mình nữa không kia, mọi người lại cười đùa một trận, ngay cả đôi mắt của Triệu Tĩnh Nhã cũng lấp lánh long lanh, có lẽ là vì biết tin Tư Vũ không có bạn gái mà vui vẻ.

Chỉ có Thanh Thanh, cô không cười giỡn ồn ào như mọi người, sau khi nghiêm túc suy tư câu nói sau cùng của Tư Vũ, cô thoáng bất ngờ nhìn về phía anh, không lẽ lại là ý tứ như điều cô đang nghĩ...

An Tầm bị đói mà tỉnh, hai ngày rồi cô không được ăn cơm ngon, khi tỉnh lại đầy mắt cũng mệt mừ, cô sững sờ hồi lâu mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Trong phòng ngủ không hề tối tăm, ánh sáng ngoài sân lướt qua rèm cửa chiếu vào phòng, mờ ảo朦胧 lung, bên ngoài khá im ắng, có lẽ tất cả mọi người đã đi ngủ hết rồi, cô nhìn đồng hồ đeo tay, ngày 2 tháng 1, hai giờ 30 sáng.

An Tầm vốn không thích mang giày, năm đó mẹ cô không sửa được tính xấu này nên phải phủ thảm khắp cả căn nhà, càng dung túng cho cô chân không chạy loạn, An Tầm nhét điện thoại vào túi áo ngủ, chân trần nhảy xuống giường, lẳng lẽ mở ra đi xuống phòng bếp dưới lầu, tìm kiếm cả buổi cũng không thu hoạch được gì ăn, sau cùng cô mới ý thức được, đến một cái bánh chèo họ cũng không để phần mình.

May mà cuối cùng trong tủ cũng có hộp mì tôm, An Tầm thở dài, xem ra lại phải đối phó một lần rồi.

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên giữa màn đêm yên tĩnh, An Tầm thoáng giật mình, vì nghĩ giờ này không ai gọi nên cô mới dám mở máy, không ngờ lại có người cố chấp đến vậy, nửa đêm không ngủ còn gọi điện cho cô.

An Tầm cẩn thận lấy điện thoại di động ra, nhìn khuôn mặt tươi tắn của An Phi động đậy trên màn hình, cô mới thở phào một hơi, nhẹ nhàng đưa tay bấm nút nghe, mở loa ngoài rồi xoay người bắt đầu nấu mì tôm.

3. Chương 3: Phòng Ăn Đêm

“Bắt máy rồi à? An Tầm?” Hình như người bên kia cũng không tin tưởng lắm, thế mà cậu lại gọi được rồi đấy.

“Chị đây, An Phi.” An Tầm đang cầm ấm nước nấu nước, nghe thấy giọng của An Phi vang lên từ di động, cô tùy ý đáp lời.

“F*ck! An Tầm!”

“Là chị, An Phi.”

An Phi nhỏ hơn cô một tháng, là em trai khác cha khác mẹ của cô.

Sức khỏe mẹ ruột của An Tầm không tốt, trước đây mỗi khi trời bắt đầu vào đông, cô sẽ dẫn mẹ đến đây, ở lại cho đến khi mùa xuân năm tới, dù là như vậy, mẹ vẫn mất sớm vào năm cô mười tuổi.

Tên thật của An Phi là Trình Phi, lúc An Tầm mười ba tuổi, cậu đi theo mẹ đến nhà họ An, gia đình bốn người cực kỳ hòa thuận, năm mười tám tuổi, hai người cùng nhau thi lên đại học, An Tầm đổi cách xưng hô, gọi Đan Cẩm là mẹ, Trình Phi cũng đổi tên thành An Phi.

“An Tầm, tôi rất kinh ngạc khi biết chị còn sống đây, mẹ còn tưởng chị bị bắt cóc luôn rồi, thiếu chút đã khóc lóc đòi báo tin cảnh sát, chị muốn chọc mẹ nổi điên đấy hả?” An Phi giận dữ nói.

“Là chị làm theo ý cậu mà, phải dùng cảm theo đuổi tình yêu thật sự.” An Tầm vô tội vừa xé bao gia vị vừa nói.

An Phi nghe thấy cô không hề có ý ăn năn, bực bội nói tiếp, “Em nói tình yêu thực sự là chỉ anh Dịch Bạch kia, em sợ chị mắc chứng sợ hãi trước kết hôn, cho nên mới khích lệ như thế, ai mà ngờ chị lại hiểu nhầm ý của em, còn nhanh chân chạy trốn nữa!”

An Phi cảm thấy ngày hôm nay đúng là một ngày chó má.

An Tầm vẫn vô tội như vừa rồi, “Nhưng chị không thích anh ấy mà.”

“An Tầm, chị nói em nghe, có phải chị có người yêu bên ngoài không hả?” Tiếng nói của An Phi vang lên từ điện thoại, giữa màn đêm yên tĩnh lại càng thêm rõ ràng, “Chị nghĩ cho kĩ lại xem, Dịch Bạch là đại diện điển hình của người đẹp chân dài tiền không thiếu đấy.”

An Tầm bĩu môi, thầm nghĩ, hôm nay cô tùy tiện là thế mà cũng đụng được một người mặt mày đẹp hơn, chân cũng dài hơn đây, “Người chị qua lại cũng chỉ có cậu thôi.”

Ở đầu dây bên kia, An Phi sợ đến nỗi thiếu chút nữa đã ném luôn điện thoại, “Chị nhỏ giọng một chút, để bố chị nghe được ông đánh em chết mất. Không phải em nói đâu, mẹ ruột của chị cũng thật biết nói đùa, thời đại nào rồi mà còn dính hôn từ trong bụng mẹ nữa chứ, mẹ của Dịch Bạch càng biết đùa dai hơn, nói cái gì mà lời hứa đáng giá nghìn vàng, anh Dịch Bạch lại càng đùa dai hơn vậy nữa, bên ngoài có bao nhiêu cô gái như vậy... Ặc... Em chưa nói gì đâu, chị cũng chưa nghe thấy gì nhỉ!”

An Tầm cũng không thèm để ý đến mấy cô gái của Dịch Bạch, cô lo lắng tới chuyện trong nhà hơn, “An Phi, nhà họ Dịch có làm khó bố mình không thế?”

“Tạm thời thì chưa thấy nói gì, anh Dịch Bạch cũng không nói gì hết, tóm lại là mặt ai cũng thối, chị đã cố chấp bỏ đi như vậy thì tạm thời khoan về đã, chào ời, đúng rồi, chị đang ở đâu?”

“Ồ Đinh Nam,” An Tầm loay hoay cả buổi cũng không xé được bao gia vị, nói xong lại cảm thấy không yên lòng, cô cầm điện thoại hung tợn cảnh cáo An Phi, “Nếu cậu dám nói với người khác, chị sẽ nói mình đào hôn là vì đã tự định chung thân với cậu!”

“Cái gì?”

“Còn mang thai nữa.”

“F*ck!” Ngay sau đó điện thoại vang lên một chuỗi tiếng tut tut tut, An Tầm nhếch môi bật cười, chắc là An Phi bị dọa cho sợ rồi, không dám trêu chọc nữa đâu.

Lúc này nước cũng vừa sôi, ngay khi cô xoay người lấy nước thì mới phát hiện ra có một người đã đứng yên ngoài cửa không biết từ lúc nào, An Tầm sợ đến nỗi thiếu chút nữa đã ném đồ trong tay, thấy phản ứng của cô như thế, người nọ lại cúi đầu cười thấp, An Tầm nhìn rõ người kia mới lén lút thở phào một hơi, cô quay mặt về phía bồn rửa chén, hỏi anh, “Anh lạ giường không ngủ được sao?”

Hai tay Tư Vũ vòng trước ngực, tựa vào trên khung cửa phòng bếp, nhìn An Tầm như cười như không, “Cô không thấy tiếng nói chuyện của hai người lớn quá à?”

Tiếng nói chuyện của An Phi đúng là hơi lớn, An Tầm cũng không thèm để ý anh ta đã nghe được những gì, đưa tay đổ nước sôi vào bát mì, “Mời anh ăn mì đền bù tổn thất nhé?”

Tư Vũ nhìn cô, nhất thời lại không nói câu gì, An Tầm vẫn chân trần như cũ, mặc chiếc áo may ô dài, vừa vặn che đến được bắp đùi, không tính là lộ liễu nhưng cũng không bảo thủ, tóc dài được cô búi lại gọn gàng trên đỉnh đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế không chút phấn son, dưới ánh đèn sáng ngời, làn da càng nõn nà trong trắng.

An Tầm thấy anh không nói một lời nào, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt gỗ, “Anh chê hả?”

Tư Vũ nhấc chân đi vào, cầm lấy gói gia vị trên bồn rửa An Tầm đặt xuống, giúp cô xé mở, “Cô bị đói nên tỉnh hả?”

An Tầm gạt đầu, nhận lấy bao gia vị đổ vào bát mì, “Nói thật, nếu không phải đói quá tôi cũng chẳng muốn ăn mì tôm.”

Tư Vũ chau mày, nhìn dáng vẻ nhúu mày thờ dãi của cô, anh đưa tay bưng tô mì đặt sang một bên, “Chờ tôi một chút.”

Nói rồi đi ra ngoài.

Đinh Nam về đêm se se lạnh, An Tầm khoác áo khoác ngồi trên ghế đầu trong phòng bếp, trên bồn rửa chén tản mát mùi hương mì gói, cô có phần không nhận được, cũng không biết mình nghĩ thế nào, đã đói thành như vậy mà còn ngoan ngoãn nghe lời chờ anh ta.

Cũng may Tư Vũ không làm cho người ta thất vọng.

Khi anh cầm lấy một rổ nhỏ đầy nguyên liệu trở về, An Tầm ngạc nhiên hỏi anh, “Ồ đâu ra thế?”

“Ồ sau vườn bác Trường Sinh có rất nhiều rau, cô không biết à?” Tư Vũ bắt đầu rửa tay.

An Tầm nghe anh nhắc mới nhớ, đúng là bác Trường Sinh rất thích ăn đồ do chính mình chọn lựa.

Rửa rau, xắt thức ăn, xào đảo, một loạt động tác từ từ tốn tốn, An Tầm ngồi trên ghế dựa cạnh bên, chống cằm ngoan ngoãn chờ anh, trước mắt cô là những ngón tay thon dài trắng nõn, giữa màn đêm yên tĩnh, ngón tay linh hoạt cẩn thận của thực sĩ khoa ngoại y khoa đang nấu ăn cho cô.

Mà bọn họ chỉ mới biết nhau chưa tới mười giờ.

Cảm giác đúng là kỳ diệu.

Bởi vì nguyên liệu nấu ăn có hạn, anh chỉ làm một đĩa mầm hương nhưng xào trứng, một đĩa cà rốt xào cần tây và một chén canh trứng gà, anh còn cầm thêm hai cái bánh ngọt tròn phối hợp với canh trứng gà đặt trong mâm, trong thời gian ngắn như vậy mà vẫn có thể làm đầy đủ hương vị màu sắc.

Ngón tay An Tầm hơi ngứa ngáy, cô muốn vẽ lại cảnh tượng lúc vừa rồi, trong ấn tượng của cô, nấu ăn có lẽ là một việc vô cùng căng thẳng, là người đầu bếp béo mập leng keng lạch cạch với dầu mỡ tứ tung, nhưng ở Tư Vũ, nó lại vô cùng yên tĩnh, ưu nhã và thong dong.

Thì ra nấu ăn cũng có thể cảnh đẹp ý vui là vậy.

An Tầm chuyển ánh mắt lên những món ăn, cô cắn một viên bánh màu vàng, “Bánh này tên gì vậy?”

“Focaccia,” Tư Vũ bưng món ăn đến trước mặt cô, “Người Italia rất thích món bánh mì này, họ thường dùng để làm bữa sáng.”

An Tầm bưng bát canh trứng gà theo sau, vừa đi vừa gặm, “Bữa ăn sáng này hình như sớm quá.”

Tư Vũ đặt món ăn lên bàn, tỉ mỉ bày đĩa xong xuôi, An Tầm ngồi vào ghế đã được anh kéo ra, ngẩng đầu nhìn lại, “Cám ơn thức ăn của anh, ăn cùng nhé?”

Tư Vũ cũng không ngồi cùng xuống, anh chỉ đứng từ trên cao nhìn xuống cô, như cười như không, đèn trong phòng ăn không bật hết toàn bộ, một bóng sáng lơ mơ, khuôn mặt anh khuất sáng không rõ ràng cho lắm, cô chỉ nhìn thấy một đôi đồng tử đen nhánh rạng rỡ sáng ngời, như thể gom hết tất cả những vì sao trên bầu trời Đỉnh Nam vào đó, “Nếu như cô không nói chuyện điện thoại nữa thì tôi nên trở về ngủ thôi.”

Giọng nói trầm thấp ôn hòa vang lên trong không gian yên tĩnh, lại gợn lên những cơn sóng lăn tăn, An Tầm cúi đầu, chỉ ở một tiếng, không nghe được chút phập phồng.

Sau đó là tiếng bước chân dần dần đi xa.

Người này...

An Tầm không hiểu tại sao đột nhiên anh ta xuất hiện rồi lại rời đi, sau khi đưa mắt nhìn theo bóng lưng cao to bước lên lầu, cô lại tiếp tục cúi đầu ăn.

Tài nấu nướng của Tư Vũ rất tốt, mùi thơm từ hai đĩa thức ăn cực kì tươi mới, canh trứng gà và hương nhu rất mềm, nếu như anh không đi nhất định cô sẽ khen ngợi không thương tiếc. Hình như anh ấy chẳng hề để ý đến lời khen của cô sau khi ăn, càng không cần nhận lấy lời cảm ơn thật lòng.

Sau khi cơm nước xong xuôi, An Tầm chậm chạp thu dọn đĩa, đồ ăn ngon quả nhiên rất dễ khiến người ta thỏa mãn, cô tĩnh ngữ từ lâu, không quan tâm đến ánh đèn chiếu trong sân tối, cô ngồi vào chỗ của Tư Vũ ngồi buổi sáng, lấy điện thoại di động ra gọi cho trợ lý.

“Trong lúc nghỉ phép, không nghe điện thoại.” Giọng nói uể oải của trợ lý vang lên.

“Tôi phát hiện có người còn nấu ngon hơn cô nhiều đấy, Đậu Miêu, tôi dự cảm cô sắp thất nghiệp rồi.” An Tầm nói lại.

“Cảm ơn trời đất. Cuối cùng cũng không phải chịu đựng tiểu phù thủy thích làm gì thì bắt chấp lúc nào chỗ nào cũng gọi điện thoại cho tôi rồi.” Đậu Miêu hưng dữ nói xong thì hình như mới hoàn toàn tỉnh táo, “Khoan đã, An Tầm? Chao ôi tiểu tổ tông của tôi ơi, hai ngày nay tôi bị đủ loại truyền thông bao vây chặn đường, cô biết tôi khổ cực đến mức nào không hả, bọn họ liên tục hỏi tôi có phải cô đã đào hôn ngay trong lễ vu quy, vất bỏ ông chủ nhỏ và công ty này không nữa? Tôi nói, chao ôi An Tầm nhà chúng tôi độc thân một mình, nào có cơ hội đó chứ, hơn nữa cũng không phải chạy trốn ngay trong buổi lễ, rõ ràng là trước hôm lễ một ngày mà, đột nhiên cô ta bị sét đánh một cái rồi động kinh luôn, An Tầm này, trước khi cô làm việc có thể cân nhắc lại thân phận của mình được không hả, cô tưởng mình còn là sinh viên đại học đơn thuần đó chắc? Bị trói buộc với tên tổ tông Dịch Bạch kia, người có lòng mới nghĩ không phải cô muốn vượt tường đây...”

An Tầm cũng không định cắt đứt lời lải nhải của người kia, cô biết Đậu Miêu đã làm tất cả vô cùng tốt, những chuyện này chẳng cần cô lo lắng chút nào, tóm lại là cứ để cho cô ấy phát tiết oán hận một lần thôi là được.

Đậu Miêu nói xong mới ý thức được An Tầm nửa ngày trời không lên tiếng, “Người nào đấy? Ai nấu cơm ngon hơn tôi hả?”

An Tầm làm như không nghe thấy mấy lời đầy nước bọt của cô vừa rồi, “Đậu Miêu, cô nói xem, hơn ba giờ nửa đêm có một người đàn ông rời giường nấu cơm cho cô là vì mục đích gì?”

Đậu Miêu nghe cô nói xong đã liên tưởng đến mấy câu trước đó, lập tức hiểu ra ba phần, “An Tầm, nếu như vào lúc này, có một người đàn ông rời giường nấu cơm cho cô ăn, không phải tán tỉnh cô thì chính là muốn lên giường với cô.”

An Tầm buồn cười, nghĩ đến người kia có khi vì ngủ được mà còn cảm ơn cô nhiều hơn ấy chứ, Đậu Miêu bên kia nói tiếp, “Có thể anh ta sẽ thâm tình khẩn thiết nhìn cô ăn, sau đó là những món tráng miệng ngọt ngào khiến cô phải ngạc nhiên mừng rỡ, biết cô đang vui sướng cảm động rồi thì sẽ đề xuất một vài yêu cầu không an phận, mà sau khi được người ta tấn công dụ dỗ, đối xử như tri kỷ thế, cô sẽ vắt hết đề phòng và những câu từ chối... Chao ôi không phải chứ, tại sao giờ này cô lại ở với đàn ông? Là cha cô hay em trai cô hả? Hai người bọn họ thì không tính chứ.”

“Thâm tình khẩn thiết gì đó, rồi cả món tráng miệng ngọt ngào cũng chẳng có, anh ta làm xong cơm là lập tức xoay người lên lầu đi ngủ.” An Tầm cảm giác cuộc điện thoại này vô cùng thất bại.

“Hả? Cái này không hợp lẽ thường nhỉ, hơn nửa đêm anh ta đứng lên làm bữa cơm cho cô, sau đó không đợi những lời ca ngợi cảm động của cô mà đã quay đầu bỏ đi? Người này có bị bệnh không...”

An Tầm không định tán gẫu với cô ấy nữa, “Đậu Miêu, cô nói mình đã thấu hiểu vô số đàn ông là gạt tôi phải không?”

Lúc những người kia xuống lầu là vào bảy giờ sáng, khi đó An Tầm đang kéo ống nước tưới hoa cỏ cây cối ở trong sân, trên người vẫn là chiếc áo may ô dài lúc rạng sáng rời giường, chỉ có thêm một đôi dép trên chân, áo khoác ngoài được cô để lại trên ghế mây cách đó không xa.

Những người kia bàn bạc ra ngoài ăn bữa sáng xong rồi đến công viên rùng rậm, kết quả là vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy một hình ảnh như vậy, cô gái xinh đẹp cao gầy mảnh khảnh đứng sau vũng nước, ánh mặt trời rạng rỡ bao phủ cả người cô, da thịt trắng sáng mịn màng, một tay cô đưa cao ống phun nước, một tay sửa sang lại mấy lọn tóc lộn xộn trên vầng trán, dáng vẻ phong dong lười biếng.

Nhất thời, vài người đều đứng ngây lại đó, Triệu Tinh Nhã tức không chịu được, cô xoay người không áp nổi tiếng thở phì phì tức giận nói với Thanh Thanh, “Cô ta muốn quyến rũ ai đấy chứ?”

4. Chương 4: Bữa Sáng Năm Sao

Thanh Thanh nhéo mạnh cô ta một cái, ý bảo người kia nhỏ giọng đi một chút.

An Tầm cũng chú ý tới mấy người ở kia, cô không nghĩ họ sẽ dậy sớm như thế, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, Tư Vũ đã cầm chiếc áo khoác trên ghế khoác lên vai cô, cánh tay thon và đôi chân dài trắng nõn bị chiếc áo này ngăn trở, mấy người kia cũng kịp lấy lại tinh thần, nghiêng đầu ho nhẹ.

An Tầm tắt van nước, vắn vê áo khoác ở trên người rồi nhỏ giọng cảm ơn Tư Vũ, lời của cô vừa dứt thì Triệu Tinh Nhã cũng đi nhanh tới đó, liếc mắt nhìn An Tầm, vẻ mặt đầy bất mãn, cô ta nói với Tư Vũ, “Tư Vũ chúng ta đi thôi.”

Tư Vũ bất động hỏi lại An Tầm, “Chúng tôi định đi ăn sáng, cùng đi không?”

An Tầm không đói lắm, bọn họ lại đông người như vậy, cho nên cô lắc đầu, “Không đi.”

Có lẽ câu trả lời của cô nằm trong dự liệu của Tư Vũ, mấy người họ cũng không dừng lại lâu thêm, lục tục đi ra sân nhỏ.

Trước cửa, chiếc Jeep Wrangler màu đỏ vẫn yên vị ở đó như ngày hôm qua, chỉ là bên cạnh có nhiều hơn một chiếc, Đại Xuyên chặc chặc nói, “Trước cứ tưởng chiếc xe bên cạnh là của người nhà đó, bây giờ nhìn lại hóa ra là của cô gái ở trong kia, chiếc Jeep Grand Cherokee này mạnh mẽ thật.”

Triệu Tinh Nhã hừ nhẹ một tiếng, nói thầm, “Con gái làm gì có ai lái loại xe này, đàn ông thì có.”

...

Mọi người đồng loạt lặng im, sau đó mới có người đề nghị, “Ồ đây toàn là xe riêng cả, khó tìm taxi lắm, không bằng mượn cô ấy chiếc này?”

“Có được không? Mới biết một ngày đã mượn xe...”

“Nhìn cô ấy rất hào phóng mà.”

“Hào phóng chứ đâu phải đàn độn.”

“Hỏi một chút thì có mất miếng thịt nào đâu.”

“VẬY thì Tư Vũ đi đi, đẹp trai như thế ở trước mặt mỹ nữ chắc chắn là dễ nói chuyện hơn rồi.”

“...” Tư Vũ nghiêng đầu nhìn họ, còn chưa kịp nói gì, Triệu Tĩnh Nhã nghe thấy họ gọi Tư Vũ đi đã nóng nảy đáp lời, “Tôi với Thanh Thanh đi là được, phụ nữ với nhau dễ nói chuyện hơn.”

Nói xong cũng mặc kệ người ta mà kéo Thanh Thanh đi lại vào sân.

Lúc Triệu Tĩnh Nhã nắm tay Thanh Thanh đi vào, An Tầm đã thu ống vào nhà, Thanh Thanh thoáng do dự nói, “Mình thấy để Tư Vũ đến nói thì hơn, dù sao...”. Cô gắng tìm từ, “Dù sao thì Tư Vũ và cô An cũng quen thuộc hơn một chút.”

“Không mượn thì càng tốt chứ sao, mấy người kia cứ như bị ma xui quỷ ám ấy, mở miệng ngậm miệng là gọi cô ta như nữ thần, nhân tiện cho bọn họ nhìn xem, người con gái này kiêu ngạo và vô lễ đến mức nào.” Triệu Tĩnh Nhã bĩu môi hết sức không vui, đúng là cô rất ghét An Tầm, ghét vẻ mặt Tư Vũ lúc nói chuyện cùng cô ấy, ghét cái dáng vẻ tài trí hơn người kia, đặc biệt là ghét bộ dạng nhìn trộm của mấy tên đàn ông, vốn dĩ cô ta mới là trung tâm tiêu điểm, từ nhỏ đã vậy rồi.

Thanh Thanh không nói gì thêm nữa, theo Triệu Tĩnh Nhã đi vào nhà.

An Tầm đang ngồi trên ghế sofa gọi điện thoại, thoải mái uyển chuyển nói, “Ông chủ nào chứ? Đã hỏi tôi có muốn bán hay không chưa, tôi ghét mấy ông già đầy hơi tiền như vậy lắm, họ có hiểu gì đâu mà đòi mua mua.”

An Tầm không chú ý có hai người đang đi vào ngoài cửa, càng không nhìn thấy sắc mặt lúng túng trong nháy mắt của Thanh Thanh và nụ cười lạnh khinh bỉ của Triệu Tĩnh Nhã, “Đúng là không biết xấu hổ, còn trắng trợn như vậy nữa!”

Thanh Thanh ý bảo cô nhỏ giọng một chút, hình như An Tầm cũng nghe được động tĩnh, cô quay đầu nhìn lại hai người, đáp lại phía đầu dây hai câu thì dập máy.

Sau khi hai người giải thích rõ ý xong, Thanh Thanh còn khách khí, chứ từ sau khi đi vào Triệu Tĩnh Nhã không thềm một câu, như kiểu chỉ nói nhiều một câu thôi cũng sẽ làm giảm mất thân phận của chính mình, cứ ngẩng cằm không thềm nhìn người nọ.

An Tầm coi như không thấy, hình như Triệu Tĩnh Nhã lớn hơn cô hai tuổi, nhưng sao lại cứ như một cô bé ngây thơ, cô cũng không muốn chấp nhặt với Triệu Tĩnh Nhã nữa, chỉ nói với Thanh Thanh, “Nếu cô có thể chờ tôi một lát, tôi có thể đưa mọi người đi, nhân tiện tôi cũng muốn qua bên kia đi dạo.”

Thanh Thanh vui vẻ gật đầu, vốn cô không ôm nhiều hy vọng, “Đương nhiên là được, cảm ơn cô.” Sau khi An Tầm lên lầu, Triệu Tĩnh Nhã thở phì phì theo Thanh Thanh cùng đi ra ngoài, “Sao cô ta lại tích cực thế chứ, vừa rồi hỏi cô ta có muốn ăn cơm không thì còn nói không đi, giờ mới hỏi một câu thôi đã lập tức đồng ý, cô ta làm sao chứ!”

Thanh Thanh thở dài, “Người ta chịu giúp thì chúng ta phải biết cảm ơn, còn mấy người chúng ta nữa, toàn là sinh viên nghèo mới vừa tốt nghiệp mà, cậu nghĩ một cô gái như cô ấy có thể vừa ý được sao? Đừng lo lắng quá.”

Triệu Tĩnh Nhã nhếch miệng, “Cũng phải, cô ta với đủ các ông chủ lớn linh tinh ... Nhưng mà Tư Vũ đẹp trai như vậy thì khó ai chịu nổi đấy, còn là sinh viên tài cao, tuy giờ đang vừa học vừa làm, nhưng chắc chắn là người có tiềm lực!”

Thanh Thanh cười cô, “Mình thấy cậu đúng là người sắc mê tâm khiêu*.”

*Sắc mê tâm khiêu: háo sắc đến mờ mắt. Tâm khiêu: hổng về tâm hồn. Tâm có thần, cổ nhân cho rằng, đầu óc thông minh lanh lợi thì thần chí nhẹ nhàng khoan khoái, đầu óc bị tà ngăn trở thì tâm thần bất tỉnh điên cuồng.

An Tầm cũng nhanh chóng đi ra, cô vừa thay sang váy dài, cầm túi, mái tóc dài xõa xuống ngang vai, nhưng lại không hề trang điểm.

Hai mắt Đại Xuyên rực sáng, níu lấy tay người cạnh bên lắc lắc lư lư rồi cường điệu nói, “Đã xinh đẹp lại còn khí chất như tiên nữ, tôi muốn chia tay a.”

Người bên cạnh nói thẳng, “Chia tay chỉ khiến cậu mất đi một người bạn gái chứ không thêm được một người đâu.”

Đại Xuyên hờn hển mắng người, Tư Vũ cúi đầu cười nhẹ.

An Tầm mở cửa xe rồi nhanh nhẹn ngồi lên ghế lái, cô nhìn sang bọn họ, “Đi đâu ăn cơm vậy?”

“Ở đây cô quen hơn, cô nói đi đâu thì đi đó, cô muốn ăn gì thì tôi mời cái đó.” Đại Xuyên vui tươi hơn hử vừa nói vừa định ngồi lên ghế trước xe cô, không ngờ hai tên con trai còn lại vượt lên trước anh một bước, ngồi rồi còn khóa cả cửa xe, Đại Xuyên bực bội quá mức rõ ràng, anh trừng hai người một cái rồi tức tối đi theo Triệu Tĩnh Nhã và Thanh Thanh ngồi lên xe Tư Vũ.

Lúc An Tầm dừng xe ở nhà hàng rượu Thảm Châu, Đại Xuyên hối hận đến mức thiếu chút nữa là đánh thẳng miệng mình, làm bộ làm tịch sói đuôi dài, giờ thì bị kẹp đuôi rồi!

An Tầm giao lại chìa khóa xe cho cậu em ở bãi đậu xe, cô quay đầu hỏi mấy người vừa xuống, “Nơi này được không?”

Mấy người kia nhìn Đại Xuyên như thể xem trò vui, giọng Đại Xuyên run rẩy trả lời, “Nhưng... mà... a...”

Thấy cậu như thế, An Tầm phì cười, “Tôi xem mọi người là khách, đương nhiên là tôi mời rồi.”

Đại Xuyên còn chưa nói gì, mặt mũi Triệu Tĩnh Nhã đã cực kì mất hứng, cô nói thầm với Thanh Thanh, “Ăn bữa sáng thôi mà cũng phải bày đặt thế à, biết cô ta có tiền rồi, khoe khoang cái gì chứ.”

An Tầm liếc cô ta một cái, “Cô có thể không ăn.”

“Đừng mà, mỹ nữ đừng nóng giận, mọi người hoảng quá thôi mà, đã ở lại nhà cô, mượn xe cô, giờ còn để cho cô mời ăn cơm nữa thì không tốt, ngại lắm ấy chứ.” Đại Xuyên thấy An Tầm mất hứng thì cuống quýt hoà giải, còn trừng mắt liếc Triệu Tĩnh Nhã không cho cô ta nói lung tung.

An Tầm ồ một tiếng, nói mấy tiếng không sao, “Nếu đã ngại như thế hay là cậu mời đi.”

Mặt Đại Xuyên đen lại, anh nghĩ, sao cô gái này lại tàn nhẫn vậy chứ, ăn một bữa ở đây chắc ví tiền cũng xẹp ve luôn mất, chẳng lẽ cô ấy không nghe ra mình đang khách sáo thôi à.

“Đi thôi, tôi mời, ” Tư Vũ cười vỗ vỗ Đại Xuyên an ủi, sau đó quay đầu nhìn sang phía An Tầm, nụ cười dịu dàng lại cực kì quyến rũ, “Mời cả cô nữa.”

An Tầm thoáng chau mày, dẫn đầu đi vào trước.

Đại Xuyên vội vàng đuổi theo, nói với Tư Vũ, “Người anh em, đây là Thảm Châu đấy, chúng ta nhiều người như vậy, cậu mang đủ tiền không? Giữ tôi lại rửa bát thì còn mất mặt hơn nhiều đấy.”

“Cho nên lát nữa cậu ăn ít đi nhé.” Tư Vũ nói.

Mặt Đại Xuyên càng đen thêm, bạn xấu!

“Đúng là khác xa cửa hàng bánh bao dưới lầu nhà tôi.” Đại Xuyên ăn bánh xốp đậu tây và ô mai, hoàn toàn quên mất bữa cơm này là do Tư Vũ mời, mới vừa rồi cậu còn hứa hẹn sẽ ăn ít đi một chút.

“Thảm Châu đúng là Thảm Châu, tôi nghe nhiều rồi mà chưa bao giờ dám thử.” Có một người trong nhóm cảm thán, “Nhìn cái đĩa này này, mạ vàng một bên đó, Thảm gia ở Giang Nam, viết hoa to lắm.”

“Cái gì Thảm gia hả?” Thanh Thanh không hiểu rõ mấy chữ này lắm.

Người nọ thấy mỹ nữ không hiểu thì hào hứng trả lời, “Nghe nói vào thời kỳ nhà Thanh, Thẩm gia ở Giang Nam là đại gia tộc giàu có một phương, sau này quân phiệt hỗn chiến, cả gia tộc nhà họ chuyển tới Hong Kong, có mấy người đi sang Anh Mỹ, đến thế kỷ trước cải cách Thẩm gia mới quay về nước, bởi vì của cải phong phú ở nước ngoài nên cũng có những cơ sở kinh tế nhất định, cho nên hình như chưa đến vài năm, công ty của họ đã bao trùm toàn bộ vùng duyên hải, từ nhà xưởng đến hàng hải, bây giờ còn đang tiến quân sang mảng bất động sản.”

Thanh Thanh thở dài nói, “Đúng là kinh khủng.”

Ngay cả người thường xuyên xem thường người khác như Triệu Tĩnh Nhã cũng hứng thú ngồi nghe.

“Đây là ở trong nước thôi, ở nước ngoài, một nhóm người trong gia tộc của họ gây dựng gần trăm năm, không hề kém hơn trong nước.”

Ở Trung Quốc, những đại gia tộc nhà giàu không bị sụp đổ trước từng cơn sóng lũ mạnh mẽ của lịch sử đúng thật không hề nhiều, Triệu Tĩnh Nhã không kìm được hỏi, “Sao chưa từng nghe nói?”

“Thẩm gia vẫn rất an phận, mấy năm gần đây chuyển sang bất động sản người ta mới nghe thấy nhiều hơn, giám đốc mới nhậm chức của họ gần đây còn trẻ lắm, cho nên có vài đề tài đã bị đưa ra ánh sáng.”

“Thẩm gia có con gái không? Xinh đẹp không thế? Gả chưa hay chưa lập gia đình? Cậu xem tôi có được không?” Đại Xuyên nhích mặt tới gần tiến cử, lời vừa dứt đã bị người ta đẩy ra xa, “Cậu thôi đi, dù có con gái cậu cũng không lọt vào mắt người ta đâu, hơn nữa hình như nghe qua ở Thẩm gia chỉ có một người con trai độc nhất, gọi là Thẩm gia Nam ấy, nghe nói chỉ mới hai mươi sáu tuổi, là người kinh doanh kỳ tài, cũng là giám đốc mới nhậm chức của tập đoàn Thẩm Châu.”

Mọi người kinh ngạc, còn trẻ như vậy đã phụ trách cả đế chế kinh doanh lớn đến thế, đầu thai còn mang theo đầu óc hả?

“Không có con gái, vậy con trai cũng được, có sao đâu?” Đại Xuyên tự đề cử lần cuối.

Mọi người ghét bỏ đuổi Đại Xuyên sang bàn khác.

Dù sao Thẩm gia cũng cách họ quá xa xôi, mọi người cảm khái vận mệnh một phen rồi ngưng nói đến đề tài này, có người thấy Tư Vũ và An Tầm vẫn không nói gì nhiều, trêu ghẹo bảo, “Tư Vũ ít nói ghê, cô An cũng không nói chuyện gì, hai người ngồi cùng một chỗ có khi buồn chết luôn mất.”

Hai người đồng thời ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm vào nhau giữa không trung, ánh mắt Tư Vũ đầy nghiền ngẫm, còn An Tầm lại lạnh nhạt quay đầu, đáp, “Thẩm Tư Nam.”

“Hả?” Mọi người khó hiểu.

“Các anh mới vừa nói đó, giám đốc rất giỏi mới nhậm chức ở tập đoàn Thẩm Châu ấy kìa, tên là Thẩm Tư Nam.” An Tầm nói.

“Sao cô biết? Quen à?” Triệu Tĩnh Nhã lạnh lùng nói, “Quả nhiên cô An chỉ thích những giám đốc lớn.”

An Tầm quay đầu nhìn cô, không hiểu giọng nói đầy trào phúng của cô ta là có ý gì, “Nếu cô muốn biết tôi có thể giới thiệu giúp cô.”

Xong rồi, mùi thuốc súng lại nổ ra, mặt Triệu Tĩnh Nhã đỏ lên, cảm giác cô ta đang nhục mạ chính mình, Thanh Thanh vội vàng giữ cô lại không cho nổi giận, cô lúng túng nói sang chuyện khác, “Mọi người ăn xong chưa? Chúng ta phải đi sớm một chút, đi muộn chỉ sợ không xem được tiết mục biểu diễn.”

Những người khác ừ ừ gật đầu, cũng không dám nói lời chi, họ cảm giác hình như hai ngày nay Triệu Tĩnh Nhã có vẻ không bình thường, cả người tức tối...

5. Chương 5: Lời Đồn Nổi Lên

Những người khác cũng ậm ự gật đầu, không ai dám nói gì thêm nữa, họ đều cảm thấy hai ngày nay Triệu Tĩnh Nhã có vẻ không bình thường, cả người tức tối, Tư Vũ đưa tay gọi người phục vụ rồi đưa cho anh ta tấm card: “Tính tiền”.

Người phục vụ cầm tấm thẻ lịch sự rời đi, Tư Vũ lấy khăn ăn lau miệng rồi đưa mắt nhìn về phía An Tầm, như vô tình hỏi cô: “ Cô biết Thẩm Tư Nam à?”

An Tầm bị hỏi khó, cô đảo mắt một lát rồi chân thành đáp lại: “Nếu như tôi nói biết, bọn họ có giảm giá cho không?”.

Đại Xuyên đang nhét thức ăn vào miệng cũng ha ha ha cười ồ: “Cô gái này thú vị ghê”.

Tư Vũ cũng cười, “Trước hết cô phải làm cho người ta tin tưởng cái đã”.

An Tầm nhún nhún vai: “Vậy thì hết cách rồi”.

Tư Vũ im lặng, trong lòng cô bé này cẩn thận thật đấy, dù trả lời câu hỏi nhưng lại chẳng để lộ chút thông tin gì.

Người phục vụ không trở lại một mình mà còn dẫn theo quản lý khách sạn đang mặt mày tái mét, sau lưng quản lý là cả một nhóm người, tầng tầng lớp lớp, nhất thời những người đang ngồi đây chẳng ai dám động, cứ tưởng đã xảy ra chuyện gì.

Tư Vũ nhận lại thẻ và hóa đơn mà vị quản lý kia hai tay dâng tới, sau khi kí tên thì anh lịch sự nói: “Cám ơn các vị đã tiếp đãi, thức ăn rất ngon”.

Quản lý gật đầu như già tởm, mặt mày tươi cười đáp: “Tiên sinh thích là tốt rồi, thích là tốt rồi”.

Tư Vũ cười khê gật đầu, không nói thêm gì nữa, lúc xoay người định đi thì quản lý vội nói theo: “Không biết tiên sinh có muốn ở lại khách sạn không, tôi sẽ cho người chuẩn bị”.

“Cám ơn, chúng tôi đã có chỗ ở rồi, chỉ đi ngang qua nên vào ăn bữa sáng thôi”. Nói xong, không đợi quản lý lên tiếng, anh bước chân đi thẳng ra ngoài.

“Hoan nghênh lần sau lại đến”. Quản lý vừa nói vừa cúi gập người chào, những người đi theo phía sau cũng lữ lượt khom lưng, một loạt người âu phục giày da cùng cúi chào một lúc, cảnh tượng này quả là vô cùng long trọng, nhiệt tình đến mức người ta không hiểu được tại sao.

Đại Xuyên ra tới cửa mới dám mấp má miệng, anh thở một hơi dài rồi nhỏ giọng hỏi: “Khách sạn năm sao đúng là khác biệt, cơm nước xong còn huy động mọi người ra tiễn chúng ta về nữa”.

“Có lẽ là muốn chúng ta ở lại khách sạn của họ đó”. Thanh Thanh nói.

“Giờ khách sạn nào cũng vậy hay chỉ có Thẩm Châu là khác? Đến quản lý mà cũng tới hạ mình giữ mấy người ăn sáng”. Có người đưa ra nghi vấn.

“Có thể là vì công việc, bây giờ làm gì cũng không dễ dàng mà”. Đại Xuyên lắc đầu thở dài nói. An Tầm liếc nhìn Tư Vũ đang im lặng, trong đầu cô lại nghĩ, trước đây mình cũng từng đến nơi này ăn cơm, nhưng mà ngay cả bóng của quản lý cũng chưa từng nhìn thấy, đừng nói là nhiều người ra cửa tiễn như vậy.

Từ khách sạn Thẩm Châu đến công viên rừng rậm mất khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ, cả quãng đường đi dọc theo đường quốc lộ bên bờ biển, trời xanh mây trắng, trời biển giao hòa, không bờ không bến. An Tầm ngồi cùng xe với hai người khác, lúc đầu còn định tìm chuyện để tán gẫu với nhau, nhưng sau họ thấy An Tầm ít nói quá, phong cảnh bên ngoài lại đẹp như vậy, cho nên cũng chẳng ai có tâm trạng đến gần, họ hạ cửa sổ xe xuống, mặc gió biển thổi vào, ung dung thoải mái.

Trong chiếc xe khác lại không yên tĩnh được như bên này, khó khăn lắm Triệu Tĩnh Nhã mới ở gần Tư Vũ, đương nhiên cô sẽ cố hết sức thể hiện bản thân, đầu tiên là kéo Thanh Thanh nói này nói kia, sau lại kéo Đại Xuyên nói mấy chuyện thú vị khi còn đi học, cô tưởng Tư Vũ cũng sẽ nói vào mấy câu, nhưng cả đoạn đường anh cứ im lặng lái xe như thế.

Rốt cuộc Triệu Tĩnh Nhã cũng buột miệng hỏi anh: “Tư Vũ, bao lâu nữa thì anh tốt nghiệp?” Giờ cũng chỉ còn bảo vệ luận án Thạc sĩ nữa là xong, Tư Vũ nhẹ nghiêng đầu đáp: “Năm”.

Ánh mắt Triệu Tĩnh Nhã sáng hẳn lên: “Vậy sau khi tốt nghiệp anh sẽ trở về nước?”

“Đúng”.

“Rồi tìm bệnh viện thực tập hả?”

“Ừ”.

“Đại Xuyên nói anh cũng là người Xuân Giang, ba em biết lãnh đạo của bệnh viện trung ương, nếu anh cần, em có thể nhờ ông ấy giúp một chút”. Triệu Tĩnh Nhã tiến lại gần, chớp mắt ngơ ngẩn nhìn gò má của anh, đáng vẻ mong đợi như chính cô mới là người đang cầu xin giúp đỡ.

Đáng tiếc, từ đầu đến cuối người lái xe vẫn không hề nghiêng ngang liếc dọc, nhưng mà nghe cô nói xong anh lại khẽ cười một cái: “Cám ơn cô, tạm thời không cần”.

Tuy Triệu Tĩnh Nhã rất vui vẻ khi thấy anh mỉm cười, nhưng cũng vì câu trả lời này mà trở nên mệt mỏi, anh vẫn lịch sự xa cách như thế, không cách nào nói chuyện. Đại Xuyên ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nghe hai người nói chuyện thì anh hỏi tiếp luôn: “Tư Vũ đâu phải dạng người không có chuẩn bị trước, hay là để ý bệnh viện nào rồi”.

Tư Vũ hạ cửa sổ xe xuống, làn gió biển trong lành lướt qua làm tóc trên trán anh hỗn độn, ngứa ngáy như muốn lan vào lòng. Cửa sổ lái của chiếc xe trước mặt cũng mở ra, vài nhúm tóc dài hất tung ngoài cửa sổ, thoải mái tung bay trong trời gió, tự do cởi mở hết như cô chủ nhân của nó.

Anh thu hồi tầm mắt, thờ ơ đáp lại câu hỏi của Đại Xuyên, “Chuẩn bị đến St.Norton”.

Hệ thống bệnh viện ở Trung Quốc là thị trường độc quyền, đa số là do bệnh viện nhà nước một mình chiếm giữ, rất nhiều bệnh viện tư rơi vào tình cảnh thảm thương, nhưng chỉ có bệnh viện Xuân Giang Norton St -bệnh viện ngoại khoa về tim mạch là một trong số ít những bệnh viện tư nhân thành công. Không chỉ được trang bị những thiết bị chữa bệnh tiên tiến trên thế giới, đó còn là nơi làm việc của các bác sĩ chuyên khoa tim nổi tiếng trong và ngoài nước, tính chuyên nghiệp và sự cẩn thận của các y bác sĩ cũng là điều làm nên thành công của St.Norton, được tập đoàn tài chính lớn chống lưng, sau nhiều năm gian khổ, những năm qua, nó không chỉ là bệnh viện lớn nhất Xuân Giang mà còn là bệnh viện quyền uy nhất cả vùng duyên hải.

Bác sĩ của Norton St mười nghìn chọn một, Tư Vũ nói đúng lắm, anh chuẩn bị đi Norton St chứ không phải là muốn đi St.Norton.

Đại Xuyên hiểu được ý trong lời, vừa ngạc nhiên vừa phấn khởi, anh luôn biết Tư Vũ không phải dạng bình thường, nhưng không ngờ anh ấy lại giỏi giang đến vậy. Nếu không có năng lực thực sự, dù có bao nhiêu tiền tài đi nữa cũng không vào nổi bệnh viện Norton St. Điều quan trọng nhất là tiền lương hàng năm trên một triệu.

Đại Xuyên còn muốn nói chuyện về St.Norton, nhưng đột nhiên anh thấy hai bạn nam phía trước đang mở cửa kính xe vươn ra ngắm gió, anh chỉ tiếc “rèn sắt không thành thép”, lẩm bẩm nói hai người kia đúng là “phung phí của trời”, có người đẹp ngay bên cạnh mà còn tâm tình đi ngắm phong cảnh nổi gì.

Triệu Tĩnh Nhã nghe thế thì không vui, lúc đầu ở Thẩm Châu đã bị chọc tức cảnh hông, không ngờ ngay tới bạn của mình cũng không đứng về bên, còn như ma xui quỷ ám đi mê muội An Tầm hết cả.

“Đại Xuyên, đừng quên anh có bạn gái rồi đấy”.

Đại Xuyên khoát khoát tay, ra chiều không sao cả: “Sự thật như thế thì có sao, lòng yêu cái đẹp ai mà chẳng có, Tĩnh Nhã, cô đừng nghiêm túc như vậy mà”.

“Cái gì mà đẹp, đẹp như thế nào, đàn ông các anh chỉ biết nhìn vẻ bề ngoài, anh biết cô ta làm gì sao”. Triệu Tĩnh Nhã nóng nảy cũng quên luôn chuyện vờ làm thực nữ, giọng nói đầy ý mỉa mai: “Vừa rồi em và Thanh Thanh đi tìm cô ta mượn xe, ngay lúc người kia còn đang nghe điện thoại, nói cái gì mà có người ra giá muốn mua mình, cô ta nói mình ghét mấy lão già kia nên không muốn bán, mục tiêu của loại người này là mấy kẻ trẻ tuổi có tiền, giống như lúc này cô ta nói đến Thẩm Tư Nam ấy, có lẽ trong lòng mơ ước đã từ lâu”.

“Hả”. Đại Xuyên sững sờ, dù anh có thể nghe hiểu chương trình học Thạc Sĩ phức tạp, nhưng đầu óc vẫn chưa theo kịp tốc độ nói chuyện của Triệu Tĩnh Nhã.

“Hả cái gì, vừa nhìn đã biết cô ta hay tham dự mấy bữa tiệc nhà giàu”. Triệu Tĩnh Nhã nói như thể mình tận mắt chứng kiến.

“Không thể nào, không giống đâu, nhìn phẩm cách An Tầm rất tốt mà”. Đại Xuyên không dám nghĩ An Tầm và những người con gái như vậy có liên hệ gì với nhau.

“Tôi xem trên internet có nói, hằng đêm mấy cô gái đó có thể kiếm mấy trăm ngàn”. Triệu Tĩnh Nhã nói xong mới phát hiện mình quá giống loại người thích nói xấu sau lưng, cô liếc trộm Tư Vũ một cái, thấy anh vẫn không biểu hiện chút gì, chỉ chuyên tâm lái xe, trong lòng mới thả lỏng đôi phần, cô lập tức đổi giọng, hi vọng có thể cứu vãn được gì: “Vốn em cũng không có suy nghĩ đó, nhưng mà nghe cô ta gọi điện thoại xong mới biết”.

“Mẹ ơi”. Đại Xuyên đơn thuần, dù anh không tin An Tầm là loại người như vậy, nhưng anh cũng biết dù Triệu Tĩnh Nhã tùy hứng một chút nhưng đâu phải kẻ hay bịa chuyện nói xấu lung tung, anh gãi gãi đầu, nhìn về phía Tư Vũ: “Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, có phải không...”

Tư Vũ mặt không đổi sắc: “Chắc là hiểu lầm thôi”.

Triệu Tĩnh Nhã thấy anh không tin, trong lòng cũng vô cùng thất vọng, tranh cãi tiếp: “Vừa rồi anh hỏi cô ta có biết Thẩm Tư Nam không, cô ta cũng không trả lời trực tiếp, bởi vì cô ta không thể giải thích hợp lý vì sao mình biết Thẩm Tư Nam”.

Tư Vũ cười khê: “Cô đưa ra lập luận hợp lý thật nhưng mà cô thám tử này, điều kiện trước hết là cô phải biết kết luận của mình có đúng hay không đấy.”

Triệu Tĩnh Nhã lớn giọng: “Em nghe được rõ ràng mà, không lẽ còn sai được, Thanh Thanh cũng nghe thấy”.

Thanh Thanh nhỏ giọng nói: “Đúng là giống Tĩnh Nhã nói”.

“Đúng không, đâu phải em nói lung tung”. Triệu Tĩnh Nhã ngắc đầu nói.

Tư Vũ không nói gì nữa, Triệu Tĩnh Nhã ngạc nhiên, trong lòng hy vọng anh sẽ tỏ thái độ, nhưng nửa câu anh cũng không thêm nói. Triệu Tĩnh Nhã thấy mọi người không ai nói gì, có phần không được tự nhiên đưa tay đẩy Đại Xuyên: “Làm gì vậy?”

Đại Xuyên cũng không ngắc đầu lên, cầm di động tích tích ấn: “Tôi kể chuyện cô vừa nói cho hai người trong xe bên kia biết”.

“Bọn họ nói thế nào?”.

“Bọn họ nói A”.

Đều ngu xuẩn như hệt Đại Xuyên!

Dường như An Tầm rất quen thuộc đường xá ở đây, xe lái rất nhanh, cũng may Tư Vũ lái xe rất thông thạo, không thôi đã không đuổi kịp cô.

Lúc cả bọn đến bãi đỗ xe, bên trong vẫn còn rất nhiều chỗ trống, nhưng chỗ bán vé đã có nhóm xếp hàng.

“Mọi người cứ ngồi, cứ ngồi đi, mấy chuyện đơn giản này cứ để tôi làm cho, dù sao mọi người đều theo tôi đến đây mà”. Đại Xuyên nói xong rồi chỉ về phía đình nghỉ mát cách đó không xa, còn mình thì vui vẻ chạy đi xếp hàng mua vé.

Lần này đi Đình Nam là theo ý Đại Xuyên, vì anh muốn nghiên cứu ảnh hưởng của văn hóa Đông Nam Á với văn hóa Trung Hoa. Đây là bài tập ngày nghỉ của anh cho nên Đình Nam là lựa chọn tốt nhất, công viên rừng rậm nguyên thủy ở đây có rất nhiều nhân viên làm việc và biểu diễn người Đông Nam Á, sẽ cung cấp nhiều thông tin quý báu cho bài phỏng vấn của anh chàng.

Tư Vũ không vào đình nghỉ mát mà lại đến bên bờ hồ gọi điện thoại, bóng lưng thon dài và khí chất xuất chúng khiến cho nữ sinh bốn bề liên tiếp nhìn sang.

Hai nam sinh ngồi cùng xe với An Tầm sau khi nghe được tin tức kia vẫn còn rất ngạc nhiên, ánh mắt lạ lùng nhìn lên An Tầm, Triệu Tĩnh Nhã nhếch cằm lên, không nói một lời nào, lấy hành động chứng minh mình quyết tâm không phải là bạn với An Tầm, nhất thời Thanh Thanh cũng không tìm ra đề tài nói chuyện, cứ cứng đờ ngồi đó.

Không khí trong đình vô cùng khó xử, An Tầm vẫn bình tĩnh tự nhiên ngồi trên ghế gỗ, không biết là vì không phát hiện ra không khí kì lạ xung quanh hay là do không thèm để ý đến bốn người bọn họ, cứ nhàn nhã đưa tay vuốt ve lọn tóc của chính mình, một tay nghịch di động.

Không khí kỳ quái này duy trì cho đến khi Đại Xuyên lo lắng trở về, anh lục tung ba lô của mình tìm kiếm: “Có thể sinh viên được giảm giá một nửa, tôi quên chuyện này mất tiêu”. Sau đó nhìn về phía Tư Vũ đang nghe điện thoại gọi lớn: “Tư Vũ, đưa thẻ sinh viên đây nào”.

Tư Vũ cúp điện thoại đi tới, đưa thẻ sinh viên cho Đại Xuyên, Đại Xuyên cầm lấy vừa muốn đi, lại nhìn thấy một bàn tay thon dài cầm thẻ sinh viên ISIC đưa tới trước mặt anh.

ISIC thẻ sinh viên quốc tế.

6. Chương 6: Sóng Gió Nổi Lên

ISIC, thẻ sinh viên quốc tế.

An Tầm đưa tấm thẻ sinh viên sang, thấy Đại Xuyên ngơ ngác chỉ nhìn mà không nhận, cô hỏi lại, “Không phải anh muốn lấy thẻ sinh viên à?”

“An Tầm, cô cũng là sinh viên du học hả?” Đại Xuyên vừa hỏi vừa quay đầu lại nhìn Triệu Tĩnh Nhã, Triệu Tĩnh Nhã cũng nhíu chặt lông mày, như thể không tin nổi.

An Tầm đưa mắt nhìn tấm thẻ sinh viên, “Không phải đâu, là tôi dùng tiền làm đấy.”

Đại Xuyên à một tiếng, sững sờ nhìn An Tầm đi không được mà đứng lại cũng không xong, anh khó xử hỏi, “Làm giả có thể bị phát hiện không thể?”

An Tầm nhìn vẻ mặt ngơ ngác dễ thương của người này, nhin không được nên bật cười khanh khách, Tư Vũ nói với Đại Xuyên, “Đi đi, cô ấy nói đùa với cậu thôi.”

Đại Xuyên ồ một tiếng, dù nghi ngờ nhưng thấy hàng người đang xếp hàng càng lúc càng đông, anh cũng không nhiều lời thêm nữa, cầm thẻ sinh viên rồi chạy vội ra ngoài, đúng lúc đó thiếu chút nữa lại đụng phải một cô gái đang đi về phía đình nghỉ mát, cô gái này cũng không buồn để ý, cô không nhìn người ta lấy một cái, đôi mắt lấp lánh sáng long lanh nhìn chăm chăm vào An Tầm, bước đi càng lúc càng nhanh, lúc đứng lại bên cạnh cô còn lo lắng hỏi vội, “Xin hỏi cô là An Tầm sao?”

An Tầm ngẩng đầu, cũng không thấy cô ngạc nhiên chút nào, còn gật đầu cười khê: “Là tôi.”

“Trời ạ, ” Cô gái vui mừng che miệng, “Vừa rồi nghe có người gọi tên cô, tôi còn tưởng mình nghe nhầm rồi, sau càng nhìn lại càng thấy giống, quả đúng là cô thật, cô là mục tiêu cả đời của tôi đấy, không phải không phải, cô là thần tượng của tôi.”

Cô gái này thật đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn khích đến đỏ bừng, cô ấy thấy An Tầm thân thiện, gan cũng lớn hẳn lên, hỏi thử, “Cô có thể ký tên không? Tôi chụp ảnh nữa được chứ? Còn muốn ôm.”

An Tầm cười khê, trong đình nghỉ mát chen chúc, cho nên cô bèn phải đứng lên, “Cũng được, chúng ta đi sang bên kia chụp đi.”

Nói xong cô bước ra ngoài trước, cô gái vui vẻ nhìn về phía nhóm bạn ở cách đó không xa, đưa tay làm dấu chữ V, rồi cũng nhanh nhẩu đi khỏi đình nghỉ mát.

Sau đó, bầu không khí trong đình lại càng thêm quỷ dị.

Bốn người hai mặt nhìn nhau, hai người con trai nói trước, họ hỏi Triệu Tĩnh Nhã, “Vì sao cô ấy lại có thể sinh viên quốc tế nhỉ? Còn có người muốn ký tên chụp ảnh chung nữa kìa?”

“Có lẽ là... là hot girl trên mạng thôi.” Triệu Tĩnh Nhã còn bướng bỉnh.

“Hai người có chắc là nghe được cô ấy bàn bạc về chuyện bán mình không thể?” Khi con trai có hứng bất quá thì còn hăng hơn cả con gái nữa.

“Đương nhiên, nghe rõ ràng tường tận,” Triệu Tĩnh Nhã chắc chắn gật đầu, “Chắc chắn cô ta không phải loại con gái đứng đắn gì đâu.”

Lời của Triệu Tĩnh Nhã vừa dứt, “rầm” một tiếng, một chiếc điện thoại di động đột nhiên bị ném tới bàn gỗ trước mặt họ, bốn người giật mình hoảng sợ, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía chủ nhân chiếc điện thoại kia.

Tư Vũ không lên tiếng, hai tay rút túi dựa người vào bên cột, nhìn lại họ.

Một nam sinh trong nhóm nhặt di động còn chưa tắt, vừa cúi đầu nhìn đã thấy tài liệu bách khoa về An Tầm.

Bốn cái đầu tụ lại cùng một chỗ, lướt dọc màn hình, bọn họ mới biết mình đã hiểu lầm biết bao nhiêu.

An Tầm, xuất thân từ dòng dõi danh môn thư hương, ông nội là bậc thầy hoạ sĩ nổi tiếng, cha là giáo sư khoa kinh tế học viện Burke, mà bản thân cô cũng là sinh viên ưu tú đứng đầu của đại học mỹ thuật trên thế giới. Năm đại học thứ hai, một bức tranh của cô đã may mắn tăng lên tới hai mươi hai vạn Euro, từ đó, thanh danh cô trong giới nghệ thuật Châu Âu càng lúc càng cao, bởi vì lúc đó mới chỉ tròn mười chín tuổi, cho nên mọi người đều kinh ngạc về sức trẻ và sắc đẹp của cô gái này, cho nên cũng mang đến thêm nhiều chú ý, truyền thông khen cô là hoạ sĩ có tài trí và tiềm lực trong trường phái ấn tượng.

Sau khi việc này được truyền thông trong nước đưa tin, An Tầm cũng xem như một đêm thành danh, nhưng thực ra người trong giới nghệ thuật lại không được chú ý như ngành giải trí, người biết cô thì nhận ra đó là đại thần, còn người không biết thì chỉ nghĩ là một cô gái bình thường mà thôi, cho nên họ không biết cũng là chuyện đương nhiên.

Mà Triệu Tĩnh Nhã nói đến vấn đề có bán hay không, rốt cục cũng có được giải thích vô cùng hợp lý, với An Tầm, rất có thể đó là tác phẩm vẽ của cô.

“Tôi biết cô ấy rồi, mới đầu nghe tên đã thấy quen, thì ra là vào năm trước đó, có rất nhiều tin tức đưa tin, họ nói cô có thể dựa vào nhan sắc của mình, nhưng lại còn mang theo cả tài hoa như vậy, còn nói cô ấy là hoạ sĩ hiếm có nhất thế kỷ trong trường phái ấn tượng.” Cuối cùng Thanh Thanh cũng nhớ được mình đã nghe cái tên An Tầm này ở đâu.

Người con trai kia đưa điện thoại di động lại cho Tư Vũ, hỏi thêm, “Tư Vũ, cậu đã biết An Tầm là hoạ sĩ từ lâu rồi hả?”

Tư Vũ nhận lại điện thoại, “Đoán được một chút thôi.”

Lúc biết cô tên là An Tầm, anh cũng không nghĩ cô chính là người hoạ sĩ thiên tài gì đó, cho đến khi giúp cô xách vali hành lý, anh mới chú ý đến hình vẽ trên chiếc vali, hơn nữa trong biệt thự có một phòng riêng để vẽ tranh, khi đó anh cũng dần dần đoán được, những bức tranh trên tường càng giúp anh xác định, cô gái An Tầm này đúng là bậc thầy hoạ sĩ mà Thẩm Tư Nam nhắc tới, chỉ là anh chưa từng ngờ rằng, An Tầm lại là một cô gái chỉ mới hơn hai mươi.

Cả khuôn mặt Triệu Tĩnh Nhã đỏ bừng, thực sự cô đang lúng túng muốn chết, mình vừa thề son thề sắt rằng An Tầm là người không đứng đắn, nhưng rồi kết quả lại là, cô gái trẻ tuổi này đã vươn tới độ cao mà cô vĩnh viễn không thể nào sánh được, tự cô luôn thấy mình đứng ở vị trí đầu tiên, cho nên mới xem thường cô ấy.

An Tầm quay trở lại cùng lúc với Đại Xuyên, khi đó bốn người trong đình đã điều chỉnh xong tâm trạng, ánh mắt nhìn An Tầm dù vẫn lạ lẫm như cũ, nhưng bản chất đã thay đổi đi nhiều.

Mấy người lục tục đi vào từ cửa lớn, Tư Vũ vẫn yên lặng ít nói như ngày thường, hai tay nhét vào túi quần, từ tốn bước cạnh bên.

Đại Xuyên cũng nhìn thấy hình ảnh An Tầm bị người khác vây quanh, hơn nữa với tám thể sinh viên trong tay, anh ý thức được có lẽ mọi chuyện quả đúng như lời Tư Vũ nói, trong chuyện này chắc có chỗ hiểu lầm, anh trả thể sinh viên lại cho An Tầm, nhớ tới lúc trước mấy người họ còn huyền thuyên sau lưng cô, cho nên càng sinh lòng áy náy, anh hỏi, “Tiên nữ muội muội, trên này viết IAZE là trường học nào thế?”

An Tầm nhận lại thẻ sinh viên rồi nhét vào túi xách, sau đó mới đáp, “Trường đại học mỹ thuật hội họa công lập Florence (Accademia di Belle Arti di Firenze).”

Mặc dù cái tên này nghe cực kì cao cấp nhưng đúng là Đại Xuyên chưa từng được nghe qua, anh gãi gãi đầu, “Ồ Italy?”

An Tầm cười, như thể cảm thấy vấn đề mà anh hỏi là cực kì ngốc nghếch, “Chẳng lẽ đại học Tokyo không ở Nhật Bản à?”

“Ặc...” Đại Xuyên đau khổ quay đầu lại nhìn những người đằng kia, vẻ mặt như muốn nói – một câu nói của cô ấy làm cho tôi ghen chết thì làm sao bây giờ?

Không ai thêm để ý đến anh, có lẽ cũng như đang chế giễu, Đại Xuyên kiên trì tự giải hoà, “Tôi không biết nhiều về giới nghệ thuật các cô ha ha, trường học của cô có bạn học nào nổi danh không?”

“Da Vinci, Michelangelo.” An Tầm mới vừa nói hai câu Đại Xuyên đã bật cười ha hả, “Họ là học trưởng của cô à?”

An Tầm không hiểu nhìn Đại Xuyên đang cười vui vẻ, “Cũng có thể nói là như vậy.”

Đại Xuyên thấy An Tầm trả lời nghiêm túc, thì càng cười tươi hơn, Tư Vũ thấy anh hoàn toàn không có ý dừng lại đành phải lên tiếng nhắc nhở, “Xuyên, lần này không phải cô ấy nói đùa đâu.” Đại Xuyên lập tức im lặng, lơ mơ lững thững nhìn về phía An Tầm, lập tức gượng cười hai tiếng, “Không phải là đùa để điều tiết bầu không khí hả?”

An Tầm lại hỏi, “Đại học Tokyo ấy... có đúng là tự anh thi đậu không thế?”

Mặt Đại Xuyên đưa đám quay đầu lại, lăm bằm đáp, “Tôi không tán gẫu với cô ấy nữa, cô ấy cười nhạt chỉ số thông minh của tôi!”

Không biết là ai không nhịn nổi, phì cười thành tiếng.

Sau đó mọi người lại yên lặng đi hơn mười thước nữa, Đại Xuyên nghĩ ra một đề tài khác, nhin không được hỏi, “An Tầm... Vẻ thần tượng của cô là Da Vinci hay là Michelangelo?”

“Là Titian.”

Mặt mũi Đại Xuyên lại mơ màng quay đầu thêm lần, cường điệu mấp máy miệng hỏi bạn, “Người, đặc biệt, này, là, ai, ta?”

Những người khác cuối cùng cũng phì cười ha hả, ngay cả Tư Vũ cũng không kìm được mà cong khóe miệng lên, cười khẽ.

Có người khuyên bảo, “Đại Xuyên đừng nói chuyện nữa, hai người không cùng tần số đâu.”

Khuôn mặt Đại Xuyên u buồn rười rượi, thấp giọng nói, “Cậu làm tôi cũng không biết mình đang nói gì luôn!”

An Tầm không đi cùng đường với nhóm các anh, hình như cô có một nơi muốn tự mình đến đó, sau khi hẹn thời gian trở về thì một mình đi sang con đường nhỏ khác.

Đại Xuyên muốn đi phỏng vấn, người khác không muốn đi cùng cậu, hai nam sinh cùng nhau chạy tới trước xem vũ đạo, Tư Vũ không để ý đến ánh mắt mong đợi của Đại Xuyên, chỉ nói là muốn đi xem hồng hoàng* rồi bỏ đi.

*Họ Mỏ sừng hay họ Hồng hoàng, danh pháp khoa học Bucerotidae, là một họ chim.

Thanh Thanh thấy thế thì vội nói, “Đại Xuyên, tôi đi phỏng vấn với cậu, Tỉnh Nhã, nếu không thì cậu đi dạo với Tư Vũ đi.” Nói xong thì thấp giọng nhắc nhở Triệu Tỉnh Nhã còn đang mở tròng hai mắt, “Đừng lãng phí cơ hội tốt như thế.”

Triệu Tỉnh Nhã vốn đang rầu rĩ không vui bởi vì chuyện của An Tầm, trong nháy mắt lại có cơ hội để một mình ở chung cùng Tư Vũ, cô mừng rỡ vội vàng nhắc chân bước theo ngay.

Hồng hoàng cũng không phải dễ dàng mà gặp được, nghe nói phải đi sâu vào rừng, Tư Vũ tự mình đi theo đường mình nghĩ, Triệu Tĩnh Nhã cũng đi theo cạnh anh.

Đường cáp treo thỉnh thoảng lắc lư, cho dù Triệu Tĩnh Nhã có đi cẩn thận thế nào, nhưng vì đôi giày cao gót mà suýt mấy lần ngã xuống, cũng may Tư Vũ đưa tay đỡ lại, lúc ấy mặt Triệu Tĩnh Nhã hồng ửng cả lên, cúi đầu xấu hổ không dám nhìn người, tim đập thình thịch như muốn nhảy bật ra, Tư Vũ buông cánh tay ra, cũng nhắc nhở cô cầm chắc dây thừng, đừng giẫm vào khe hở, Triệu Tĩnh Nhã ngoan ngoãn làm theo, lúc đó còn nhìn trộm anh vài lần, trong lòng lại âm thầm vui vẻ thêm lần nữa, vui vẻ vì người con trai bên cạnh hoàn toàn phù hợp với hình tượng người yêu trong mộng của lòng mình.

Tư Vũ không thấy được vẻ mặt yêu kiều của người kia, hoặc là dù có thấy anh cũng không thêm để ý, anh chú ý tới vài du khách đang đi về phía trước, đột nhiên họ lấy máy ảnh ra chụp ảnh dưới mặt sông, hình như còn phấn khích bàn tán thêm gì đó.

Con đường cáp treo được xây dựng không cao, dưới hàng ván gỗ, hắt hắt sa số những cây cỏ nhiệt đới rậm rạp như hai con rồng lớn, vươn mình nằm nghỉ cạnh bờ sông, con sông xanh nhỏ dài lơ lững uốn lượn, cong người khúc khuỷu trôi về phía xa xa, cuối cùng biến mất giữa lòng khu rừng thẳm.

Núi Đinh Nam xanh mướt long lanh hơn nhiều ngọn núi khác, mà trên đỉnh núi còn có một rừng trúc xanh biếc xi xào đẹp tựa tranh, một ông già mặc áo tơ đứng trên bè trúc khua khua nước, bên cạnh ông là một cô gái tóc đen vấy dài như tiên tử, đứng đơn độc một mình, gió phát phơ vấy tà lay động...

Bè trúc nhàn nhã trôi ngang dưới cầu treo, ngón tay Tư Vũ đặt trên dây thừng hơi động đây, như thể chỉ cần đưa tay ra thôi là cảm nhận được độ ẩm phần đuôi tóc, cả những xúc cảm hoa văn trên mép váy...

Mỹ nhân gần ngay trước mặt, lại bỗng bồng bềnh trôi xa.

Phía trên con đường treo, âm thanh vang lên bốn phía, chiếc bè trúc thông thả chậm trôi, trong tầm mắt chỉ còn lại bóng lưng thon dài ấy.

Nhóm du khách phỏng đoán, nếu cô gái kia mà quay đầu nhìn lại, thì cảnh tượng đó còn tuyệt mỹ đến mức nào đây nhỉ, họ tiếc nuối cảm thán nhìn một màu xanh lá và làn váy trắng đang dịu dàng rời đi.

Tư Vũ nhìn chiếc bè trôi xa hồi lâu không nhúc nhích, tâm tình phập phồng của Triệu Tĩnh Nhã cũng dần bình ổn lại, vẻ mặt của Tư Vũ khiến cô thấy bất an, dù lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, nhưng cô vẫn ra vẻ thoải mái như trước nói, “An Tầm vất chúng ta lại để lên đi ngồi bè trúc một mình kìa.”

Tư Vũ rũ mắt xuống, chỉ nói, “Đi thôi, phía trước là dây cáp treo rồi.”

Từ đường cáp treo trượt vào rừng sâu chỉ mất hơn mười phút, Tư Vũ đi xuống cáp rồi hỏi thăm nhân viên chỗ hồng hoàng thường xuyên xuất hiện, nhân viên kiên nhẫn giải đáp, nói đi về phía nam chừng năm trăm mét sẽ có một cây cổ thụ ngàn năm, mười mấy người ôm cũng không hết được, nó lớn hơn những cây xung quanh nhiều lắm, cành lá sum suê, đan xen chằng chịt, có hai con hồng hoàng đang làm tổ ở đó.

Bầu trời bị che khuất bởi rừng rậm nguyên thủy, khắp nơi là những cây cối khổng lồ chưa bao giờ thấy qua, kỳ lạ hơn là những cây đại thụ cao chót vót không thể nhìn thấy ngọn, thấp thoáng bóng những động vật hoang dã, thỉnh thoảng còn vang lên những tiếng động lạ lùng, làm cho Triệu Tĩnh Nhã cũng thấy hơi sợ hãi, bước chân loạng choạng đi theo Tư Vũ đang đi nhanh về trước, “Tư Vũ, sao anh phải đi tìm hồng hoàng?”

“Tư Vũ, ở đây có nguy hiểm không thế?”

“Tư Vũ, anh chờ em một chút.”

“Tư Vũ, em theo không kịp.”

“Tư Vũ, anh chậm một chút, em có lời muốn nói.”

“Tư Vũ...”

Tư Vũ là một người có tu dưỡng rất tốt, nhưng không có nghĩa là tính tình anh cũng tốt, cây đại thụ đã ở ngay trước mặt, cô gái kia vẫn lải nhải âm ỉ không yên, anh không kiên nhẫn nổi quay đầu lại, “Vì sao những cô gái khác lại không thể an tĩnh được như An Tầm vậy?”

7. Chương 7: Mỹ Nam Đi Săn

Mặt mày Triệu Tĩnh Nhã trắng nhợt, cô không tin nổi nhìn anh: “Tư Vũ”.

Trong suy nghĩ của cô, Tư Vũ là một người vừa tao nhã học thức, vừa dịu dàng ấm áp. Thế nhưng, giọng nói lạnh như băng mất hết vẻ kiên nhẫn vừa rồi, đôi lông mày chau lại không buông, lại còn nhắc đến An Tầm, lại là An Tầm.

Tư Vũ nhẹ giọng hỏi lại: “Vừa rồi cô muốn nói gì vậy?”

Triệu Tĩnh Nhã cắn môi căng thẳng nhìn anh, trong lòng cô vẫn im lặng cổ vũ bản thân mình, phải nắm chặt cơ hội này, đây là nơi rừng rậm hoang vu, chỉ có hai người họ, anh sẽ đồng ý thôi mà, sẽ vậy, hoặc là suy nghĩ thử xem, dù sao cũng vẫn còn cơ hội. Cô hít sâu một hơi, kiên định nói: “Em... thích anh, Tư Vũ, anh có thể làm bạn trai của em không?”.

Thanh Thanh nói đúng, không có gì khó khăn cả, thành công thì vui vẻ, còn thất bại thì sẽ tiếp tục cố gắng không ngừng. Mặc dù Tư Vũ có hơi bất ngờ trước lời tỏ tình đột ngột của cô, nhưng anh cũng không ngạc nhiên quá nhiều, im lặng nhìn cô một lúc rồi mỉm cười đáp lại: “Cảm ơn cô đã thích tôi”.

Vừa nghe câu đó Triệu Tĩnh Nhã đã nhanh chóng ngắt lời: “Anh không cần phải trả lời ngay, không sao đâu”.

Tư Vũ thực sự không nói thêm gì nữa, anh cong người bẻ một cành hoa nhỏ màu vàng, ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Tĩnh Nhã rồi nhẹ nhàng nói: “Tôi tặng cô xem như cảm ơn được không?”.

Một lời từ chối vô cùng hoàn mỹ, vừa cho cô hiểu rõ ý kiến của đối phương, cũng giúp cô bảo vệ lòng tự ái của mình. Vành mắt Triệu Tĩnh Nhã đỏ hoe nhận lấy cành hoa, nhưng vừa dừng cảm thừa nhận tình cảm của mình, cô dứt khoát sẽ không chịu từ bỏ, cô nói: “Tư Vũ, em còn thích anh hơn cả trước khi bị từ chối nữa”.

Tư Vũ thoáng sững sốt một lúc, nhìn khuôn mặt kiên định của Triệu Tĩnh Nhã, anh thấy lần này đúng là hơi khó giải quyết. Có lẽ Triệu Tĩnh Nhã cũng không hi vọng anh sẽ trả lời mình, cô hỏi tiếp: “Bao giờ anh về Xuân Giang”,

“Có lẽ tốt nghiệp xong”, Anh đưa ra mớ đáp án mơ hồ, rõ ràng là không muốn gặp lại cô lần nữa. Có vẻ Triệu Tĩnh Nhã không nhận ra ẩn ý trong câu nói đó, cô gượng cười: “Vậy chúng ta hẹn ngày đó gặp lại”.

Nhìn thấy cô như vậy, rốt cục Tư Vũ cũng dẹp đi vẻ mặt ôn hòa, ánh mắt anh có phần thay đổi, anh hơi ngẩng đầu từ trên cao nhìn xuống: “Vì sao cô lại thích tôi?”

“Tất cả mọi thứ của anh, tất cả đều hoàn mỹ cả”.

“Vậy sao?” Tư Vũ cong môi cười, đột nhiên anh đi về phía trước hai bước, Triệu Tĩnh Nhã bất giác vội vàng lùi về phía sau, dựa lưng vào một thân cây. Tư Vũ nói: “Cô mới biết tôi được hai ngày mà đã hiểu rõ về tôi rồi à?”

Triệu Tĩnh Nhã nhìn Tư Vũ gần trong gang tấc, môi khẽ run: “Đúng, mọi mặt của anh đều hoàn hảo, không chê vào đâu được, cả ngoại hình lẫn trình độ, em có thể khẳng định, sau này mình sẽ không gặp được ai tốt như anh nữa”.

Tư Vũ như thể nghe được chuyện buồn cười, anh bật cười một tiếng: “Thật ra trong lòng tôi rất đen tối, cô có tin không?”

“Em, em không tin”.

Nụ cười của anh không còn nhẹ nhàng như trước mà lại trở nên đầy châm chọc, anh bước lên phía trước nửa bước nữa, đặt tay lên gò má của Triệu Tĩnh Nhã: “Có biết vì sao tôi từ chối cô không?”

Cô căng thẳng lắc đầu, ngón tay Tư Vũ lướt từ gò má xuống cằm, khẽ nâng lên: “Bởi vì gương mặt này không đủ xinh đẹp”.

Triệu Tĩnh Nhã biến sắc, ai ngờ anh vẫn chưa nói xong, ngón tay như lông chim lướt trên da thịt trượt xuống, giọng nói vẫn trầm thấp dễ nghe giờ lại khiến cho người ta khó chịu: “Ngực không đủ lớn”.

Ánh mắt theo ngón tay dờ xuống thất lừng ngay sau đó: “Eo không đủ thon”.

Nói xong mấy câu này thì thu tay về không hề lưu luyến, từ tốn nhét vào túi quần rồi lùi về phía sau một bước. Nét mặt Triệu Tĩnh Nhã đã đau lòng đến trắng trợt, ánh mắt ngả ngớn của anh đảo lên đảo xuống, rồi đánh thêm một đòn cuối cùng: “Chân cũng không đủ dài”.

Triệu Tĩnh Nhã không tin nổi nhìn anh, hồi lâu cũng không biết phải phản ứng thế nào, chưa từng có ai nhận xét cô như vậy, dù không phải hoàn hảo nhưng cô cũng được xem là xinh xắn, không ngờ trong mắt Tư Vũ cô lại không hề như vậy, cuối cùng cũng không thể chịu đựng thêm được nữa, cô che mặt lại khóc òa, vậy mà vẫn chưa từ bỏ ý định, cô nói: “Em không tin anh lại là người nông cạn như vậy, anh đâu có giống người khác”.

“Tôi chính là như vậy đấy”, Tư Vũ hờ hững đứng trước mặt cô: “Người khác được thì tại sao tôi lại không?”

Dù sao cũng là con gái, bị nhục đến vậy sao có thể ở lại thêm, cô đưa mu bàn tay lên lau sạch nước mắt, không nhìn Tư Vũ một cái mà xoay người rẽ sang đường chạy thẳng.

Tư Vũ bỏ hết ý cười giấu cợt châm biếm trên mặt mình, quay lại tiếp tục đi về phía cây to, mới đi được hai bước thì bất ngờ nghe thấy một giọng nói.

“Anh dọa cô ấy rồi”.

Tư Vũ dừng chân, nói thật, giữa nơi hoang vắng ít dấu chân người mà đột nhiên nghe thấy tiếng người mới là điều đáng sợ. Có điều về mặt anh vẫn bình tĩnh như không, đưa mắt nhìn quanh bốn phía cũng không thấy bóng ai.

“Ở đây này”. Giọng nói từ trên cây to trước mặt vọng xuống. Anh ngẩng đầu lên, bắt gặp trên cành cây thấp nhất của gốc đại thụ kia, có một người áo trắng đang ngồi cười ở đó.

Không phải An Tầm thì còn ai vào đây. Tư Vũ khoanh tay trước ngực ngẩng đầu nhìn cô, có phần không tin nổi, “Sao đột nhiên từ dưới sông lại chạy đến trên cây rồi?”. An Tầm đứng đưa chân cười nói: “Anh xem “Thành mộ quang” rồi phải không?” Tư Vũ bỗng hiểu ra, anh gật đầu, “Tôi làm phiền cô sẵn thú rồi hả, cô gái ma cà rồng?”

“Đúng đấy”. An Tầm nghiêm trang đáp.

“Vậy con mồi của cô là ai?” Ánh mắt Tư Vũ bắt đầu hứng thú.

An Tầm đưa mắt nhìn anh đứng cách đó không xa, không trực tiếp trả lời câu hỏi.

“Thật ra tôi cũng nghĩ giống Triệu Tĩnh Nhã, cứ tưởng anh là một người hoàn mỹ không thiếu sót”.

“Chẳng lẽ không phải thế à?” Tư Vũ bước chân về phía trước, kết quả anh lại bị An Tầm ngăn cản: “Đừng tới đây, tôi mặc váy!”

Tư Vũ hơi dừng lại, khóe môi nở một nụ cười rồi tiếp tục đi về phía trước, An Tầm trợn to mắt nhìn anh: “Này!”

Anh nhắm mắt làm ngơ, không chút kiêng dè đi tới phía dưới An Tầm, An Tầm vội vàng nhích mông về phía sau một chút, giữ chặt váy rồi nhúu mày nhìn anh: “Tôi không tỏ tình với anh mà, không cần phải hù dọa tôi đâu”.

“Cô sợ à?”

“Vừa rồi anh cố tình chọc Triệu Tĩnh Nhã đến khóc”.

“Đúng, lần này cũng là cố ý đấy”. Cũng không nghĩ sẽ làm cô sợ.

An Tầm nghĩ như thế này mới thật sự là anh, không phải như lúc trước, dù tỏ ra lễ phép nhưng hời hợt, lịch sự nhưng không hề chân thật, nhưng mà, như thế này lại có vẻ lưu manh.

Tư Vũ thấy mặt cô đỏ ửng, anh tủm tỉm không nói lời nào, hỏi cô: “Cô không xuống được à?”

“Không phải, là tôi không lên cao hơn được”.

Tư Vũ bật cười, nói chắc chắn: “Không lên được cũng không xuống được”, An Tầm bị anh nói trúng, im lặng hơn nửa ngày mới ồ lên một tiếng, Tư Vũ cười nhẹ thành tiếng: “Sao mà cô lên đó được?”

“Dùng một chút chân khí là lên tới”. An Tầm nhìn anh từ trên cao xuống: “Anh có giúp không?” Tư Vũ đi tới phía trước một bước, đưa cánh tay ra: “Nhảy đi”.

An Tầm nhìn anh chằm chằm, “Anh có đỡ được không đó?”

Cô đứng là mạnh mẽ chớp nhoáng, lời vừa dứt xong người đã nhảy xuống rồi, không hề do dự, cũng may Tư Vũ nhanh tay ôm chặt cô vào lòng.

Tư Vũ nhìn qua thì có vẻ cao gầy, nhưng cánh tay anh lại cực kì mạnh mẽ, chính xác đỡ được cô, nhưng cả hai người đều mặc ít quần áo, không có quần áo đệm nên bất thành linh va chạm vào người anh An Tầm vẫn cảm thấy hơi đau, ngoài trừ đau ra còn có một chút không tự nhiên vì sự đụng chạm thân mật đó. Những thứ này đều có thể bỏ qua không tính, nhưng điều làm cho cô hoảng sợ thật sự là, lúc An Tầm nhảy xuống còn kèm theo tiếng quần áo bị xé rách.

Giữa nơi rừng cây yên tĩnh, âm thanh đó lại càng thêm rõ ràng, hai người đều sửng sốt một lúc, nếu không phải lúc này hai tay An Tầm vẫn còn ôm Tư Vũ không buông ra được, cô thật sự muốn che mặt ngồi xổm trên đất mà xấu hổ luôn rồi.

Một mảnh vải lụa vương trên cành cây, Tư Vũ ngẩng đầu nhìn mảnh lụa trắng nhẹ nhàng tung bay trong gió, không nhìn được cúi đầu cười nhẹ, ngay cả An Tầm trong ngực anh cũng rung lên hai cái, An Tầm vội vàng chạm chân xuống đất, rời khỏi vòng ôm của Tư Vũ, lùi về sau một bước dài, thẹn quá hóa giận nhìn anh: “Đừng cười”.

Chưa từng bị mất mặt như vậy, lại còn ở trước mặt anh ta. Trong mắt Tư Vũ chan chứa ý cười, đôi con ngươi đen nhánh lấp lánh nhìn cô: “Cần tôi giúp cô nhìn thử vấn đề phía sau một chút không?”

“NO”. An Tầm trừng mắt nhìn anh, “Chỉ cần anh không cười là được”.

“Được”.

An Tầm đưa tay che váy, quay đầu nhìn chiếc váy trên cây, một miếng thật to, chắc chắn phía sau lưng thấm thương không nhìn nổi. Cô quay đầu nhìn về phía Tư Vũ, còn chưa kịp lên tiếng đã thấy anh cúi áo sơ mi xuống, bước tới trước vòng áo sơ mi che ở phía sau cô, hai ống tay áo được thắt lại trên lưng, buột chặt, anh nhìn một chút rồi hài lòng nói: “Cũng không tệ lắm”.

Sau này An Tầm nghĩ lại, cảm giác an toàn mà anh cho cô có lẽ đã bắt đầu ở chính khu rừng này. Mặc dù trước đó anh xấu xa đùa giỡn, nhưng phong độ lịch sự ở bên trong vẫn tự nhiên biểu lộ.

Tư Vũ chỉ còn một cái áo ba lỗ màu trắng, kết hợp với quần jean, chân dài eo thon nhìn qua cũng không hề tệ. An Tầm nghĩ, cái bộ dạng này đoán chừng sẽ thu hút thêm nhiều cô gái đến tỏ tình nữa đó.

Nói đến tỏ tình, cô chợt hỏi: “Anh đều dùng cách này để từ chối tình cảm của người khác à?”

Tư Vũ khẽ cong môi nhìn cô: “Thỉnh thoảng có thể không từ chối”.

Lại là ánh mắt đầy ý vị xấu xa đó, An Tầm hơi động ngón tay, nhớ đến mục đích mà mình leo lên cây, cô viết chữ ngay ngắn vào tờ giấy, sau đó gấp lại đưa cho Tư Vũ: “Giúp tôi bỏ vào cái hộp trên cây cau trên kia có được không?”

Tư Vũ nhận lấy, nhẹ nhàng cười hỏi: “Tôi từng nghe chuyện nói bí mật cho cây nghe”.

“Đây là cây cầu nguyện, mẹ tôi nói bỏ nguyện vọng vào chiếc hộp trên cây thì nguyện vọng đó sẽ được thực hiện”. Lúc An Tầm nói những lời này, ánh mắt cô lấp la lấp lánh, nét mặt dịu dàng, Tư Vũ thấy cô có vẻ nghiêm túc và thành kính như vậy thì hỏi: “Cô còn tin à?” Lớn rồi mà vẫn còn tin vào mấy lời dối gạt con nít này ư.

“Tin chứ”.

Cho dù cô biết thực ra không hề có cây cầu nguyện, nhưng cô vẫn tin tưởng như ngày nào. Trên đời này có quá nhiều người sành sỏi, đột nhiên Tư Vũ lại cảm thấy An Tầm giữ được sự ngây thơ như thế thực sự rất

khó khăn. Muốn nhanh giúp cô thả tờ giấy lên cây, anh chống lên chạc cây hai ba lần đã nhảy tới, An Tầm nói chiếc hộp ở ngang thân cau. Ra là trên cành cây thô to thứ ba, có một chiếc hộp hình lục giác đã bám đầy bụi bặm, tuy cũ kỹ phai màu nhưng không khó để biết được nó đã từng vô cùng tinh xảo. Anh nắm chặt mảnh giấy trong tay, đột nhiên do dự.

Dưới thân cây, An Tầm ngược cổ nhìn lên, anh cúi đầu đưa mắt nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Không bằng cô tin tôi, tôi sẽ thực hiện tất cả mọi nguyện vọng cho cô”.

8. Chương 8: Danh Sách Nguyện Vọng

Bóng dáng Tư Vũ in trên cây đại thụ, cao cao tại thượng, lúc anh nói câu đó chẳng khác nào vương giả.

An Tầm ngửa mặt nhìn lên, lấp ló dưới tán cây to đùng đưa lay động, xinh đẹp đến lạng người, Tư Vũ lẳng lẳng nhìn cô, đợi câu trả lời.

“Tất cả sao?” Cô hỏi.

“Tất cả.” Anh đáp.

“Được, vậy nguyện vọng thứ nhất ở trong tay anh đây.”

Tư Vũ sững sờ rồi bật cười thật khê, họ nói không sai, An Tầm đúng là người có tính cách cởi mở.

Anh mở tờ giấy trong tay ra, là một câu vô cùng đơn giản, “Hy vọng mẹ sẽ tha thứ cho con, sau này con sẽ không đào hôn nữa.”

Cái gì mà sau này sẽ không đào hôn nữa?

Tư Vũ cảm thấy gần đây mình luôn cười một cách rất kì lạ, một câu nói đơn giản cũng có thể khiến anh cười, anh nhìn lên chiếc hộp rồi cúi đầu hỏi An Tầm, “Tôi có thể xem những nguyện vọng trước kia của cô không?”

“Có thể, cũng cho anh chuẩn bị tâm lý luôn.”

Tư Vũ rút mở ra, “Hy vọng Harry và Hermione có thể ở cùng nhau.”

Tờ giấy tiếp theo, “Tôi muốn làm chủ một cửa hàng kẹo.”

“Hy vọng Tom và Jerry có thể hòa thuận bên nhau.”

“Tôi muốn trở thành một nhân viên chăn nuôi gấu trúc.”

Tư Vũ không nhịn được cười khê một tiếng, mấy tờ giấy anh vừa tùy tiện rút ra này chẳng có nguyện vọng nào có thể thực hiện được, nhưng cô ấy vẫn tin tưởng cái cây này như vậy.

Sau đó lại rút ra tờ thứ năm.

Tư Vũ mở tờ giấy, phát hiện ra chữ viết phía trên khác hẳn nét chữ trên những tờ giấy khác, anh cúi đầu hỏi An Tầm, “An An là nữ danh của cô à?”

An Tầm gật đầu, hơi nghi ngờ đáp, “Chỉ có mẹ mới gọi tôi thế thôi.”

Tư Vũ không lên tiếng, sau khi lật tới lật lui chiếc hộp rồi mới giãi lên mấy cành cây nhảy xuống, anh đứng ở trước mặt An Tầm, không ngờ câu đầu tiên anh nói lại là, “Cũng may là quần tôi không rách, nếu không chúng ta không quay về được mất.”

An Tầm bị chọc cười, Tư Vũ nhìn cô, một lúc sau mới nói tiếp, “Nguyện vọng đầu tiên rất đơn giản, thực ra mẹ cô vốn không hề trách cô.”

“Sao anh biết?” An Tầm nhìn mấy tờ giấy nhỏ mà anh cầm trong tay, “Anh mang nguyện vọng của tôi xuống à?”

“Cái này không phải của cô đâu.” Tư Vũ đưa tờ giấy cho cô, “Thì ra ngây thơ cũng có thể di truyền.”

An Tầm cũng không muốn giấu nghề thâm ý trong lời nói của anh, cô đưa tay rút một tờ mở ra, “Hy vọng An An sẽ khỏe mạnh và vui vẻ lớn lên.”

“Hy vọng An An sẽ trở thành một người vui vẻ.”

“Hy vọng An An luôn vô tư vô lự, tự do tự tại*.”

[*Không buồn lo, thoải mái, tự do]

“Hy vọng An An sẽ gặp được một người con trai biết cưng chiều yêu con.”

Những nguyện vọng này đều là mong ước đơn giản mà người mẹ muốn dành cho con gái.

“Tôi nghĩ mẹ cô như vậy chắc chắn sẽ không tùy tiện gả cô như thế đâu, có lẽ năm đó chỉ là câu nói đùa.” Tư Vũ nói xong mới thấy An Tầm cúi đầu mãi chẳng buồn ngẩng đầu lên, anh hiểu ra cười bảo, “Cần tôi tránh đi không?”

An Tầm cúi đầu giơ một ngón trở ra ý bảo anh xoay người, Tư Vũ ngoan ngoãn xoay người lại, còn chưa dừng lại đã nghe người sau lưng nói tiếp, “Được rồi.”

Tư Vũ kinh ngạc quay đầu lại, thấy cô đang mỉm cười nhìn anh, không còn chút cảm giác xúc động nào, Tư Vũ xoay người lại, “Vừa rồi cô lấy cái gì lau nước mắt đấy?”

Một tay An Tầm cầm lấy ống tay áo rũ xuống bên hông, quơ quơ về phía anh, cười gian trá.

Anh biết là vậy mà.

“Chuyện tôi nói trong điện thoại anh nghe được không ít nhỉ.” An Tầm đột nhiên hỏi anh.

“Bởi vì lúc ấy tôi đang ngồi trong phòng khách.” Ý là anh đã nghe được từ đầu đến cuối.

Hơn nửa đêm không ngủ lại ngồi trong phòng khách, An Tầm nhìn anh kỳ lạ, “Mất ngủ hay mộng du thế?”

“Nói chuyện phiếm với anh tôi.” Tư Vũ giải thích, “Lúc chuẩn bị quay về thì thấy cô đi xuống, nhìn cô không mặc quần nên sợ cô lúng túng mới không lên tiếng chào hỏi.”

“... Có mặc.”

“Cũng như không.”

“...”

Cách cây đại thụ đó không xa là đường sông, chiếc bè trúc còn dừng bên cạnh bờ chờ An Tầm, Tư Vũ và An Tầm cùng nhau ngồi lên bè trúc trở về, còn Đại Xuyên và Thanh Thanh cũng đang ở nhà hàng vườn cây an ủi Triệu Tĩnh Nhã.

Mặc dù khi quay lại Triệu Tĩnh Nhã chẳng nói năng câu nào, nhưng nhìn vành mắt sưng đỏ đó họ cũng đoán được ít nhiều, còn chưa kịp an ủi vài câu thì Tư Vũ và An Tầm đã đồng thời đi tới.

Đại Xuyên thấy hai người cùng về thì ngạc nhiên nói, “Ồ, sao hai người lại quay về cùng nhau thế?”

Triệu Tĩnh Nhã nghe tiếng thì ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt đó đầy vẻ ai oán, hơn nữa không chỉ riêng Tư Vũ, ai oán này cũng bởi vì An Tầm.

“Gặp phải.” Tư Vũ lời ít ý nhiều, lúc nói chuyện anh cũng nhìn thoáng qua Triệu Tĩnh Nhã, vẻ mặt thản nhiên không gợn sóng.

“Chao ôi ôi ôi ôi, Tư Vũ tiên sinh à, tiên nữ muối muối thế này là sao vậy? Áo cậu đâu, quần cô ấy đâu?” Đại Xuyên phát hiện ra điểm không ổn giữa hai người, ánh mắt mờ ám nhìn hai người một lượt từ trên xuống dưới.

Nghe Đại Xuyên nói vậy, vành mắt của Triệu Tĩnh Nhã lại ầng ậng nước thêm lần nữa, nhìn vô cùng đáng thương, Thanh Thanh thấy thế thì nhỏ giọng hỏi, “Hai người họ xảy ra chuyện gì à? Không phải từ lúc này cậu đã ở cạnh bên Tư Vũ rồi sao?”

Triệu Tĩnh Nhã lắc đầu, cắn môi, hai mắt đăm lẹ nhìn xuống đất, không nói được câu nào.

“Đại Xuyên, xe cậu lái xe tôi về nhé, tôi đưa An Tầm về trước.” Tư Vũ cảm thấy hình tượng của hai người thực sự không thích hợp để tiếp tục ở lại đây, anh thì không sao, chỉ có điều váy của An Tầm rách một đường dài rất rõ, áo sơ mi cũng không thể che được hoàn toàn.

Cả hành trình An Tầm chẳng nói lấy một câu, cứ bước theo Tư Vũ đi vào rồi đi ra.

Đại Xuyên cầm chìa khoá xe mới nhận thì gãi đầu, “Nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, thái độ của An Tầm và Tư Vũ không bình thường cho lắm.”

Về ý lại tự nhiên, cảm giác tín nhiệm hoàn toàn đó không cần nói người ta cũng dễ dàng nhận ra.

Khi trở về, Tư Vũ lái xe, còn An Tầm lại ngoan ngoãn ngồi bên ghế lái, lúc mới đầu thì không sao, càng về sau cô lại có phần đứng ngồi không yên, động đậy liên tục, Tư Vũ hỏi cô, “Cô vận vẹo cái gì thế?”

“Muốn trải áo sơ mi của anh ra, ngồi xuống nhờ nhấc thì sao bây giờ.” An Tầm nói.

Tư Vũ nhướn mày nhìn cô, “Chẳng lẽ cô không định giặt xong rồi trả lại cho tôi hả?”

An Tầm dùng vẻ mặt làm sao có thể, “Bàn tay dùng để vẽ tranh mà, sao có thể đi giặt quần áo được!”

Tư Vũ không phản bác được, anh im lặng thật lâu mới nói, “Áo đó tặng cho cô.”

“Tôi lấy nó cũng vô dụng thôi.”

“Lần sau khi nào leo cây thì mang theo, không chừng lần đó còn có dịp dùng tới.”

An Tầm trừng anh, “Không phải anh nói tôi cầu nguyện với cây thì mất linh à, còn nói tôi phải tin anh nữa?”

Nói cách khác, về sau cô sẽ cầu nguyện với anh, không cần leo cây nữa, cái này chẳng phải rất hàm ý đẩy à, Tư Vũ không hỏi, An Tầm cũng không nói, nhưng có một số việc hai người đã ngầm hiểu lẫn nhau.

Xe đi được một đoạn, đột nhiên Tư Vũ lại dịu giọng trầm trầm nhắc nhở, “Đeo dây an toàn vào.”

An Tầm đáp một tiếng, sau khi đưa tay cài xong thì thuận miệng hỏi, “Anh lớn hơn tôi mấy tuổi?”

“Năm tuổi.”

“Ồ.”

Tư Vũ thấy cô đột nhiên nhắc tới tuổi tác thì hỏi, “Chê tôi dong dài?”

“Không có, chỉ là nhớ đến ba thôi.” Cô trả lời vô cùng thẳng thắn.

Đột nhiên Tư Vũ lại cảm thấy, nói chuyện phiếm với An Tầm đúng là toàn cạm bẫy, vì vậy anh tự tiện chuyển đề tài, “Thực ra những ước nguyện của cô với cái cây thì không linh, nhưng nguyện vọng của mẹ cô lại được thực hiện rồi.”

An Tầm sững sờ, suy nghĩ một chút rồi nói, “Còn thiếu một điều nữa.”

Tư Vũ biết cô đang nói đến điều gì, “Cũng sẽ thế thôi.”

Cũng sẽ thế, anh khẳng định.

An Tầm vuốt ve tay áo ngang hông, không biết anh dùng bột giặt gì, tay áo anh lại có mùi chanh tươi mát, mùi hương nhàn nhạt lan tràn bao phủ quanh chớp mũi, hít vào lồng ngực như có ma lực khiến cả người cô tê rần.

“Anh không ở cùng người nhà qua nguyên đán hả?” An Tầm rất ít khi chủ động tìm đề tài nói chuyện với người khác, lúc lời vừa ra khỏi miệng cô mới ý thức được mình đã bắt đầu muốn chủ động tìm hiểu về anh.

“Vốn cũng định thế, nhưng họ lại sắp xếp cho tôi xem mắt, cho nên tôi với Đại Xuyên đi đến Đình Nam.” Anh cười cười rồi nói thêm, “Giống như cô vậy, chạy trốn.”

An Tầm cảm thán một tiếng, “Quá là phản nghịch.”

Tư Vũ quay đầu liếc nhìn cô một ánh mắt thật trầm, “May mà đã đến đây, không phải sao?”

An Tầm cúi đầu không nói một lời nào, bàn tay vuốt ve khuy tay áo màu đen không biết được làm bằng chất liệu gì, rất lâu sau cô mới nói, “Nhỡ mà người xem mắt là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, bỏ lỡ chẳng phải đáng tiếc lắm sao.”

Nói xong An Tầm lại thấy hơi hối hận, ý thăm dò quá sức rõ ràng, Tư Vũ đâu phải Đại Xuyên, Đại Xuyên là một con gấu khờ khạo khạo khạo, còn Tư Vũ lại là hồ ly tinh gian xảo thông minh.

Khoé miệng Tư Vũ lặng lẽ nhếch lên, anh biết cô đang lấy lòng anh, ít nhất lúc bình thường cô vẫn luôn trầm mặc, anh cũng hiểu ra một điều, nếu ước nguyện với ngọn cây kia đã bắt đầu thành sự thực, vậy điều ước đó cũng đã nảy nở đâm chồi.

Lúc An Tầm nghĩ tới việc có cần nên chuyển đề tài hay không, đột nhiên xe phanh lại gấp khiến cho quán tính hai người nhào về phía trước rồi giật mạnh lùi sau vào thành ghế đàn hồi, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, An Tầm hốt hoảng vội xoa ngực một cái, cô nhanh chóng tháo dây an toàn ra hôn một cái, mà lúc này Tư Vũ cũng lấy lại tinh thần, anh quay đầu sang hỏi cô, “Có sao không?”

An Tầm lắc đầu.

Sau khi xác định cô không xảy ra bất cứ vấn đề gì, Tư Vũ tháo dây an toàn xuống xe, cách đầu xe không xa, trên đường cái trải nhựa đường là một đứa bé trai mười mấy tuổi đang ngồi xổm, mặt mày hoảng sợ. Tư Vũ vừa mới ngồi xuống bên cạnh bé, bên đường lớn cũng có một nam một nữ xông qua, người phụ nữ ôm lấy cổ đứa bé, “Lý Tử Hàm, con chạy lung tung làm gì, qua đường mà không biết nhìn xe hả?”

Người đàn ông chạy theo cũng vô cùng lo lắng, nhưng khi thấy chủ xe là Tư Vũ, còn người vừa mới xuống là An Tầm, anh lại cực kì kinh ngạc.

“A Luân?” An Tầm đóng cửa xe đi sang, mắt nhìn sang đôi mẹ con nhà kia, “Bạn của anh à?”

A Luân gật đầu qua loa, Tư Vũ vẫn còn ngồi xổm trên mặt đất, anh an ủi vỗ vỗ người phụ nữ kia, “Để tôi kiểm tra cậu bé xem có bị thương không?”

Người phụ nữ đó vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, nhìn không giống như mẹ của một đứa bé lớn chút nào, cô đề phòng do dự nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, sau đó lại nghe thấy A Luân nói, “Mai Tử, cho anh ấy xem đi, anh ấy là bác sĩ.”

Lúc này người phụ nữ tên Mai Tử mới cẩn thận buông cậu bé ra, Tư Vũ đưa tay đặt lên cổ cậu, sờ sờ cánh tay, rồi đến cổ chân, rồi thử an ủi đỡ cậu bé đứng lên đi lại, cậu bé này vô cùng ngoan ngoãn, nghe lời cũng đứng lên theo, mặc dù chân còn hơi run rẩy nhưng quả thực không bị thương chỗ nào, chỉ hơi sợ hãi.

Tư Vũ thở phào nhẹ nhõm, xoa nhẹ đầu thẳng bé, tươi cười dịu nhẹ, “Sau này qua đường phải giữ chặt tay mẹ đó biết không?”

Cậu bé trai gật đầu.

A Luân vội nói cảm ơn, còn Mai Tử thì kéo cậu bé sang la rầy vài câu, lúc nhìn về phía Tư Vũ, cô hết nói xin lỗi đến cảm ơn.

Tư Vũ khẽ cười, chỉ nói không sao, hàng ngày anh vẫn tu dưỡng rất tốt, cho nên đáng về thân sĩ ấy luôn cực kì hoàn mỹ.

Mai Tử xấu hổ cười một tiếng, cô quay đầu hỏi A Luân, “Bạn của anh sao?”

A Luân nào dám nhìn thẳng vào An Tầm, ánh mắt đảo quanh trốn tránh rồi ừ một tiếng.

An Tầm thấy anh như thế thì cũng hiểu rõ ràng, đôi mắt như cười như không nhìn anh, “Lý Giai Luân, anh có đứa con lớn như vậy từ khi nào thế hả?”

9. Chương 9

A Luân nghe cô nói vậy thì lung túng nhìn sang Mai Tử: “Không phải, chỉ là bạn bình thường thôi mà”.

Ánh mắt An Tầm lướt qua lướt lại giữa hai người: “Bác Trường Sinh có biết không thế?”

A Luân vội vàng đáp lại: “Thật sự không có gì mà”.

An Tầm ồ một tiếng, “Hai người chuẩn bị đi đâu vậy?”

A Luân ngẩn người, cảm thấy quả nhiên mình không theo kịp suy nghĩ của An đại tiểu thư rồi: “Chuẩn bị đi ăn cơm trưa”.

An Tầm lại ồ thêm tiếng nữa: “Thuận đường, lên xe đi”.

Nói xong liền mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ.

Tư Vũ theo An Tầm lên xe, anh buồn cười nhìn cô: “Dáng người thì không lớn, mà quần nhiều chuyện thật”.

An Tầm xem như chuyện đương nhiên đáp lại: “Chắc chắn Bác Trường Sinh vẫn luôn nhường nhịn nên anh ta mới trở thành người con trai kiêu ngạo vậy đó, tôi phải thay bác Trường Sinh thăm dò thử xem”.

“Cô có biết bọn họ muốn đi đâu ăn cơm không mà nói thuận đường”.

“Mặc kệ đi, lên xe hãy nói”.

Tư Vũ cười khế, anh chuyển động chìa khóa xe, sau đó nhìn về phía An Tầm nhắc nhở: “Dù cô có nghĩ tôi giống cha của cô đi nữa thì tôi vẫn phải nói, thắt dây an toàn vào”.

An Tầm bật cười thành tiếng, nhưng nhìn thấy dáng vẻ do dự của A Luân ở bên ngoài, cô liền thay đổi vẻ mặt, bày ra dáng vẻ anh dám không lên thử xem, cuối cùng A Luân cũng không cách nào chống cự, bất đắc dĩ đưa hai mẹ con Mai Tử ngồi vào ghế sau.

Nhà hàng là do An Tầm chọn, mặc dù suốt đoạn đường đi A Luân vẫn luôn từ chối, nhưng đến khi nhìn thấy nhà hàng sang trọng bên kia đường thì lại cười rộ trong lòng ngay lập tức, thừa lúc không ai chú ý thì nói nhỏ với Lý Tử Hàm: “Đừng để ý gì cả, thích ăn gì cứ gọi, đi kia tính tiền”.

Lý Tử Hàm nhìn người chịu trách nhiệm tính tiền là “Dì An” thì lắc lắc nói: “Chú A Luân, phải gọi là chị chứ”.

A Luân trừng cậu bé: “Gọi chú là chú mà lại kêu cô ấy là chị, thế không phải kém vai vế rồi à...” Anh còn chưa nói xong đã bị Mai Tử kéo đi: “Nếu không chúng ta đi đi, chỗ này...”

“Không sao đâu, bọn họ muốn mời thì chúng ta cứ tự nhiên mà ăn”. A Luân an ủi cô.

Ăn cơm chỉ là phụ, chủ yếu là An Tầm muốn biết về chuyện tình cảm của A Luân và Mai Tử đang ở mức độ nào, kết quả sau khi ăn cơm cô mới phát hiện ra, A Luân rất nhiệt tình còn Mai Tử lại có phần xấu hổ, nói rất ít, đối với A Luân, có lẽ cô ấy biết ơn nhiều hơn là thích. Nhưng chuyện khiến An Tầm ngạc nhiên nhất là, đứa trẻ mười tuổi Lý Tử Hàm chính là con ruột của Mai Tử, mà Mai Tử chỉ mới hai mươi sáu tuổi mà thôi, lớn hơn Tư Vũ có mấy tháng, cũng đang ở khoảng thời gian đẹp nhất.

Ăn cơm xong, bọn họ đưa mẹ con Mai Tử về nhà, đó là một khu nhà cũ kỹ, sát bên tường nhà xưởng có xây dựng một dãy phòng bằng gạch đỏ, đối lập hoàn toàn với những khu nhà cao tầng cách đó không xa, trước cửa phòng là con đường chật hẹp và lầy lội, đến mức xe không vào đó được. Trước đầu hẻm không phải thu mua những món đồ rách nát cũ kỹ thì cũng đầy chai rượu, lon bia. Hiển nhiên An Tầm và Tư Vũ rất ít khi đến những nơi thế này, hai người đứng phía đầu đường sững sờ nhìn lại, mất một lúc cũng không biết phải bước xuống làm sao.

A Luân không để họ vào trong, sau khi đưa hai mẹ con Mai Tử vào nhà, anh mới quay lại đầu đường. Lúc đó An Tầm và Tư Vũ đang dựa vào trong xe nói chuyện, ánh trời chiều rơi trên hai người họ, một màu ấm áp.

Không biết An Tầm nói chuyện gì, ánh mắt Tư Vũ cười cũng cong lên, lúc nhìn cô ánh mắt đó không chỉ thích thú bình thường. Lúc này A Luân mới phản ứng lại được, anh không hỏi An Tầm đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại để An Tầm ‘tiên hạ thủ vi cường*’, nhìn chiếc váy An Tầm bị rách, nếu để cho cha anh trông thấy, thế nào cũng sẽ đến mộ mẹ An Tầm tố cáo.

*ra tay trước chiếm ưu thế

A Luân bước nhanh như chuẩn bị “khởi binh hỏi tội”, An Tầm vừa nhìn thấy anh đến thì đứng lên, cầm dưới nhếch lên: “Lý Giai Luân, nếu cha anh mà biết anh cưới một cô dâu còn dẫn theo đứa cháu trai mười tuổi nhất định sẽ đánh anh đến khóc”.

A Luân lập tức ỉu xiu, được, hết như khi còn bé, “Lý Giai Luân, cha cậu mà biết cậu làm dơ vấy của tôi, nhất định sẽ đánh cậu đến khóc; Lý Giai Luân, nếu cha cậu mà biết cậu giẫm hư cọng hoa tỏi non của ông ấy, nhất định đánh cậu đến khóc; Lý Giai Luân, cha cậu mà biết cậu lén viết thư tình cho tôi, nhất định sẽ đánh cậu phát khóc;...” Hơn mười năm trước, nữ vương đại nhân vẫn là nữ vương đại nhân.

A Luân nói Mai Tử rất đáng thương, từ nhỏ đã theo cha mẹ đến Đình Nam ở trong nhà máy, lúc học cấp ba bị một thanh niên trong nhà máy làm lớn bụng, cha mẹ Mai Tử thấy mất mặt quá nên bỏ về quê nhà, Mai Tử và thanh niên kia làm ăn mua bán nhỏ leo lắt qua ngày, ai ngờ thời gian trước, chồng cô ăn cướp gây thương tích, người ta cũng bỏ trốn rồi.

A Luân là cảnh sát nhân dân, nhiều lần ghé thăm hai mẹ con nhà họ, thấy họ đáng thương quá nên cũng quan tâm nhiều hơn, thường xuyên qua lại một người phụ nữ xinh đẹp như Mai Tử cũng có chút cảm tình.

“Cho nên anh mới túng thiếu như thế?” An Tầm thấy A Luân không thích hợp làm cảnh sát chút nào, cảnh sát mới vừa tốt nghiệp không có tiền đã bắt đầu biết tiêu xài.

A Luân gật đầu thật mạnh, “Sức khỏe Tử Hàm không tốt, thường xuyên phải vào bệnh viện, cho nên tiền tôi nợ cô không tính nữa nhé? Cô bán một bức tranh là có ấy mà”.

An Tầm hừ một tiếng: “Không muốn cho anh, nhưng mà, tình yêu A Luân anh đúng là hơi kỳ lạ..”

A Luân chặc một tiếng, vừa định nói thì thấy Tư Vũ đang tựa vào bên xe nhìn về phía họ, anh đứng đứng An Tầm một cái, hạ giọng nói: “ Còn dám nói tôi, cô xảy ra chuyện gì thế hả, mới một ngày đã cùng khách trọ.... Cô cứ như bé gái mới lớn tầm nhìn hạn hẹp ấy, thấy trai đẹp là mê mẩn, cô có biết lai lịch, gia cảnh của anh ta không, lỡ như hấn ở giữa rừng núi hoang vu, cô cũng muốn đi theo luôn à”.

An Tầm bị anh chọc cười không dứt, Tư Vũ nhìn thế nào cũng không giống người sống trong núi, hơn nữa từ học thức đến cách cư xử hằng ngày, cô có thể biết được xuất thân gia đình anh không bình thường chút nào.

A Luân nói xong cũng thấy mình hơi làm quá: “Được, những điều này không đáng suy nghĩ, nhưng nhân phẩm thế nào cô cũng phải quan tâm chút chứ”.

“Dài dòng”. An Tầm thấy A Luân nói chuyện giống hết như người lớn nhà mình: “Tôi và anh ấy chẳng có gì cả, lên xe đi, tôi đưa anh về nhà”.

Buổi tối A Luân còn phải trực ban, họ đưa anh đến chỗ làm việc, trên đường về Tư Vũ nhận được điện thoại của Đại Xuyên, đầu dây bên kia hình như nói có biểu diễn ở một nơi nào đó, muốn tiếp tục high, hỏi hai người có muốn cùng đi không, Tư Vũ bảo không đi, cũng không thèm đưa cả lý do.

Vì thế chỉ còn hai người họ trên xe, lại quay về yên tĩnh. Mặt trời đã xuống núi, chỉ còn lại ánh lửa đỏ cam rực rỡ nơi chân trời phía tây, xe chạy trong ánh chiều tà, An Tầm dựa vào cửa kính xe, gió thổi ầm ập khiến tâm tình càng thêm thoải mái. Tóc An Tầm tung bay trong gió, chớp mũi của Tư Vũ nhiều lần bị đuôi tóc An Tầm quét phải, một mùi thơm mờ nhạt thoảng qua, hết như mùi hương trên người cô, có thể khiến người ta hít nhiều thêm mấy lần.

An Tầm ý thức được tóc của mình không vào đúng nếp, cô đưa tay cột tóc buộc sau lưng, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Tư Vũ đang yên lặng lái xe: “Nghĩ gì thế?”

Tư Vũ hơi nhường mày, cũng không nhìn cô lại, anh thông thả trả lời: “Đang nghĩ làm sao mới có thể có gì đó với cô”.

“...” Anh ta nghe được mình nói chuyện với A Luân.

Với sự trêu chọc của anh, An Tầm vẫn dùng im lặng để đối phó như trước, cô xoay người tiếp tục nằm sấp trên cửa kính xe hóng gió. Tư Vũ có trí nhớ rất tốt, đi qua một lần đã biết đường quay về, khi An Tầm nhìn thấy cánh cửa chính màu đỏ xuất hiện ngay trước mắt, màn đêm cũng đã dần buông xuống.

An Tầm mở cửa đi vào, nhìn ngọn đèn trong sân nhà một cách kì lạ, cô đưa tay nhấn mở công tắc điện: “Tôi mở đèn rồi mà, ai tắt nhỉ”.

An Tầm tưởng là bác Trường Sinh đã về, nhìn một vòng quanh nhà cũng không thấy bóng ai, Tư Vũ lại vô cùng bình tĩnh, anh cầm sách ngồi dưới tán cây dừa trong sân nhìn lên. Thấy An Tầm nhìn quanh bốn phía thì nhắc nhở: “Thấy vậy đi đã”.

Lúc này An Tầm mới quên chuyện cây đèn đi, trước khi về phòng cô nói với Tư Vũ, “Tôi không ăn cơm đâu, hôm nay có thể sẽ về cả đêm trong phòng”.

“Được”. Tư Vũ ngẩng đầu khỏi cuốn sách, nhìn cô rồi nhẹ nhàng đáp lại. An Tầm bình tĩnh tự nhiên mở cửa vào nhà, trong lòng lại cảm thấy không ổn, cô thấy hai người nói chuyện với nhau hệt như một đôi vợ chồng già.

Đình Nam vô cùng yên tĩnh, trên bãi cát du lịch mọi người đã rời đi từ sớm, không còn tiếng còi xe hơi máy nổ, cách xa hết thấy những ồn ào của hiện đại, chỉ còn lại tiếng gió và sóng xa, trong hoàn cảnh như thế, lòng người cũng vì thế mà yên tĩnh lặng theo.

An Tầm mở cửa sổ phòng vẽ tranh, hít thở không khí bên ngoài và hương biển, trong lòng yên tĩnh nhưng lại không có linh cảm mà sáng tác.

Dường như từ lúc nói chuyện đính hôn với Dịch gia, vì tôn trọng người mẹ mới qua đời, cô mới tỏ vẻ đồng ý, từ lúc sau đó cũng không vẽ được nữa.

Cảm giác bị trói buộc khiến tâm tình không thấy tự do, vốn tưởng Đình Nam có thể khiến cho tâm trạng mình tốt lên, nhưng những thứ vẽ ra lại không muốn nhìn xem lần nữa. Nghĩ đến chuyện ở nhà, dưng khí của An Tầm lại dâng lên, cô điện thoại cho cha mình, đã hai ngày trôi qua, có lẽ cha đã hết giận rồi, dù sao cũng là học giả nho nhã, có lẽ ông có thể ôn hòa nhã nhặn mà xử lý vấn đề. An Tầm nói hết nguyện vọng của mẹ cho cha nghe, miệng lưỡi trơn tru đến mấy lời lừa gạt cũng vô cùng xúc động, thiếu chút nữa làm cho giáo sư An rơi lệ, giáo sư An xúc động nên cũng không còn tâm trạng mà phê bình An Tầm chuyện đào hôn, vội vã ngắt điện thoại mà trốn sang một bên thương cảm.

An Tầm dùng hết vốn từ khen ngợi và dụ dỗ mẹ An Phi một lúc, nhất thời mẹ An Phi còn phấn khởi hứa sẽ khuyên giải hai nhà hòa bình giải trừ hôn ước. Lúc này An Tầm mới có thể yên lòng.

Mọi chuyện đều tốt đẹp lên.

An Tầm vừa mới cúp điện thoại thì trợ lý Đậu Miêu cũng gọi tới luôn, lại thúc giục chuyện bản thảo, tác phẩm tốt nghiệp phải thận trọng hơn nhiều, ba tháng sau còn có triển lãm tranh, số lượng tác phẩm cần khá lớn, An Tầm không dám nói với Đậu Miêu là ngay cả một bức tranh cô còn chưa có vẽ xong được nữa.

Lại xé đi hai bức nữa, An Tầm chạy xuống hầm rượu của bác Trường Sinh, nhắm mắt uống cạn một hết ly, còn bị sắc đến chảy cả nước mắt, miệng sặc vị cay, trong lòng cũng hừng hực đốt cháy.

Ai nói rượu ngon kia chứ.

Trăng đã lên đến đỉnh đầu mà những người kia vẫn chưa chịu quay về, dường như Tư Vũ đọc sách cũng thoáng mệt mỏi rồi, cuốn sách y học nước ngoài tùy tiện đặt trước ngực, anh yên tĩnh tựa vào ghế dựa mà ngủ.

An Tầm đi qua bắt gặp dáng vẻ này của anh, như lần đầu tiên hai người họ gặp nhau, cô ngồi xổm xuống bên cạnh, do dự một lúc rồi đưa tay chọc chọc bả vai anh, cô không dùng sức, nghĩ có lẽ còn phải chọc thêm lúc nữa, nhưng không ngờ Tư Vũ đã từ từ mở mắt.

An Tầm thu tay lại, vẫn ngồi xổm như cũ đưa mắt nhìn anh, đôi mắt ướt sũng, sắc mặt ửng hồng, cô hỏi: “Bây giờ tôi có thể ước nguyện không?”

Tư Vũ để sách lên bệ đá, xoay người lại nhìn cô, An Tầm cũng nhìn anh, yên tĩnh đợi câu trả lời, như thể vô cùng kiên nhẫn.

Dưới ánh mắt đó, Tư Vũ cũng đành phải chịu thua, anh cúi đầu cười nhẹ, rồi ngược mắt trả lời “Có thể”.

Hai mắt An Tầm sáng ngời, cô mở miệng nói: “Làm người mẫu cho tôi nhé?”

10. Chương 10: Đêm Khuya Trong Phòng Vẽ Tranh

Chuyển ngữ: JJen Vũ

Tư Vũ ngồi dậy rồi cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt hai người cách nhau một khoảng cách quá gần, nhưng không ngờ An Tầm lại không hề né tránh. Anh hỏi, “Cần tôi làm gì?”

“Ngồi.” An Tầm mở to mắt trả lời, “Chỉ cần ngồi là được.”

Khi Tư Vũ đi theo An Tầm vào trong phòng vẽ tranh, đột nhiên anh lại có cảm giác mình đang lên thuyền giặc, dù chính anh cũng không biết tại sao mình lại nảy ra một ý nghĩ thế này.

Phòng vẽ tranh rất lớn, phía nam là cửa sổ sát đất cực to. Bên ngoài ô cửa, tán cây vĩ quỳ men theo song cửa sổ rộng mở lên vào phòng, tấm rèm cửa lắc lư theo chiều gió. Bức tường phía Đông treo đầy các bức tranh đủ loại, to có nhỏ có, hình dạng khác nhau. Phía Bắc đặt một chiếc giá sách bằng gỗ thô, bên trên bày vài quyển sách, bản vẽ và thuốc màu. Chính giữa là một chiếc bàn làm việc với đầy bút cọ và hộp nước.

An Tầm tùy tiện ném vài mẫu giấy vụn vung vãi trên mặt đất vào thùng rác gần bên, đi thẳng đến bàn làm việc bắt đầu lựa giấy và bút vẽ. Tư Vũ khom lưng nhặt một nhúm giấy tròn, mở ra. Trong hình là bản vẽ tĩnh vật còn dang dở một nửa, tuy đã bị ném đi nhưng theo anh bức tranh đó vẫn đẹp để vô cùng.

Phía trước cửa sổ sát đất là một chiếc sofa theo phong cách châu Âu thời phục cổ. Tư Vũ đi tới, “Ngồi ở đây à?”

An Tầm đang cố định giấy trên giá vẽ, nghe thấy anh hỏi, sau một lúc mới chậm rì rì ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng long lanh nhìn anh chăm chú, đáp: “Có thể cởi quần áo được không?”

Tư Vũ sững sờ, tắm rửa xong anh chỉ mặc áo T-shirt và quần ngắn, đang định hỏi cô có nên đổi một bộ áo quần nghiêm túc hơn không, không ngờ cô ấy lại không cần quần áo.

Ngắn ra trong chớp mắt, vẻ mặt Tư Vũ lập tức trở nên nghiền ngẫm hẳn lên, đôi mắt như cười như không nhìn An Tầm, “Cởi hết?”

Hình như An Tầm không biết thẹn thùng nghĩa là gì, cô vẫn nhìn Tư Vũ chằm chằm như cũ, “Cởi hết.”

Tư Vũ nhướng mày nhìn cô, như thể muốn nhìn ra chút cảm xúc từ trên khuôn mặt đó. Nhưng An Tầm vẫn cực kì bình tĩnh, chỉ có đôi mắt mở lớn hơn bình thường, nhìn người ta càng thẳng thắn chuyên tâm. Khóe miệng Tư Vũ từ từ cong lên, anh không nói gì thêm, đưa tay cởi áo T-shirt trên người ra.

Ánh mắt An Tầm bắt gặp tự di chuyển xuống, cơ ngực có, cơ bụng có, cả đường nhân ngư*, cực kì hoàn hảo. Cô tưởng mình đã luyện thành quen, vậy mà không hiểu sao trái tim lại nảy lên một nhịp. An Tầm kinh hoàng, vội vàng cúi mắt đi lấy bút, hoặc là bày giấy vẽ...

Tư Vũ tiện tay ném chiếc áo lên bàn làm việc cách đó không xa, sau đó hai tay lại miễn cưỡng đặt bên hông, ngón tay thon dài miết theo đường viền quần ngắn. Dưới ánh đèn trắng bạc, màu da anh lại càng thêm trắng nõn, đôi đồng tử tối đen vẫn nhìn thẳng An Tầm không rời mắt, “Lúc nào cô cũng khiến tôi không tưởng tượng nổi.”

“Chính tôi cũng rất bất ngờ.” An Tầm đáp lại. Tư Vũ cười khẽ, giọng điệu chuyển ngay sang kiểu vừa cảnh cáo vừa tán tỉnh, “Nếu cô dám phát tán bức tranh này ra ngoài, tôi sẽ đánh cô đến phát khóc thì thôi.”

Lòng An Tầm khẽ rung rinh, cô định giải thích, nhưng Tư Vũ lại không cho cơ hội đó, ngón tay anh xoay một vòng, kéo tuột đồng thời cả quần ngắn và quần trong. Anh vung tay ném luôn sang bàn làm việc, sau đó xoay người ngồi lên ghế sofa, hai tay để lên hai thành vịn, khi đó mới nhìn về phía An Tầm.

Trong giây phút nhìn thấy anh cởi quần, An Tầm bắt gặp ánh nhìn xuống theo bản năng. Tất cả hoàn mỹ hơn nhiều so với cô tưởng tượng. Một đôi chân thon dài thẳng tắp, cơ thể cân xứng, còn chỗ nào đó cô không dám nhìn kỹ, nhưng cũng khá kinh ngạc vì không hề nhỏ hơn người phương Tây.

Tư Vũ không then thừng hay xấu hổ chút nào. Ánh mắt An Tầm lại có phần né tránh, lúc ở trường, cô cũng từng vẽ không ít những người mẫu khỏa thân. Ngoại trừ lúc mới đầu có phần không thoải mái, giờ cũng đã luyện mãi thành quen. Nhưng đối với anh, cô lại không cách nào quan sát không kiêng dè thế được.

Xem ra một ly rượu vang vẫn không đủ rồi.

Tư Vũ đang ngồi khá thoải mái, hơi ngửa đầu ra sau, mái tóc hỗn độn ngổn ngang. Ánh mắt không trong suốt dịu dàng như ban sáng, giữa đêm đen, nó lại càng ánh lên nét đen tuyền thần bí, như thể còn mang theo vẻ xâm lược lạ thường.

An Tầm vừa trấn định tâm tư vừa nghĩ, toàn thân anh, mỗi một tế bào đều có thể khiến tâm tình cô bùng nổ. Cô muốn vẽ hết mọi tư thái của người này.

Anh là người mẫu mà cô có cảm giác nhất. Có một câu nói thế nào nhỉ, không biết làm mẫu thì không phải bác sĩ tốt.

An Tầm vẽ được một hồi, đột nhiên Tư Vũ mở miệng hỏi, “Cô muốn nhìn chăm chăm tôi như vậy bao lâu?”

“Có thể cần hai đêm.” An Tầm nói.

Tư Vũ dừng một lúc rồi nói tiếp, “An Tầm, tôi là một người đàn ông bình thường.”

An Tầm dời mắt từ trên bản vẽ lên, “Hả?”

Tư Vũ nhìn cô chăm chú, sau một lúc lâu, giọng nói khàn khàn hòa cùng làn gió nhẹ ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng đi vào lỗ tai cô, anh nói, “Có thể tôi sẽ thất lễ.”

An Tầm sững sờ, ánh mắt vừa chuyển, gò má đã bắt đầu từ từ hồng ửng, không biết là vì hiểu được ý tứ của anh hay do ly rượu uống lúc đầu. Cô vội giải thích, “Tạm thời tôi chưa vẽ chỗ đó của anh, tôi không nhìn đâu.”

Tư Vũ cười, mang theo chút bất đắc dĩ, “An Tầm, cô đang nhìn tôi đấy.” Không phải là nhìn vấn đề kia, mà là ánh mắt chuyển chú cô đang nhìn anh ấy, còn anh thì lại hoàn toàn trấn tĩnh, muốn không nghĩ lung tung cũng là chuyện khó.

Anh đánh giá cao khả năng định lực của bản thân, cứ tưởng rồi sẽ kiên trì được tới cuối cùng thôi, ai ngờ, vừa mới bắt đầu anh đã không khống chế nổi.

An Tầm cắn môi nhìn anh, vẻ mặt cực kỳ vô tội. Tư Vũ thấy cô như thế, đôi mắt càng tối đi vài phần, anh quay đầu nhìn bức tranh trên tường, giống như thường thức, nhưng lại chẳng nhìn được là bao.

Phía sau anh, rèm cửa màu đen phơ phất. Mặc dù anh nói có thể sẽ thất lễ, nhưng vẫn ngồi chuyện nghiệp như cũ ở đằng kia, yên tĩnh chờ cô xử lý.

Hai má An Tầm vẫn đỏ ửng. Cô đưa tay vỗ vỗ đôi má nóng bừng, ngẩng đầu nhìn anh, hai tròng mắt ướt át đột nhiên ngời sáng.

Bên kia, tấm rèm cửa màu đen bị cô tháo xuống, kéo từ cửa sổ tới sàn nhà, lại kéo tới sô pha, quần quanh thắt lưng Tư Vũ rồi khoác lên tay vịn.

Tuy rằng dưới tấm vải màu đen, nơi nào kia vẫn như ẩn như hiện, nhưng so với việc lộ lộ ở bên ngoài như vừa rồi thì bây giờ vẫn tốt hơn nhiều lắm. An Tầm không thể không thừa nhận, mình còn thiếu chuyên nghiệp quá. Nếu giáo sư biết cô không thể tĩnh tâm mà nhìn thẳng người mẫu, có khi sẽ tức giận tới nổi râu mép vểnh lên đến tận trời.

Lần tiếp theo nhìn về phía Tư Vũ, dường như anh đã điều chỉnh lại tâm tư, lần này còn tự nhiên hơn lần trước, vẻ mặt lưỡi biếng, tấm vải đen huyền bí và đôi mắt thâm trầm...

An Tầm ổn định tâm trạng, cô nghĩ thầm, vẽ xong bức tranh này có khi cô cũng bị ngược đến điên mất. Rạng sáng bốn giờ, An Tầm càng vẽ càng có tinh thần. Khiến cô kinh ngạc hơn là, trạng thái của Tư Vũ vẫn cực kỳ an ổn, không hề buồn ngủ một chút nào.

“Anh có mệt không?”

“Đối với một người có chứng mất ngủ mà nói, thì nhiều đây cũng không khó là bao.” Bởi vì im lặng quá lâu, giọng Tư Vũ có hơi trầm khàn, nhưng nghe qua lại vô cùng khiêu gợi, y hệt như dáng vẻ anh bây giờ.

“Đã lâu chưa? Anh có thể tự mình điều trị mà.” An Tầm kinh ngạc. Bình thường Tư Vũ có vẻ khá thoải mái, không giống người bị mất ngủ chút nào.

“Nửa năm rồi.” Có vẻ anh không muốn bàn thêm về vấn đề này nữa, “Cô thường vẽ những bức tranh như vậy sao?”

“Như thế nào?”

“Như vậy.”

An Tầm nhìn anh dò xét, anh không nói nữa, nhưng cô lại hiểu được ý của anh. Không biết vì sao men say không còn mà hai má vẫn nóng bừng như trước.

Cô thành thật đáp, “Khi ở trường có tiết thì cũng hay mời vài người mẫu tới.”

Tư Vũ không nói thêm gì nữa. An Tầm đợi một lúc mới nói, “Anh hỏi cái này làm gì?”

“Để biết có bao nhiêu người đã bị cô nhìn lâu như vậy.” Nói xong còn bỏ thêm hai chữ, “Để trần”.

“...Không nhiều lắm.” An Tầm cúi đầu vẽ tiếp, tùy tiện trả lời.

“Bọn họ không thích cô à?”

Ngay lúc Tư Vũ nói ra câu này, bút vẽ trong tay An Tầm cũng ngừng đi một lát. Cô không ngẩng đầu lên, như vô tình đáp lại: “Họ cũng đâu có nói cho tôi biết.”

An Tầm cảm thấy thế tiến công của Tư Vũ càng ngày càng mạnh mẽ, cô muốn chống đỡ cũng không sao đỡ nổi. Đến khi ánh mặt trời le lói, An Tầm mới mở miệng nói tiếp, “Tư Vũ, anh có muốn làm người mẫu lâu dài cho tôi không?”

Quả thực cô thấy tối qua Tư Vũ rất chuyên nghiệp, ngồi xuống rồi sẽ không cử động một cái, kể cả khi nói chuyện, rất nhiều người mẫu nhân cơ hội đó sẽ thả lỏng một chút. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu khiến cô đưa ra chủ ý này là vì anh khiến người ta có linh cảm cực kì.

Nửa đêm trôi qua, anh vẫn thong dong như trước, “Tôi rất đất đá.”

“Đất thế nào?” Lúc An Tầm hỏi câu này, gió nhẹ thổi qua, tấm rèm cửa trên mặt đất bị gió cuốn tung lên. Cô vội buông bút vẽ đi vội sang sửa lại, xác định sẽ không còn gió nữa mới đứng lên. Ai ngờ còn chưa kịp nhúc nhích, Tư Vũ đột nhiên đã cầm lấy tay cô. Anh cứ nắm khế nhẹ nhàng như vậy, lực rất ít, nhưng lại ngứa ngáy khắp toàn thân. An Tầm dừng lại, quay đầu nhìn anh. Tư Vũ vẫn bày ra vẻ mặt như trước, làm người ta không sao đoán nổi.

“An Tầm, ngày mai anh phải đi rồi.”

Đôi mắt An Tầm chợt lóe lên, chỉ à một tiếng. Dường như Tư Vũ không hài lòng về phản ứng của cô, “À là ý gì?”

Mắt An Tầm rũ xuống, yên lặng, không biết đang nghĩ gì.

Tư Vũ có vẻ mất hết kiên nhẫn, cổ tay dùng sức kéo cô vào lòng. An Tầm thoáng hoang mang, nhưng lại lập tức quay về vẻ bình tĩnh tự nhiên như lúc trước, đôi đồng tử đảo quanh đã bán đứng tâm tình. Cô nhắc nhở, “Tư Vũ, anh còn chưa mặc quần áo đâu.”

“Không cần nhắc nhở anh, em đã nhìn chăm chăm thân thể anh suốt một đêm rồi mà.”

Nói xong, anh xoay người cô lại đối diện với mình, đưa tay vuốt ve đôi gò má ửng hồng. “An Tầm, anh có thể làm người mẫu lâu dài của em, nhưng mà...”

Anh đưa mắt nhìn đôi mắt lấp lánh sáng ngời của cô. Phòng vẽ tranh yên tĩnh như thể đến tiếng gió cũng đều dần tan biến, chỉ còn tiếng hô hấp rất nhỏ của hai người giao nhau. Tư Vũ không nói nữa, anh chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng in lên một nụ hôn trên làn môi mềm mại.

An Tầm thoáng kinh ngạc, cô đưa tay đẩy anh nhưng không dùng chút lực. Anh rời đi nửa tắc, thấy vẻ mặt cô có vẻ mất tự nhiên, đôi mắt ngơ ngác như nai vàng đang nhìn mình. Mắt Tư Vũ lại tối đi vài phần, anh cúi đầu hôn cô lần nữa, lần này dùng sức hơn, bắt được đầu lưỡi người con gái.

“Cốc cốc cốc”. Tiếng đập cửa thành linh vang lên. Dường như khi ấy An Tầm mới lấy lại lý trí của chính mình, cô đưa tay chống trước ngực Tư Vũ đẩy anh ra, anh lại không nhúc nhích.

Anh không để ý tới tiếng đập cửa kia.

“An Tầm, cô có ở trong không? Bên ngoài có người tìm kìa”. Tiếng của Đại Xuyên vang lên từ ngoài cửa. “An Tầm?”

An Tầm dùng sức cắn môi dưới của Tư Vũ một cái, anh bị đau mới chịu buông cô ra.

An Tầm nói, “Tôi ở đây.” Ngữ điệu nhẹ nhàng, không nghe ra có chỗ nào không ổn. Tư Vũ vươn lưỡi liếm sạch vết máu trên môi dưới, cười khê. Không biết là cười An Tầm bối rối hay là cười cách cô đang giả vờ trấn định.

“Cô có thấy Tư Vũ không? Chúng tôi tìm khắp một vòng rồi cũng không nhìn thấy đâu.” Tiếng Đại Xuyên lại vang lên. An Tầm không nhìn Tư Vũ nữa, cô hỏi lại, “Ai tìm tôi thế?”

“Vài người đàn ông, không biết là ai.” Người nói chuyện là Triệu Tĩnh Nhã, hình như là cố ý nói vậy. Ai ngờ vừa nói xong, ngoài cửa đột nhiên vang lên hai tiếng đập, “An Tầm, mở cửa.”

An Tầm sửng sốt, đúng là giọng của An Phi. Triệu Tĩnh Nhã nói, mấy người đàn ông, chẳng lẽ còn có thêm Dịch Bạch.

11. Chương 11: Phải Trái Đúng Sai

Chuyển ngữ: JJen Vũ

“Cô có thấy Tư Vũ không? Chúng tôi tìm khắp một vòng rồi cũng không nhìn thấy đâu.” Tiếng Đại Xuyên lại vang lên. An Tầm cũng không nhìn Tư Vũ nữa, hỏi lại, “Ai tìm tôi thế?”

“Vài người đàn ông, không biết là ai.” Người nói chuyện là Triệu Tĩnh Nhã, hình như là cố ý nói vậy. Ai ngờ vừa nói xong, ngoài cửa đột nhiên vang lên hai tiếng đập, “An Tầm, mở cửa.”

An Tầm sửng sốt, đúng là giọng của An Phi. Triệu Tĩnh Nhã nói, mấy người đàn ông, chẳng lẽ còn có thêm Dịch Bạch.

An Tầm quay đầu nhìn về phía Tư Vũ, thấy anh đã đứng lên, không né tránh, cứ như vậy bước đến bàn làm việc, cầm quần áo mặc vào. Khi ấy cô mới dời mắt đi, mở cửa ra ngoài.

Theo tiếng đóng cửa là đoạn đối thoại không rõ ràng ngoài kia. Đại Xuyên không bỏ qua lại hỏi An Tầm tiếp, “Không phải cô và Tư Vũ quay về cùng nhau à? Anh ấy đâu?”

“Ở bên trong.” An Tầm cũng không định giấu diếm điều gì. Sau đó là tiếng An Tầm gọi tên hai người kia, cô nói, An Phi, Dịch Bạch.

Tư Vũ đang mặc quần ngắn thì ngừng một lát. Dịch Bạch, đêm đó anh đã nghe thấy cái tên này.

“Tư Vũ, anh ở trong đó làm gì, tôi đi vào nhé?” Thực ra khi An Tầm nói Tư Vũ cũng ở trong phòng vẽ tranh, không khí ngoài cửa đã có phần kỳ lạ, chỉ có Đại Xuyên thẳng thắn vẫn còn đang gõ cửa.

Cửa mới vừa bị đóng lại lại mở ra, Tư Vũ đưa mắt nhìn Đại Xuyên ngoài cửa và mấy người bạn đứng cách đó không xa, “Chơi vui không?”

Đại Xuyên tùy tiện gật đầu, đưa mắt nhìn vào trong, “Sáng sớm hai người đã làm gì vậy hả, đây là gì? Phòng vẽ tranh sao?”

Tư Vũ không để ý đến anh, nghiêng đầu nhìn một bên. Vẽ ngoài cửa An Phi rất được, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, khoảng hơn hai mươi tuổi, còn chưa mất hết nét trẻ con. Thằng bé tội nghiệp nhìn An Tầm

giải thích, “Thực sự không phải em nói chị ở đây đâu, An Tầm, là mẹ nói, mà mẹ cũng không cố ý ... Chị đừng bị kích động mà đánh em đấy nhé.”

Căn bản An Tầm cũng không để tâm đến mấy lời lải nhải của cậu. Một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng trước mặt cô, dáng vẻ tuấn tú, cao gầy. An Tầm ngửa đầu lên nhìn anh, thấp giọng hỏi, “Sao anh lại tới đây?”

Dịch Bạch chăm chú nhìn An Tầm, thản nhiên đáp, “Em nói xem?”

An Tầm không nói gì, quay đầu lại nhìn An Phi. Tâm tình An Phi mới bình phục lại đột nhiên kích động. “Không phải em nói đâu, anh đừng nói bậy mà, không được nói lung tung.” Ký ức về lần cảnh cáo của An Tầm lần trước cậu vẫn còn nhớ kỹ, đúng là bóng ma trong lòng.

Dịch Bạch chuyển tầm mắt từ trên người An Tầm nhìn sang mấy người kia, sau đó lại nhìn thẳng về phía của Tư Vũ. Vẻ mặt Tư Vũ vẫn thong dong bình tĩnh như thường, khóe miệng khẽ nhếch lên, trả cho anh một nụ cười nhạt nhẽo.

“Tư Vũ, sao môi anh bị rách thế? Đụng ở đâu à?” Người nói là Thanh Thanh, cô nói xong, tầm mắt tất cả mọi người đều chuyển đến môi của anh.

Nhìn qua cũng biết là vết thương mới, hơi đỏ, còn đang rỉ máu. Tư Vũ xoay người rút một tờ khăn giấy trên quầy lau sơ, “Không có việc gì.”

Triệu Tinh Nhã nhìn miệng vết thương kia chăm chăm không chớp mắt, đột nhiên không nói một lời nào, quay đầu nhìn về phía An Tầm, ánh mắt vừa kinh hoàng vừa căm tức. An Tầm cũng nhìn thoáng qua bên này, chạm phải ánh mắt thâm ý Tư Vũ đang nhìn mình, cô vội vàng dời mắt đi. Gò má lại nóng lên.

Dịch Bạch thấy hai người nhìn qua nhìn lại đầy mờ ám, anh trầm tĩnh nói với An Tầm, “Chúng ta nói chuyện đi?”

“Được.” An Tầm đáp, nhìn hai người ở cửa, đó là bạn bè của Dịch Bạch, hai kẻ ăn chơi trác tán, hồ bầy cẩu hữu*. Bọn họ thấy An Tầm nhìn sang, vội đứng thẳng người lên, vội nhả chào hỏi, “Chị dâu khỏe không?” Nhất thời, trong phòng lại trở nên yên tĩnh...

*bạn bè xấu.

An Tầm cũng không đáp lại, xem như không thấy rồi nhấc chân ra ngoài.

Sau khi hai người rời đi, An Phi là người đầu tiên phá vỡ yên lặng, đôi mắt to quay vòng vòng quanh Tư Vũ và Đại Xuyên cùng mấy người khác, “Mọi người là bạn của An Tầm à?”

Đại Xuyên gãi đầu, “Cứ xem là vậy đi.”

An Phi nói thầm, “Bạn học của em gái tôi đều biết cả, chẳng lẽ mọi người là bạn đại học của nó?”

Tư Vũ nhíu mày, “Em gái?”

An Phi gật đầu, “An Tầm là em họ của tôi.”

Tư Vũ buồn cười nhìn cậu, “Phải không?”

An Phi nghiêng ngẫm vẻ mặt của Tư Vũ, gương gương quai hàm, “Là chị của tôi.”

Triệu Tinh Nhã cười khúc khích đi ra, “Cậu đáng yêu hơn chị mình nữa đấy.”

An Phi à một tiếng, “Chị của tôi cũng rất đáng yêu, tuy rằng chị ấy vẫn hay ức hiếp tôi, còn bày ra cái vẻ kiêu ngạo nữa.”

Tư Vũ cười khẽ, anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của An Tầm khi đó, cô cũng ức hiếp A Luân như vậy mà.

Hình như An Phi rất có hứng thú với Tư Vũ, đôi mắt to nhìn chăm chăm anh không chút cổ kị, “An Tầm chưa bao giờ cho ai đi vào phòng vẽ tranh của chị ấy cả, sao anh lại có thể đi vào?”

Tư Vũ vẫn mang kiêu như cười như không trước đó, anh nói, “Cậu cảm thấy thế nào?”

An Phi cảm thấy người này có thể là nguyên nhân mà An Tầm đào hôn, chỉ có điều cậu lại không dám nói, trong phòng này còn có hai cái chân chó của Dịch Bạch nữa mà.

Hai kẻ kia vừa đi qua cửa đã xem như chỗ không người, ngồi trên sofa trong phòng khách, còn đưa tay chào hỏi An Phi. Tư Vũ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đi qua cầm quyển sách y khoa đặt ở trên bàn tối qua, định đứng lên. Vừa muốn rời đi thì lại nghe người đàn ông có kiểu tóc kỳ lạ buông lời, “Anh chắc tôi xem TV.”

TV đâu có mở, rõ ràng người này đang tìm có. An Phi vội nói, “Anh ấy là bạn của chị gái tôi.”

“Tôi có quen biết bạn của chị cậu đâu.” Người nọ cố ý nhấn mạnh hai chữ bạn bè. Vừa rồi An Tầm và người này lần lượt đi ra từ phòng vẽ tranh, bọn họ đều nhìn thấy cả.

Tư Vũ cũng không thèm để ý tới hắn, thậm chí ngay cả mắt cũng không nhìn sang một cái, xem họ như không khí, cầm sách lên lật. Người nọ vốn tính tình đã hung hăng càn quấy, thấy Tư Vũ cao ngạo như vậy thì càng thêm tức giận, hắn hung hăng đá bàn trà một cái, làm An Phi cũng muốn đập cho một đập.

Trong sân nhỏ, hoa tử vi nở hai ngày nay lại càng thêm tươi sắc. Dịch Bạch rất ít khi nhìn thấy nhiều thực vật nhiệt đới như thế, cho nên cũng hứng thú hơn nhiều. Anh vuốt ve đóa hoa, “Không khí ở đây thật tốt.”

An Tầm mở vòi tưới hoa chuyên dụng ra, rửa sạch màu thuốc trên tay, “Dịch Bạch, em xin lỗi.”

Tuy tiếng nước ào ào, nhưng lời xin lỗi của cô Dịch Bạch vẫn nghe thấy được, “Không có gì phải xin lỗi cả, là nhà anh nóng vội, tuổi em còn trẻ quá.”

Dịch Bạch cầm khăn mặt trên kệ đã đưa cho cô, “Không cần lo lắng, không phải anh đến để khởi binh vấn tội đâu.”

An Tầm nhận lấy khăn mặt, ngược mắt nhìn anh.

“Anh vẫn biết mình sẽ phải lấy một người phụ nữ mà gia đình sắp đặt.” Đột nhiên Dịch Bạch nói, “Lần đầu tiên gặp em, anh đã thấy rất vừa lòng, còn tốt hơn tưởng tượng của anh nhiều lần.”

Cho tới bây giờ họ cũng chưa từng trò chuyện thẳng thắn với nhau.

“Xinh đẹp, dịu dàng, an tĩnh, anh cứ nghĩ chúng ta có thể tương kính như tân, không can thiệp chuyện của nhau.” Dịch Bạch rất ít khi cười, nói đến đây anh lại có mấy phần vui vẻ, “Đánh giá em sai rồi, thực ra em rất phản nghịch, độc lập, tự do, có lẽ em không phải kiểu vợ của anh.”

An Tầm cũng hơi hứng thú, “Kiểu nào? Vờ như không thấy anh ăn chơi đàng điếm ở bên ngoài à?”

Dịch Bạch nhún vai, “Anh không nghĩ sẽ phải nhận.”

An Tầm cười, “Vừa vặn anh cũng không phải mẫu người của em, cho nên lần này anh đến là để hủy bỏ hôn ước hả?”

Dịch Bạch lắc đầu, xoay người đối diện với cô, đột nhiên lại trịnh trọng hẳn lên, “An Tầm, cho dù có như vậy đi nữa, anh vẫn quyết phải lấy em.”

An Tầm nhướng mày, còn chưa kịp nói gì đột nhiên ngoài cửa lớn có một người đang đứng, người đàn ông trung niên khoảng tầm bốn mươi tuổi, tây trang giày da, đứng nghiêm thẳng thớm, ông hơi cúi đầu, “Quý rầy tiên sinh tiểu thư rồi, xin hỏi Thắm Tư Vũ tiên sinh có ở đây không?”

An Tầm sửng sốt, “Ai?”

“Thắm Tư Vũ tiên sinh.” Đầu tóc người nọ được chải chuốt cẩn thận, giày da cũng không dính hạt bụi nào, cho dù phải lặp lại lần nữa vẫn mỉm cười như cũ, thong dong rộng lượng.

Bây giờ An Tầm mới biết, hóa ra Tư Vũ họ Thắm.

“Anh ấy ở trong, mời ông vào.” An Tầm nói.

“Cám ơn, quý rầy rồi.” Người nọ nói xong thì khẽ khom lưng. Trong lòng An Tầm oán thầm, người này giữ quy củ ghê thật.

An Tầm không để ý đến Dịch Bạch nữa, cô làm như không nghe thấy lời kia, điềm nhiên như không dẫn người nọ vào biệt thự.

Đại sảnh chỉ còn An Phi và hai người bạn của Dịch Bạch, ba người lú lú cuống giật điều khiển TV. Thấy An Tầm đi vào, An Phi vội gọi An Tầm cứu mình. An Tầm không nhìn những người kia, hỏi An Phi, “Tư Vũ đâu?”

“Ai?”

“Người cao nhất đấy.”

“Cầm sách lên lâu rồi, chắc ở trong thư phòng.” An Phi vừa trả lời vừa cuống điều khiển TV lần nữa.

An Tầm dẫn người phía sau lên lầu. Hình như người nọ cũng thấy âm thanh quá chói tai, ông không nhin được than thở, “Lớn tiếng ồn ào, không có thể thống gì.”

Đúng là Tư Vũ đang ở thư phòng đọc sách. Lúc gõ cửa đi vào, anh đang ngồi trên ghế, nghiên cứu quyển sách y học mà người thường không thể nào xem hiểu. Anh ngẩng đầu nhìn về phía An Tầm, ánh sáng ảm áp xuyên qua cửa sổ bao lấy cả người anh, vô cùng đẹp mắt. An Tầm nghĩ, nếu như không có những người này quấy rầy, bức tranh của cô có khi đã hoàn thành được hơn phân nửa.

Tư Vũ nhìn người phía sau An Tầm, cũng không thấy kinh ngạc gì nhiều, anh không đứng lên mà chỉ buông sách xuống, “Thư ký Quách, sao ông lại tới đây?”

Thư ký Quách tiến lên hai bước, sau đó nhìn An Tầm, có vẻ có nhiều điều kiêng kị, “Lão gia bảo tôi gọi cậu về.” Con người đen nhánh của An Tầm dạo qua hai người hết một vòng. Cô xoay người rồi đi ra ngoài. Thư ký Quách chờ đến khi An Tầm đóng cửa xong, vội nói, “Vũ thiếu gia, lão gia chỉ thị tôi đặt vé máy bay ngay đêm nay, bảo cậu về Anh ngay lập tức.”

“Không đi.” Tư Vũ từ chối không buồn suy nghĩ, cầm lấy sách trên bàn đọc tiếp.

“Vé máy bay đã đặt rồi ạ.” Thư ký Quách ôn hòa nói.

Tư Vũ cũng không ngẩng đầu lên, “Bảo ông ấy, tôi không chấp nhận đám cưới của gia tộc giống anh trai tôi đâu.”

Thư ký Quách thở dài, “Là lão phu nhân liên tục ăm ỉ muốn gắp thiếu gia.”

Sách trên tay Tư Vũ ngừng một lát, sau một lúc lâu, “Ngày mai tôi trở về.”

Rõ ràng thư ký Quách còn muốn nói gì đó, nhưng bên ngoài đột nhiên có tiếng ồn ào khiến cho ông cau chặt lông mày, “Vũ thiếu gia, bạn của cậu rất không có phép tắc.”

Tư Vũ không để ý đến ông, không biết lớn tiếng như vậy là xảy ra chuyện gì. Anh đứng lên, vừa định mở cửa nhìn xem bên ngoài thế nào, Đại Xuyên đã phá cửa xông vào, còn chưa thấy người đã nghe giọng anh lo lắng nói, “Tư Vũ, không thấy mấy món đồ đáng giá của chúng ta đâu nữa, cả thẻ căn cước và hộ chiếu cũng không.”

Triệu Tĩnh Nhã khóc đến mức hai mắt sưng to, ngồi trên sofa lâu một ôm Thanh Thanh thút tha thút thít, nói tất cả số tiền còn lại và chiếc vòng tay Cartier mới mua cũng ở trong túi hành lý.

Mấy người An Phi nghe cô ta khóc đến phiền, thấy chuyện không liên quan tới mình bèn chạy ra bờ cát chơi.

Tư Vũ từ trong phòng đi ra, vẻ mặt nghiêm lại, hỏi: “Đã báo cảnh sát chưa?”

“Báo rồi.” An Tầm trả lời, cô đứng bên cửa sổ, nhìn anh, ánh mắt thoáng hoang mang.

Triệu Tĩnh Nhã nghe thấy An Tầm trả lời thì nổi cáu, “An tiểu thư, cho dù lúc trước tôi có đắc tội với cô, cô cũng không nên trả thù như vậy.”

An Tầm khoanh tay trước ngực nhìn cô ta, thản nhiên đáp, “Tôi không động vào đồ của mọi người.”

“Tôi hôm qua cô ở nhà với Tư Vũ, không phải cô, chẳng lẽ là do Tư Vũ trộm? Hộ chiếu của anh ấy cũng mất mà.” Triệu Tĩnh Nhã căm tức nhìn An Tầm.

Nếu như bình thường, mọi người đã sớm đứng ra hòa giải, nhưng lần này, bọn họ mất hết đồ đạc nên đường như cũng mất đi phán đoán, vài ánh mắt đồng thời nhìn về phía An Tầm, như muốn tìm tòi thử đây có phải là trò đùa trả đũa của cô không.

Tư Vũ thấy vẻ mặt mọi người thì nhíu mày đáp lại, “Không phải cô ấy đâu.”

“Sao anh biết không phải cô ta? Trong phòng này còn có người khác sao?” Thấy Tư Vũ giúp An Tầm giải thích, Triệu Tĩnh Nhã càng thêm tức giận.

“Bởi vì tôi qua chúng tôi luôn ở cùng nhau.” Tư Vũ liếc cô ta, gần từng tiếng nói.

12. Chương 12: Xe Mất

“Bởi vì tôi qua chúng tôi luôn ở cùng với nhau”. Tư Vũ nhìn cô ta, nhấn mạnh từng câu, từng chữ.

Không khí trầm lắng trong phòng khách không kéo dài được lâu, bởi vì Dịch Bạch đã dẫn hai cảnh sát mặc thường phục đi vào, người đi trước là A Luân.

“An Tầm, xảy ra chuyện gì thế, có trộm à?”

“Không biết”. An Tầm khóa cửa phòng ngủ, may mà cô không mất thứ gì, hơn nữa trước thái độ vừa rồi của Triệu Tĩnh Nhã, cô cũng không thấy vui vẻ là bao, cho nên dứt khoát không muốn xen vào nữa.

Một cảnh sát mặc thường phục đưa tờ khai lý lịch cho họ, tới lượt Tư Vũ, lúc anh nói mình tên là Thẩm Tư Vũ, phản ứng của mọi người đều hết như An Tầm lúc này, hóa ra Tư Vũ không phải họ Tư. Đại Xuyên còn bày ra vẻ mặt “mấy người chưa biết á, không lẽ tôi còn chưa nói à”.

Người cảnh sát nhìn thư ký Quách cầm cặp công văn đứng nghiêm sau lưng Tư Vũ, hỏi tiếp: “Vị tiên sinh này sao cứ đứng đó hoài vậy, mời ngồi, anh có mất thứ gì không?”.

Thư ký Quách thoáng nhìn sang Tư Vũ, lịch sự đáp: “Cám ơn, tôi đứng là được rồi, tôi đến để tìm Thẩm tiên sinh, vừa mới đến nên cũng không mất thứ gì.”

Lúc bấy giờ nhóm người Đại Xuyên mới để ý đến thư ký Quách, cảm giác tồn tại của người này quá nhỏ, lúc trước cứ nghĩ là bạn An Tầm nên không để ý lắm, không ngờ lại đến tìm Tư Vũ.

Sau khi ghi lại danh sách những thứ bị mất, hai cảnh sát bắt đầu tra hỏi tới qua mọi người đi đâu, làm gì, những người đi chơi đến gần sáng mới về thì không có gì để hỏi, vậy nên đối tượng chủ yếu bị hỏi là An Tầm và Tư Vũ.

“Này, đừng nói mấy người nghi ngờ An Tầm làm chứ?”. An Phi vừa chạy từ ngoài cửa vào, vẻ mặt hết sức không vui.

“Hỏi thăm thử xem có đầu mối nào thôi mà, anh đừng lo”. A Luân trấn an.

“Không có gì cả thật, 7 giờ thì chúng tôi về nhà, sau đó tôi vào phòng vẽ tranh.” An Tầm đáp.

“Tắm rửa xong tôi ra sân đọc sách, lúc mười một giờ thì vào phòng vẽ tranh của An Tầm”. Tư Vũ nói xong, ánh mắt lướt qua An Tầm với vẻ đầy hàm ý, “Cho đến khi mọi người trở về vào sáng sớm”.

Mọi người lại âm thầm nhìn nhau, anh cảnh sát đi cùng nhìn A Luân hỏi A Luân xem anh ta còn muốn hỏi gì thêm không. A Luân khó có được cơ hội để “chỉnh” An Tầm, anh nghĩ, sau này An Tầm có nổi giận thì cứ nói là việc công, anh đâu thể làm khác, cho nên A Luân nghiêm túc hỏi: “Hai người làm gì ở trong phòng vẽ tranh?”

“Có liên quan tới đồ bị mất à?”

A Luân thấy sắc mặt An Tầm thay đổi thì e ngại chuyển tầm mắt sang chỗ khác, cũng không dám hỏi gì thêm, anh cảnh sát kia cảm thấy buồn cười, bèn ho khan gỡ rối bầu không khí: “Kể ra cũng không có liên quan thật, vậy lúc hai người quay về có thấy chuyện gì kì lạ không?”.

“Lúc tôi đi đèn ngoài sân vẫn sáng, khi về thì nó đã tắt rồi.” An Tầm đáp.

“Nói như vậy, có lẽ đồ đạc đã bị trộm trước khi hai người về” Hai người cảnh sát tiến hành phân tích, sau đó hỏi thêm: “Còn có gì khác không?”

An Tầm nói tiếp: “Quá nửa đêm, hình như bên ngoài có tiếng động, tôi cứ tưởng là mấy người Đại Xuyên trở về”.

“Cô không ra ngoài xem thử à?” A Luân vội hỏi thêm.

An Tầm trừng mắt nhìn A Luân: “Tôi sợ”.

A Luân ồ một tiếng, không dám cười cô, anh quay sang hỏi Tư Vũ: “Vậy sao anh không ra ngoài xem thử.”

Ngón tay An Tầm nhẹ nhàng lướt qua hoa văn trên ghế salon, trong lòng thầm nghĩ, rõ ràng Lý Giai Luân đang mượn việc công báo thù riêng, dù lúc nhỏ cô vẫn thường bắt nạt anh ta, nhưng ai mà không có tuổi trẻ ngông cuồng, đúng là lòng dạ hẹp hòi dễ sợ.

Suốt quá trình đó Tư Vũ luôn im lặng, khi nghe thấy câu hỏi này của A Luân, anh cúi đầu mở miệng, không chút che giấu hay lẩn tránh, đáp: “Khi ấy tôi không mặc quần áo”.

An Tầm miết mạnh vân hoa văn dưới ngón tay, anh ta dám nói thật à!

Tiếng chuông đồng hồ tích tắc trên tường bên chiếc cầu thang lớn, giữa căn phòng yên ắng, âm thanh đó càng rõ ràng hơn hẳn, ngay sau đó là tiếng báo giờ, kèm theo là tiếng đóng cửa thật mạnh khi Dịch Bạch rời đi. Nhất thời, cả căn biệt thự dường như chấn động, sau đó mọi âm thanh đều cùng lúc đóng băng. Trước khi A Luân và cảnh sát rời đi, họ có nói sẽ nhanh chóng tìm lại đồ đạc bị mất, lúc đi A Luân còn bày ra vẻ mặt thất vọng nhìn An Tầm, ngụ ý cô đã thay đổi rồi, không còn là cô bé ngây thơ mà anh biết lúc trước.

An Tầm mặc kệ.

Vành mắt của Triệu Tĩnh Nhã còn đỏ hơn lúc nãy, cô ta nhìn An Tầm đang chuẩn bị lên lầu ngủ bù, vội nói: “Cô đã có vị hôn phu rồi sao còn muốn trêu chọc Tư Vũ nữa?”

Tư Vũ đang nói chuyện với thư ký Quách, nghe thấy vậy thì quay đầu nhìn lại.

Cả đêm qua An Tầm đã không được ngủ, sáng nay thì âm ỉ náo loạn, giờ Triệu Tĩnh Nhã lại muốn bắt đầu gây sự, đầu cô như muốn nổ tung, vì thế cô khó chịu đáp trả: “Mắc mớ gì đến cô”.

Một câu nói càng khiến Triệu Tĩnh Nhã tức đến phừng phừng mặt mũi.

An Phi nhìn Triệu Tĩnh Nhã bằng ánh nhìn đồng cảm, cô ta muốn ăn đòn hay sao mà đi kiếm chuyện với An Tầm kia chứ.

An Tầm đi chân không lặng lẽ lên lầu, lên đến tầng hai mới cúi xuống nhìn cô ta, mái tóc đen suôn dài như thác, ánh mắt xa xăm, cô nói: “Sao cô biết tôi trêu chọc anh ta?”

Nói xong tiện thể liếc ai đó đang đứng ở tầng dưới, ý chỉ “nợ đào hoa của anh thật phiền phức”.

Tư Vũ ngẩng đầu nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên, anh cúi người dặn dò thư ký Quách mấy câu rồi cũng bước chân lên cầu thang.

Đại Xuyên vội hỏi: “Cậu đi đâu thế?”

Anh vừa đi vừa trả lời: “Đi nhận lỗi”.

Lúc An Tầm cầm quần áo chuẩn bị vào phòng tắm thì nghe tiếng gõ cửa, cô không ngờ người đến lại là Tư Vũ. Anh đứng bên ngoài khẽ hỏi: “Có thể vào không?”

An Tầm chớp mắt, nhìn quần áo đang ôm trong ngực mình, cô đáp: “Tôi muốn đi tắm”.

Tư Vũ nhìn cô, cô đã cột tóc lên cao, cần cổ trắng nõn lộ ra khiến người ta chỉ muốn cắn cho một cái, anh cúi mắt, ‘ồ’ một tiếng nhưng lại không có ý định rời đi, thấy thế, An Tầm do dự hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì à?”

Tư Vũ khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào cửa, cười như có như không: “Vì sao khi nãy cô lại không giải thích?”

An Tầm chuyển tầm mắt sang nơi khác: “Vậy tại sao lúc này anh lại cố tình nói vậy?”

Tư Vũ cười, trên mặt vẫn là vẻ khiêu khích nhẹ nhàng, anh đáp: “Tôi muốn nói cho Dịch Bạch nghe.”

Bên cửa sổ, chiếc chuông gió bằng vỏ sò nhẹ nhàng đung đưa, An Tầm đứng đối diện với anh, một lúc lâu mới bật cười khanh khách, cười đến nỗi hai mắt Tư Vũ cũng híp lại, anh nói: “Đừng có cười như vậy.”

“Hả”. An Tầm không hiểu nhìn anh, Tư Vũ đột nhiên tiến lên một bước, đưa tay xoa nhẹ lên gò má rồi nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn xuống. An Tầm vội vàng ném quần áo trong tay lên mặt Tư Vũ, bị quần áo phủ lên đầu, anh nhăn nhó, đưa tay lôi quần áo xuống, bất đắc dĩ nhìn cô, thấy thế An Tầm không nhịn được lại phì cười lần nữa.

Tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông gió cạnh bên, lạnh lạnh êm tai, là âm thanh hay nhất anh đã từng nghe được, Tư Vũ nhét tay vào lồng quần áo, kéo chiếc áo ngực ra đặt lên đầu cô: “Không cho em cười, em lại cười hăng hơn.”

Lúc này An Tầm hết như ‘bên ngoài là bá vương bên trong là xuân lệ’, cô vội lấy áo ngực trên đầu xuống rồi giành lấy quần áo từ tay Tư Vũ, cũng không thèm nhìn anh thêm một cái mà cất giọng đuổi khách: “Tôi muốn tắm, anh ra ngoài đi”.

Tư Vũ tủm tỉm nhìn cô, nói ‘được’ mà chẳng chịu rời đi. Anh đứng trước mặt cô xòe tay ra, bên trong là chiếc quần lót đăng-ten màu đen, xinh xắn lọt thỏm nằm giữa lòng bàn tay, các ngón tay thon dài trắng trẻo đối lập rõ ràng với màu đen tuyền trên đó, anh cúi đầu tỉ mỉ quan sát: “Sao nó lại nhỏ thế nhỉ?”

Trước mặt An Phi và A Luân, An Tầm vẫn luôn là nữ vương, nhưng giờ phút này khuôn mặt bình tĩnh thường ngày lại ửng hồng hừng hực, cô đưa tay giành lại quần lót, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thảm! Tư Vũ!”

Tư Vũ bật cười, An Tầm đưa tay véo anh, anh giơ tay lên cao nói: “Rồi, anh ra ngoài ngay đây, đừng giận”. Kết quả là chưa đi ra khỏi phòng đã nghe tiếng An Phi ở dưới lầu hét lên: “An Tầm, chiếc Wrangler ngoài kia là của ai thế ạ?”

Đến cùng Dịch Bạch còn có hai người nữa, kiều ngạo và ương ngạnh, không xem ai ra gì. Bọn họ lái một chiếc xe qua thì đụng phải chiếc xe của thư ký Quách dừng ở đó, người lái xe muốn xuống nói chuyện lại bị bọn họ đánh cho, sau đó họ đẩy luôn chiếc xe của Tư Vũ xuống biển.

Lúc đám người Tư Vũ đến thì xe đã rơi vào vùng nước cạn, bị sóng biển đánh vào, dập dềnh đung đưa.

“Anh Dịch Bạch lái xe đi trước, hai người này đi rồi không biết sao lại quay về lần nữa, biết anh có quan hệ với An Tầm thì đẩy xe anh xuống”. An Phi liếc về phía Tư Vũ: “Hong nhan họa thủy, ai bảo anh đụng vào An Tầm làm gì, Hướng Dương nổi tiếng là ngang ngược đó.”

Vừa dứt lời, Hướng Dương đã đi tới, cười xấu xa: “Xin lỗi, vừa này đụng phải xe của anh, vậy đi, cho các anh ít tiền, chúng ta giải quyết âm thầm nhé”.

Tư Vũ nhìn hẩn, khuôn mặt lạnh lùng không đáp lại.

Người nọ nói thế là muốn để Tư Vũ nghe được, hẩn móc hai trăm đồng trong túi ra, vung vào ngực Tư Vũ, nói: “Có một số người không thể tùy tiện đụng vào, có biết không hả?”

Nói xong lại nhìn về phía An Tầm, họ không dám nói cô, lời đến miệng cũng đành phải nuốt về. Tiền bay trong gió vung vãi rơi xuống cát, Đại Xuyên thấy bạn bè bị nhục mạ, lửa giận ngút trời, định xông tới đánh nhau, nhưng hai người bạn anh lại đứng ra ngăn cản, họ có cảm giác rằng, Tư Vũ sẽ có cách xử lý ổn thỏa.

Ánh mắt Tư Vũ quá tàn nhẫn, đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng An Tầm lúc này. Anh nhìn người nọ thật lâu rồi mới mở miệng, gần từng chữ: “Thư ký Quách, báo cảnh sát, gọi luật sư đến ngay lập tức”.

“Được ạ, nhưng gọi bao nhiêu luật sư đến ạ?” Thư ký Quách lấy điện thoại di động ra.

“Tất cả, luật sư nào có năng lực khiến hẩn táng gia bại sản thì cứ gọi đến đây”. Khi nói chuyện, ánh mắt Tư Vũ không hề rời khỏi người Hướng Dương dù chỉ một giây.

Hướng Dương liếc mắt nhìn người kia rồi khinh miệt cười một cái “Đáng sợ quá nhỉ, đừng có sấm lớn mà mưa nhỏ nhé, tao chưa gặp được ai có thể động vào bọn tao đâu”.

Tư Vũ như nhìn họ như hai đứa trẻ ngây ngô, lạnh lùng đáp trả: “Thế kia à?”

Sau đó là tiếng thắng xe chói tai vang lên. Dịch Bạch nhảy xuống, chạy tới hỏi: “Hai người làm gì vậy?”

Quả nhiên là chơi với nhau lâu, vừa nhìn đã biết hai người này gây họa.

“Không có gì, giúp mày xả giận, đẩy xe nó xuống biển, thấy không, nghiêng ngã ở bên kia kia”. Hướng Dương nói, còn tự hào chỉ vào chiếc xe màu đỏ.

Dịch Bạch nhìn kỹ, thấy chắc cũng không bị nghiêm trọng gì, anh quay đầu nói với An Tầm, “Đi bảo hiểm đi, chuyện bồi thường tôi sẽ liên lạc với em sau”.

An Tầm ồ một tiếng rồi đáp: “Tôi mặc kệ”.

Dịch Bạch sững sờ một lúc, còn chưa hỏi rõ đã nghe Tư Vũ lên tiếng: “Anh biết chiếc xe này là của ai không?” Câu này là nói với Hướng Dương.

Hướng Dương cười mỉa: “Tao không cần biết xe này là của ai, mà là xe của ông trời thì đã sao, đừng nói làm hỏng một chiếc xe, mười chiếc ông đây cũng mua nổi”.

Lời này vừa dứt, người vẫn luôn án binh bất động từ trước đến giờ như Tư Vũ đột nhiên lại xông tới kéo cổ áo hắn đẩy lặn xuống đất: “Mày cút xuống biển kéo chiếc xe lên, nó không lên được thì mày cũng đừng lên nữa”.

Không ai ngờ Tư Vũ sẽ ra tay, họ sững sờ trong giây lát, người ngã trên cát và bạn hắn ta đang chuẩn bị xông lên đánh trả thì nghe có tiếng người hét lên ở cách đó không xa: “Mấy người làm gì đó hả. Tôi vừa đi được nửa đường đã bị gọi lại, đánh nhau à?”

A Luân đứng ở ven đường nhìn mấy người dưới bãi cát: “Tất cả đi lên, về cục cảnh sát làm việc”.

13. Chương 13: Hồng Nhan Họa Thủy

A Luân đứng ven đường nhìn xuống mấy người trên bãi cát: “Tất cả đi lên, đến cục cảnh sát rồi nói chuyện”.

Sau khi Hướng Dương và người kia đến đồn cảnh sát, họ lên tiếng phủ nhận không phải mình cố ý, va phải xe của thư ký Quách chẳng qua là vì chân trơn, không đạp thắng được, sau đó cuống quá mới đụng phải chiếc Jeep Wrangle bên cạnh.

“Cũng may nhờ có chiếc Jeep Wrangle chắn trước nếu không tôi đã đạp ga lao thẳng xuống biển rồi, cũng là nhờ chiếc xe đó cứu mạng tôi”. Dáng vẻ của Hướng Dương lúc ở đồn cảnh sát hoàn toàn khác hẳn trước kia. Bởi vì trước lúc tới, Dịch Bạch đã nói, nơi này không phải Xuân Giang, đừng gây nên chuyện lớn, rất khó giải quyết.

Từ đầu đến cuối Tư Vũ vẫn không hề lên tiếng, tất cả mọi chuyện đều do thư ký Quách giải quyết toàn quyền, ông trình bày đơn giản, ý tứ rõ ràng là, đây không phải một sự cố giao thông đơn thuần, ông muốn cơ quan điều tra phải đến hiện trường xem xét, chiều nay khi luật sư của họ đến, họ muốn được thấy bản báo cáo về sự việc lần này, người tài xế cũng đã đi kiểm tra thương tích, kết quả sẽ được bệnh viện nhanh chóng gửi sang.

Thái độ lịch sự, logic rõ ràng, yêu cầu hợp lý, dù không hề đập bàn hay lạnh lùng trừng mắt, nhưng thái độ kiên quyết cứng rắn này cũng không phải dễ dàng ứng phó.

Trong hành lang, có một dì khóc lóc nói con rể mình bắt thiếu tiền không trả, có ông chú uống rượu say xin lẫn lộn cũng không thấy vợ đến dẫn về nhà, có cô bé không tìm được mẹ gào khóc,... tóm lại là rối loạn lung tung.

Ở trong phòng, mấy cảnh sát nhìn thư ký Quách nửa ngày, âm thầm suy nghĩ, nếu ngày nào cũng gặp được mấy người như thế, làm việc gì cũng thoải mái vô cùng.

“Vị kia, Thảm tiên sinh, họ nói anh ra tay đánh người”. Người cảnh sát lúc trước đến nhà An Tầm cùng A Luân nhìn Tư Vũ đang ngồi cách đó không xa nói lại.

Tư Vũ đưa mắt nhìn ba người bên kia, ồ một tiếng rồi đáp: “Trượt tay”.

“Trượt tay?” Bọn họ không tin nổi vào tai mình.

“Vốn tôi định giúp anh ta sửa lại cổ áo, nhưng mà tay trơn nên làm anh ta ngã xuống đất”. Tư Vũ thản nhiên nói, khoe miệng còn vương nét trào phúng.

“À”. Người cảnh sát nhìn về phía A Luân, sửa sang lại cổ áo? Chuyện này cũng có thể tin à? A Luân gật đầu thật mạnh, tin được, tin được, cực kì đáng tin đó.

Nếu bọn họ có thể chân trơn, vì sao anh không thể tay trơn.

Hướng Dương đang siết chặt nắm đấm thì bị Dịch Bạch vỗ vai: “Nhìn một chút”.

Bởi vì có A Luân ở đây, bọn họ cũng không phải ở lại quá lâu, người cảnh sát đóng sổ ghi chép lại, nói thư ký Quách về nhà chờ thông báo.

An Tầm ngồi trên ghế đã ngủ thiếp tự bao giờ. Bên một góc cửa sổ bí mật lặng yên, cô vòng hai tay trước ngực, cúi đầu hít thở đều đều, nhìn cô ngủ rất ngon. Cũng không biết tìm đâu được một cái mũ lưỡi trai đội trên đầu, vành nón kéo xuống thật thấp che đi ánh mặt trời chiếu rọi, cô mặc chiếc quần cộc ngắn, chân đặt trên bàn thấp, người đi ngang qua bất giác lại nhìn từ cổ chân đến bắp đùi.

Tư Vũ nhú chặt mày, đến gần cô vài bước rồi xoay người lại ngăn cản ánh mắt của người ta, “Mọi người đi trước đi”

Dường như Triệu Tĩnh Nhã không muốn nhìn hai người họ một chút nào thêm nữa, cô ta đập cửa đi ra ngoài trước, Đại Xuyên gãi đầu rồi cùng mấy người lục tục rời đi.

Hướng Dương thấy những người kia rời khỏi, anh ta hỏi A Luân: “Này, chúng tôi thì sao?”

A Luân liếc mắt liếc hắt: “Này với ai đấy”.

“Này với mày đó, mẹ, ông không ở đây nổi nữa”. Hướng Dương mắng xong thì hùng hổ đứng lên, bên cạnh cũng có vài cảnh sát đứng lên theo, gây cảnh sát cầm sẵn trong tay: “Muốn kiếm chuyện à, có biết đây là đâu không, ngồi xuống!”

“Cố ý đánh người gây thương tích và phá hoại tài sản của người khác, hai tội danh mà còn muốn đi? Qua bên kia ngồi xuống suy nghĩ cho kỹ”. A Luân đi qua nói, đưa tay đẩy anh ta đến góc tường.

Hướng Dương tức đến xanh cả mặt, cắn răng cắn tức nhìn A Luân, nhưng coi như cũng còn tia lý trí, không ra tay đánh luôn cảnh sát, trong lòng hắt hủi hận nghĩ, nếu đây mà là Xuân Giang, hắt sẽ đánh cho tên kia đến khi quỳ rạp mà cầu xin tha thứ.

“Hai người có thể đi rồi”. Một người cảnh sát ý bảo Dịch Bạch và người kia rời khỏi.

Dịch Bạch từ tốn đứng lên, nhìn Hướng Dương rồi bảo: “Cậu đợi ở đây đi, không sao đâu”.

Hướng Dương gật đầu, bảo biết rồi. Dịch Bạch âm trầm đi ra, tay vừa đặt lên chốt cửa thì đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Tư Vũ đang đứng bên An Tầm, Tư Vũ ngẩng đầu nhìn lại, hơi gật đầu xem như chào hỏi, Dịch Bạch cười khê một tiếng, nụ cười không chút ý tốt mà lại có phần như cảnh cáo, có lẽ là tuyên chiến nhiều hơn.

Một hồi chiến tranh trong yên lặng để quyết định xem việc Hướng Dương có tội hay không bắt đầu.

Tư Vũ xoay người lại nhìn An Tầm, cô vẫn giữ tư thế ngủ như cũ, tiếng động lớn như vậy cũng không nhúc nhích chút nào, có lẽ là vì mệt quá. Bên cạnh có người đi qua đi lại, chuông điện thoại vang lên liên tiếp, những người khác biết họ là bạn của A Luân nên không ai lên tiếng đuổi người.

Tư Vũ ngồi xổm xuống cạnh cô, nghiêng đầu nhìn về mặt cô dưới vành nón khi ngủ, đôi mắt sáng long lanh giờ yên tĩnh khép lại, lông mi đen dày cong cong vênh lên, chóp mũi xinh xắn có một lớp mồ hôi mỏng, bờ

môi hồng nhợt. Đột nhiên, lòng anh lại rộn ràng hẳn lên, nghĩ tới chuyện buổi sáng hôn cô, cảm giác ướt át mềm mịn, đầu lưỡi tránh né và bàn tay đầy mồ hôi vì lo lắng của cô, vô ý đặt bên hông anh nóng rát.

Ngón tay Tư Vũ hơi nhúc nhích, còn chưa thực hiện động tác kế tiếp đã phát hiện bên cạnh có tiếng động, anh nghiêng đầu, cánh tay A Luân cứng đờ đưa ra giữa không trung, thấy Tư Vũ nhìn mình, anh mặt mày vô tội nói: “Tôi, tôi lấy ly nước”. Nói rồi anh cầm lấy bình giữ nhiệt trên bàn, mắt nhìn thẳng phía trước rồi đi, những người khác trợn mắt há mồm nghĩ bụng, sao A Luân có thể dễ dàng hoán đổi hai tính cách hung ác và ngu ngơ cho nhau thế nhỉ?

Tư Vũ khẽ đẩy An Tầm: “Về nhà ngủ nào”.

Cô vẫn không nhúc nhích như cũ, Tư Vũ tưởng là chưa tỉnh, anh đưa tay lại gần lần nữa, còn chưa đụng tới người đã nghe cô cúi đầu khẽ đáp: “Không”.

Chỉ có làn môi dưới khẽ động. Tư Vũ bật cười, nhớ tới lớp mồ hôi mỏng trên chóp mũi cô, anh đứng dậy đi đến bên cửa sổ, mở hết cửa sổ ra, tốt rồi, không có gió, không khí ẩm áp.

Lúc An Tầm mơ mơ màng màng tỉnh lại, bên ngoài là bầu trời âm u, có lẽ là sắp mưa. Cục cảnh sát chỉ còn lại một cảnh sát lớn tuổi và một nữ cảnh sát trẻ trung ở lại, những người khác không còn ở đây, kể cả Đại Xuyên cô cũng không biết họ đã đi từ lúc nào.

Nhưng Tư Vũ lại không hề rời đi, ngồi trên chiếc ghế cao bên cạnh, anh yên tĩnh nằm sắp trên bàn ngủ, mặt hướng về phía cô, An Tầm nhìn thoáng qua, thấy nữ cảnh sát rót nước cho mình thì nói tiếng cảm ơn, sau đó lại xem như không có chuyện gì mà nhìn qua chỗ khác, ánh mắt bất giác lướt về phía người còn đang nằm ngủ.

Nữ cảnh sát vẫn chưa đi, cô len lén liếc An Tầm, An Tầm phát hiện ra thì khẽ cười hỏi lại: “Sao vậy?”

Nữ cảnh sát viên vội vàng khoát tay, cũng cảm thấy mình hơi thất lễ: “Thấy hai người rất đẹp đôi, hình như là đang yêu nhỉ”.

An Tầm nghi hoặc nhíu mày.

Nữ cảnh sát viên hiểu lầm ánh nhìn của cô lúc vừa rồi là tình yêu ngọt ngào hạnh phúc, cô nói với An Tầm: “Lúc cô ngủ bị ánh nắng chiếu vào, đúng lúc cửa chớp bên này bị hư, anh ấy mới đứng tựa vào cửa sổ che ánh mặt trời cho cô, mặt trời chiếu tới đâu anh ấy đi tới đó, cho đến khi vừa rồi bầu trời đầy mây, anh mới ngồi nghỉ một lúc, chắc là mệt quá nên vừa ngồi xuống đã ngủ luôn”.

Nữ cảnh sát nhìn An Tầm cúi đầu nhìn Tư Vũ mà chẳng nói gì, cô lại càng dốc sức: “Nhìn áo T-shirt đầy mồ hôi kia, còn chưa khô được đâu, chắc là sau lưng bị phơi nắng quá”.

Lòng An Tầm ẩm áp vô cùng, thấy cửa sổ đang hé mở, cô lặng lẽ đứng lên đóng lại.

Cách đó không xa, chú cảnh sát đang xem báo cũng bật cười ha hả, nhìn nữ cảnh sát rồi nói: “Nhìn hai người trẻ tuổi này kìa, anh trai thì sợ cô gái bị nóng nên mở hết cửa sổ ra, còn cô gái lại sợ anh bị lạnh mà đóng hết cửa sổ”.

Lúc Đại Xuyên gọi điện thoại tới, An Tầm đang gửi tin nhắn, Tư Vũ bị tiếng chuông đánh thức, anh ngẩng đầu nhìn An Tầm, ánh mắt lập tức bị dòng chữ trên màn hình di động thu hút.

Người nhận: Thẩm Tư Nam.

Ánh mắt Tư Vũ ngừng lại ở đó, điện thoại trong túi vẫn rung lên như không sợ làm phiền người khác, một lúc lâu sau, anh mới đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhận máy.

An Tầm vẫn bình tĩnh soạn lại nội dung của tin nhắn rồi gửi đi. Sau đó ngẩng đầu nhìn sang Tư Vũ, lúc này anh cũng vừa gọi điện thoại xong, dựa lưng vào cửa sổ nhìn cô, vuốt vuốt chiếc điện thoại di động trong tay, An Tầm nghi ngờ hỏi: “Sao thế?”.

Tư Vũ nhét lại điện thoại vào túi quần: “Đại Xuyên có rất nhiều người tới bãi biển, xe cũng được lấy lên rồi, gọi chúng ta qua bên đó xem một chút”.

Trên xe Taxi An Tầm liên tục nhìn điện thoại chờ tin nhắn, bình thường Thẩm Tư Nam vẫn hồi âm rất nhanh, nhưng lần này chờ mãi lại chẳng thấy trả lời.

Tư Vũ trả tiền xe xong thì bảo cô xuống xe, ánh mắt lướt nhìn di động trên tay An Tầm, anh nói: “Muốn hỏi Thẩm Tư Nam có phải có một người em trai tên là Thẩm Tư Vũ? Sao không hỏi anh có có một người anh tên là Thẩm Tư Nam không?”

An Tầm sững sờ, phản ứng đầu tiên là trừng mắt nhìn anh: “Anh nhìn lên?”

“Cách anh gần như vậy, em cũng đâu che lại”.

Hai người vừa xuống xe, quả thật như lời Đại Xuyên nói, trên bờ biển tụ tập rất đông người, nhiều du khách vây lại nhìn xem, còn có cảnh sát duy trì trật tự, vài người của công ty bảo hiểm đang làm việc cùng và các luật sư do Thẩm gia gọi đến, tóm lại là một trận chiến cực kì lớn.

Nếu không phải anh biết người ta đang nhìn cảnh vớt xe, có khi anh còn nghĩ đang xảy ra án mạng.

Thư ký Quách nhìn Tư Vũ xuống xe, cung kính cúi chào, mấy vị luật sư đi cùng cũng lên tiếng chào Thẩm Tiên sinh, An Tầm đứng lên yên lặng lắng nghe, cô thấy cách xưng hô này cũng dễ nghe thật đấy.

Người của công ty bảo hiểm đang tiến hành kiểm tra, định giá thiệt hại, Đại Xuyên và những người khác đến bên Tư Vũ, những người kia chỉ lên nhìn quan sát, Đại Xuyên kéo Tư Vũ sang ngó trái ngó phải: “Tư Vũ cậu có phải là người đi làm thêm cùng tôi ở Nhật Bản không đó?”

“Sao thế?” Ánh mắt Tư Vũ rời khỏi chiếc xe, anh quay đầu lại nhìn Đại Xuyên.

“Thư ký Quách nói, những người kia đều là luật sư nhà cậu, nhà cậu mở văn phòng luật à?”

Đại Xuyên trừng mắt to nhìn chằm chằm Tư Vũ, thấy Tư Vũ không đáp lời thì nghiêm túc hỏi thêm: “Cậu đi làm với tôi có phải muốn tán tỉnh tôi không?”

Tư Vũ vẫn không để ý đến anh như cũ, mà đột nhiên chuyển hướng đến cạnh chiếc xe kia, tốc độ cực nhanh, mọi người tưởng đã xảy ra chuyện gì nên cũng quay đầu nhìn lại, Tư Vũ đến cốp xe sau, đưa tay cầm lấy bức tranh từ tay nhân viên, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, anh lại lấy ra thêm vài bức nữa.

Tất cả đều nhỏ nước.

Mặc dù An Tầm đứng ở đằng xa nhưng vẫn nhìn được mấy bức tranh được đem ra, cô yên lặng một lúc lâu rồi đột nhiên lên tiếng: “Đó là tranh tôi vẽ”.

Đại Xuyên a một tiếng, sau khi phản ứng kịp mới sợ hãi la lên: “Cái gì?”.

Anh còn nhớ trong tạp chí có nói, một bức tranh của cô đã từng có giá khoảng hai mươi vạn Euro.

14. Chương 14: Một Đêm Thành Danh

Mặc dù An Tầm ở cách đó khá xa, nhưng cô vẫn thấy được cuộn tranh kia đang mở, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên cô lại nói, “Đó là bức vẽ của tôi.”

Đại Xuyên hả một tiếng, sau khi phản ứng kịp thì sợ hãi thốt lên, “Cái gì?”

Anh còn nhớ trên tạp chí có nói, một bức vẽ của cô đã từng đạt tới hơn hai mươi vạn Euro.

“Sao bức tranh của cô lại ở trên xe Tư Vũ?” Đại Xuyên nói xong lại lầm bầm, “Phải là xe của anh Tư Vũ mới đúng.”

Ánh mắt An Tầm chợt loé lên, do dự một chút rồi cô cũng đi qua.

Có lẽ Tư Vũ cũng không biết sau cốp xe lại có đựng nhiều tranh đến vậy, anh lần lượt mở ra từng cái một, nhúu chặt mày, lúc thấy An Tầm đi qua, đột nhiên anh lại muốn che lại hết. Nhưng nhìn vẻ mặt của cô thì chắc cô cũng thấy hết rồi.

Bức anh cầm trong tay đúng là bức cô thành danh năm đó – Hồng hoàng.

Bởi vì phía trên có phủ thêm một lớp sơn dầu, cho nên nhìn ngoài mặt cũng không có gì đáng ngại.

An Tầm sững sờ nhìn bức vẽ, Tư Vũ thấy cô chăm chú quá thì khẽ hỏi, “Có thể sửa lại không em?”

An Tầm cẩn thận vuốt ve cái miệng dài xinh xắn của chim hồng hoàng đó, “Vải vẽ tranh sơn dầu khi ngâm nước, màu sẽ nứt hết.”

Không chữa được.

An Tầm nhúm mày, đau lòng quá.

Thực sự rất đau lòng!

Tư Vũ nhìn cô, một hồi lâu sau, anh cẩn thận khép bức tranh lại rồi giao cho nhân viên, nói với thư ký Quách, “Cất những bức này xếp lên, rồi tìm người sửa lại, bao nhiêu tiền cũng được.”

Thư ký Quách gật đầu, “Lúc Nam thiếu gia mua vẫn còn giữ phiếu xuất nhập ở đây, nếu sửa không được chúng ta có thể buộc Hướng Dương phải bồi thường lại một phần không kém.”

“Nhất định phải sửa được.” Tư Vũ nhìn ông, lời ít ý nhiều, nhưng thái độ lại rõ ràng như thế.

Thư ký Quách sững sờ, rất ít khi ông thấy một Tư Vũ ôn hòa lại cứng rắn, mạnh mẽ và quyết đoán như lúc này.

Mấy người khác thấy anh trân trọng những bức họa này như vậy, còn cả đôi mắt đầy lo lắng dán chặt vào bức tranh một khắc không rời của cô gái đứng kia, họ đành phải càng thêm cẩn thận, sợ chạm vào làm dơ đầu đó.

Từng bức tranh được nâng ra rồi cất vào túi nilon trong suốt, tổng cộng gồm bảy tấm.

An Tầm thấy đáng vẻ khó chịu của Tư Vũ, cứ nghĩ là do anh không biết nên giải thích với anh mình thế nào, cho nên cô từ tốn mở lời, “Không sao đâu, em lại vẽ mấy tấm cho anh của... anh là được.”

Hơn hai năm trước, An Tầm được mời tới triển lãm Florence, nơi thay mặt cô bán giúp bức Hồng hoàng, ông chủ phòng triển lãm tranh đăng lên một trang web bán đấu giá nhỏ, vốn cũng không hy vọng sẽ bán được giá cao, nhưng ai mà biết, có hai người cạnh tranh nhau khốc liệt để giành lấy bức tranh này, cuối cùng bán ra với giá hai mươi hai vạn Euro.

Vì thế, rất nhiều người biết tới bức Hồng hoàng, cũng biết hơn về An Tầm đã vẽ.

Hơn nữa, sau khi giáo sư của viết một bài đăng đề cử, cô đã “một đêm thành danh”.

Mà người mua bức tranh với giá hai mươi hai vạn đó, chính là Thẩm Tư Nam.

Về sau, An Tầm lục tục bán ra vài bức tranh khác nữa, người mua đến từ khắp mọi nơi, châu Âu châu Úc, nhưng người mua trung thành nhất vẫn là Thẩm Tư Nam, như thể anh có một tình yêu chung thủy với những bức mà cô vẽ.

Hơn một năm trước, anh nhờ trợ lý liên lạc trực tiếp với cô, hai người hết như những người bạn lâu năm, thỉnh thoảng sẽ ân cần thăm hỏi, thỉnh thoảng lại tán gẫu đôi lời.

Thì ra, anh của Thẩm Tư Vũ, đúng là Thẩm Tư Nam.

Tư Vũ nhìn cô, tâm tình cũng không vì lời cô nói mà thay đổi, “Anh sửa lại tranh không phải vì Tư Nam.”

“Dạ?” An Tầm khó hiểu.

Anh đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, dịu dàng nói, “Em đau lòng đến mức cả vành mắt cũng đỏ hết rồi kia.”

An Tầm ngẩn ngơ.

Không phải bởi vì Thẩm Tư Nam, mà là vì cô, An Tầm.

Cô buồn vì bức tranh, anh lại xót vì cô.

Thời tiết có vẻ không bình thường, đột nhiên trời giăng kín đầy mây, thỉnh thoảng mưa đổ, mấy bức tranh vừa được sắp xếp xong mưa cũng càng rơi càng lớn, hai tay Tư Vũ đưa lên che trên đỉnh đầu An Tầm, “Qua bên kia đi.”

Còn chưa hết xúc động vì câu nói vừa rồi, An Tầm lại cảm động lần nữa vì động tác theo bản năng của người con trai đó, hai người đi về phía chiếc ô dựng cách đó không xa trên bờ cát sáng, cả đoạn đường này, hai tay Tư Vũ vẫn giữ yên trên đỉnh đầu của cô.

Dưới mưa phùn, An Tầm ngẩng đầu nhìn anh, vài lọn tóc của anh bị ướt, từng sợi từng sợi bắt vào vàng trắng, nước mưa thuận theo thái dương trượt đến cằm, môi mỏng hơi cong...

Phát hiện cô nhìn mình, Tư Vũ cúi đầu, nói nhỏ, “Nhìn đường nào.”

An Tầm bình tĩnh chuyển mắt đi, một hồi lâu sau, cô lại tự nghĩ thầm, mình đang tư xuân thiếu nữ sao, đột nhiên lại muốn hôn anh như thế.

Mấy người Đại Xuyên đã chạy tới dưới ô, sau khi An Tầm và Tư Vũ chen lấn đi vào, Đại Xuyên ai oán nói, “Tư Vũ, thì ra người mà cậu thầm mến vốn không phải là tôi, hoá ra là An Tầm đấy hả, còn lén lút giấu tranh của người ta trong xe mình.”

Tư Vũ đang cúi đầu phẩy tay vỗ nước trên mái tóc, nghe anh nói vậy thì thoáng dừng một chút, tiếp tục vỗ vỗ.

Bởi vì đi nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tầm cũng đỏ bừng tươi tắn, thấy Tư Vũ không nói lời nào, Đại Xuyên lại bắt đầu tìm tòi nghiên cứu, cô nói: “Những bức tranh đó là do anh của anh ấy tới gặp tôi mua.”

Đại Xuyên hiểu ra, “Ra là vậy, nhưng mà anh cậu cũng to gan thật đấy, bức tranh quý như thế mà để ở trong xe.”

Đây chính là điều mà An Tầm thắc mắc, chẳng lẽ Thẩm Tư Nam thích đến nỗi đi đâu cũng mang theo nó hay sao?

Tư Vũ kéo áo T-shirt lên lau nước trên cằm cổ, anh nói với An Tầm, “Lúc đầu mấy bức tranh này được cất giữ ở Anh, sau này anh ấy chuẩn bị định cư trong nước lâu dài nên mới cho người mang về đây, đặt trong xe chắc là để dời đi.”

“Rồi cậu không biết nên lấy xe đi, sau đó nữa thì không may bị mấy tên đàn độn kia cho ngâm nước, sao khi ấy mình không ngăn được xe kia chứ!” Đại Xuyên lườm bầu lấm bầm một hồi, rồi anh lại lắc đầu thở mạnh, “Nhiều tranh hỏng như thế, nhiều tiền như thế, chao ôi, bức này đó có giá bao nhiêu vậy?”

“... Hơn một nghìn vạn, ” An Tầm đứng bên khe thì thầm, “Giá chiết khấu.”

“... !”

Dưới chiếc ô, mọi người cùng nhìn nhau, yên lặng thật lâu rồi lắc đầu cảm thán, họ đang đứng cùng ô với hai phú ông ngàn vạn.

Còn chưa cảm thán xong, thư ký Quách bên kia đã lấy ô và khăn tay mang đến, đưa tới trước mặt Tư Vũ, “Mau lau nước đi thiếu gia, nếu ngài bị cảm tôi lại không làm tròn bổn phận của mình.”

Tư Vũ nhận rồi lại đưa cho An Tầm, tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn, thư lý Quách vừa nhìn thấy đã nghiêng đầu xông vào màn mưa lần nữa, “Tôi đi tìm thêm cái nữa.”

“Tiểu Thẩm tiên sinh, tổng giá trị của những bức tranh này lên đến hàng tỉ đồng, nếu không sửa được, tôi tin chúng ta có thể khiến họ táng gia bại sản.” Bên này thư ký Quách vừa đi, dưới ô lại xuất hiện thêm mấy vị luật sư vừa tới.

“Các anh phải có cách.” Nói đúng hơn là, nhất định phải sửa được tranh, không thương lượng.

An Tầm ở bên, yên lặng vắn về chiếc khăn tay.

“Có thể tìm người họa sĩ đó vẽ lại cũng được mà, chắc không cần tiên sinh phải tự mình ra mặt...” Một luật sư trong nhóm còn muốn khuyên, dù sao tự tay vẽ lại cũng dễ như trở bàn tay thôi, nhưng còn chưa nói hết đã thấy mặt Tư Vũ càng trầm xuống.

Anh không dám nói nữa rồi.

Mấy luật sư thâm nghĩ, có đường tắt không đi mà cứ đi đường vòng, hay là ngài ấy muốn kiểm tra họ nhỉ, mặc dù oán giận nhưng trên mặt vẫn cung kính nhận lời, nhất định sẽ làm cho thỏa đáng.

Lúc đi họ còn nhìn An Tầm thêm mấy lần, như thể đang có gì muốn nói, bọn tôi nghe được đó, phải sửa chúng cũng đều là vì cô!

Những người còn lại nhìn thấy thế mới giật mình hiểu ra, nhà Tư Vũ không phải là đại phú đại quý thì cũng là hoàng thân quốc thích, gọi một cuộc điện thoại đã có đồng luật sư chạy đến, tìm một chiếc xe thì bên trong xe lại chất đầy danh họa hơn ngàn vạn...

Đại Xuyên đứng sau anh nói nhỏ, “Tư Vũ, tôi nhìn nhầm cậu rồi, Tư Vũ, cậu lừa gạt tôi, Tư Vũ cậu sợ tôi bám đuôi cho nên mới giả nghèo theo tôi đây hả...”

Tâm trạng Tư Vũ vốn không vui, cho nên làm như không nghe thấy.

Triệu Tĩnh Nhã nhìn chằm chằm Tư Vũ từ phía sau, nhìn đến mức đôi mắt cũng bắt đầu nhức mỏi, một lúc lâu sau cô mới quay lại nói với Thanh Thanh, “Làm sao mà ngừng theo đuổi anh ấy được!”

Thanh Thanh không biết nên trả lời ra sao.

Lại một lúc sau, “Tôi không cần giới thiệu việc làm cho anh ta nữa rồi nhỉ?”

Mọi người: “...!”

Mặc dù mưa đã nhỏ dần, nhưng vẫn tí tách liên tục không ngừng hẳn, thư ký Quách đưa tới vài chiếc ô, mọi người tốp năm tốp ba cùng quay về biệt thự, lúc đi tới cửa, trên sườn dốc đột nhiên có chiếc xe rẽ xuống.

Là Dịch Bạch.

Chỗ ngồi kế tay lái là Hướng Dương, cười đến ngông cuồng tự đại.

Đại Xuyên bực bội nói, “Anh đi nhanh ghê nhỉ.”

Bởi vì trời còn mưa nên Dịch Bạch cũng không bước xuống xe, anh hạ cửa sổ xe xuống, nói với An Tầm đang đứng dưới mái hiên, “Anh về Xuân Giang trước, chuyện của chúng ta về sau bàn lại.”

An Tầm nhìn thấy Hướng Dương thì tức giận, phá hủy nhiều bức tranh của cô như vậy mà còn dám cười, cô dứt khoát chẳng để ý đến Dịch Bạch, xoay người mở cửa chuẩn bị bước vào sân, cùng lúc đó An Phi cũng vội vàng chạy đến, “Nhiều người vậy à, sao vậy?”

Nói cũng không đợi người khác trả lời, anh nhảy hai ba bước lên trước xe Dịch Bạch, “An Tầm, em rút lui trước nhé.”

Sau đó còn không quên đưa mắt nhìn Tư Vũ đang đứng dưới tán ô của thư ký Quách, dáng người cao lớn lại anh tuấn chưa kìa, trách không được An Tầm lại bỏ rơi Dịch Bạch, anh cười tủm tỉm nháy mắt mấy cái với An Tầm, đưa tay làm động tác giữ bí mật.

An Tầm không để ý, xoay người bước vào sân.

Sau khi đi vào đôi mắt cô bắt gặp nhìn lên ngọn đèn, có bật, yên tâm rồi.

Vào lúc sáng, A Luân phân tích với cô là, khi hai người quay về, đèn tắt chứng tỏ tên trộm đã tới đây, hơn một giờ lúc nửa đêm, trong nhà lại xuất hiện động tĩnh rất có thể là do tên trộm kia rời khỏi, cho nên trong thời gian dài như vậy, có nhiều khả năng tên trộm vẫn ở lại trong phòng.

An Tầm nghe xong mà rợn cả tóc gáy, nhưng giờ ngẫm nghĩ lại, bí mật của A Luân cô đều nắm trong tay, nhất định phải quay lại trả thù.

Dịch Bạch quay đầu xe chuẩn bị rời đi, Hướng Dương ngồi bên tay lái phụ vừa lúc đối diện với Tư Vũ, anh hạ cửa sổ xe xuống, nhún vai cười nói, “Biết làm sao được, bọn họ không dám giữ tôi lại, tôi phải đi thôi.”

Tư Vũ nhìn anh, thản nhiên nói, “Sẽ quay lại thôi mà.”

Hướng Dương như nghe trò cười. “Vậy anh cứ chờ mà xem đi.”

Cơm tối do Triệu Tĩnh Nhã và Thanh Thanh chuẩn bị, cũng gọi thêm An Tầm.

An Tầm không muốn khách khí, dù sao bây giờ cô đã đói lắm rồi.

Bầu không khí lặng im từ lúc chiều vẫn duy trì đến tận lúc ăn cơm, Đại Xuyên hay tám cũng ít nói hơn nhiều, đôi mắt liên tục chuyển quanh trên người Tư Vũ.

Mấy người ăn cơm đều ngó anh một cái, ăn hai miếng lại cảm thán một hơi, Tư Vũ như thể không hứng thú chút nào, anh vẫn ăn thong thả, lặng lẽ trầm ngâm, những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mấy người kia anh đều làm như không thấy.

Cơm nước xong xuôi, lúc mọi người đang đùn nhau rửa chén, có một vị khách không mời mà đến.

Mai Tử dẫn Lý Tử Hàm đến đây, rụt rè đứng trước cửa nhấn chuông, Mai Tử nói muốn tìm An Tầm, cho nên Đại Xuyên cũng nhiệt tình mời dẫn họ vào trong, cười hì hì nói lại, khách khứa ngày nào cũng có, nhưng hôm nay lại đông người quá cơ.

Mai Tử và An Tầm chào hỏi nhau xong, cô đứng trước cửa đưa một cái túi ny lon cuộn tròn cho Tư Vũ, “Tôi nhặt được ở ven đường, nhận ra người trong hình là anh, cho nên đưa tới.”

Không chỉ có Tư Vũ, thẻ căn cước bị mất của mấy người ở đây đều được xếp chỉnh tề trong túi nhựa.

Mai Tử cũng không dừng lại lâu, cô dẫn theo Lý Tử Hàm vội vã rời đi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhanh chóng đăng kí chuyến bay ngày hôm sau, xin nghỉ việc nhiều ngày như vậy, quay về thể nào cũng phải nhìn sắc mặt ông chủ họ.

Tư Vũ ngồi trên ghế sofa, mân mê tấm hộ chiếu trong tay, từng vòng từng vòng chuyển động, lúc đụng vào phải bàn trà, tiếng tách tách rất nhỏ vang lên, như thể nhịp tim An Tầm đang đập.

Ánh mắt anh vẫn dán chặt trên người cô gái cầm điều khiển chuyển kênh, cuối cùng An Tầm không còn cách nào khác nữa, cô nhẹ nhàng quay sang, thấy anh đang nhìn mình chăm chú, nghiêng đầu nhìn lại, “Muốn xem chương trình nào ạ?”

Trên tivi đang quảng cáo chocolate, một đôi tình nhân nồng nàn nhìn nhau, từng dải lụa tung bay phát phoir.

Trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh lụa đen mờ ảo và dáng người quyến rũ phía sau.

Anh để hộ chiếu trên bàn, tựa vào ghế sofa, bừa đáp.

An Tầm nhận ra ánh mắt tìm tòi của mấy người kia, mắt nhìn Tư Vũ, cuối cùng cô đặt điều khiển từ xa xuống, đứng lên đi về phòng vẽ tranh.

Tầm mắt của mọi người bị ngăn cản ở bên ngoài cửa đóng, Tư Vũ cũng không buồn nhìn qua, anh cầm lấy điều khiển, tắt tivi.

Sau đó, mình cũng đứng dậy đi qua phòng vẽ.

Dưới con mắt của bao người, mở cửa, bước vào, đóng lại...

Khóa!

15. Chương 15: Thiên Tài Kinh Thế

Tiếng tivi âm ỉ bị tắt đi, giọng nói líu rú của Đại Xuyên cũng biến mất ngay sau đó, trong không gian yên tĩnh, tiếng khóa cửa càng trở nên rõ ràng lạnh lạnh.

Không khí tế nhị bao trùm, Đại Xuyên ho khẽ, rồi vội vàng mời gọi, “Ăn cơm, ăn cơm, nào.”

Triệu Tinh Nhã bực bội nói, “Anh bị bệnh hả, chén đã rửa hết rồi còn ăn cơm cái rắm!”

Nói xong cô cũng xoay người rầm rầm bước lên lầu, những người còn lại sững sờ nhìn qua, Đại Xuyên bấu môi uất ức, “Liên quan gì đến tôi chứ, người đi vào phòng vẽ tranh của An Tầm cũng đâu phải là tôi, khóa cửa cũng không phải là tôi nữa.”

“Cậu đi vào thì cô ta sẽ không giận thế đâu.”

“Tôi nào có dám.”

“Sợ An Tầm hả?”

“Sợ Tư Vũ!”

An Tầm đang nhìn bức tranh vẽ tối hôm qua, Tư Vũ theo vào cô cũng không thấy bất ngờ: “Khóa cửa làm gì vậy ạ?”

Anh không lên tiếng, đi về phía cô, An Tầm đưa tay chuyển bức vẽ sang chỗ khác, nghiêng đầu cười với anh.

Tư Vũ nhướn mày, “Không cho anh xem à?”

“Chưa vẽ xong.”

Tư Vũ gạt đầu, nâng tay bắt đầu cởi nút áo sơ mi, một cúc, hai cúc, ba cúc...

Đôi mắt trong vắt của An Tầm nhìn quanh trái phải, sau đó đành phải cúi đầu xem tranh, “Từ hôm qua tới giờ anh mới ngủ có một lát thôi, có được không vậy ạ?”

“An Tầm, mai anh phải đi rồi.” Tư Vũ khoác áo sơ mi lên trước ghế dựa bên bàn vẽ, sau đó đưa tay cởi thắt lưng, bởi vì mưa nên không khí cũng lạnh hơn trước nhiều, sau khi tắm rửa xong anh đã thay quần dài, đôi chân lại càng thêm thướt tha.

Tiếng ‘lạch cạch’ giòn giã vang lên, khoá thắt lưng được tháo ra, âm thanh đó hết như tiếng khoá cửa vừa rồi, rung lên khiến lòng người bối rối.

Sau đó kéo khoá quần...

An Tầm lại lần nữa nghiêng đầu xem tranh, “Không sao đâu, giờ em không vội.”

“Không phải sợ em vẽ không xong, chỉ là anh muốn một ngày trước khi đi,” Anh kéo quần dài xuống, An Tầm vẫn cúi đầu như cũ, anh tinh tế nhìn cô, khẽ bảo, “Có thể ở cùng em.”

An Tầm xoay người đi lấy thuốc màu, không đáp, rất lâu sau cô mới bình tĩnh được tâm tình, lúc ngẩng đầu nhìn lại, anh đã ngồi xuống ghế sofa.

Trần như nhộng.

Cô làm như không có việc gì, đi tới đóng kín chiếc cửa sổ sát đất, che rèm lại, mặc dù sau vườn hầu như chẳng có ai qua lại, nhưng đâu biết chúng có ai ăn no rồi việc lại xuống đó đi dạo một vòng.

Nếu thế Tư Vũ sẽ trở thành ngôi sao được mọi người ái mộ.

Nghĩ tới đây An Tầm không kìm được bật cười.

“An Tầm, sau này em muốn nhờ cái gì thì không cần lên tiếng,” Tiếng Tư Vũ vang lên từ bên ghế sa lon, “Chỉ cần cười với anh là được.”

An Tầm đang giúp anh kéo chiếc rèm cửa màu đen, cô dừng lại một chút, cuối cùng bật hỏi, “Tư Vũ, anh có bao nhiêu bạn gái rồi?”

Tư Vũ ngược mắt nhìn cô, đôi mắt đen láy lóc lên vàng sáng, “Nếu như em để ý thì anh chẳng có người nào cả”.

An Tầm xoay người lại, “Vậy thực tế thì?”

“Chính xác là một người cũng chưa từng có.” Giọng nói vương ý cười từ phía sau vọng tới

Cô không tin.

“Không tin à?” Có vẻ anh rất hiểu người ta, “Tư Nam chưa từng nhắc tới anh sao?”

An Tầm ngồi vào chiếc ghế phía sau giá vẽ, “Rất ít anh ấy đề cập đến người nhà, chúng tôi chỉ giao tiếp qua loa thôi, hơn nữa lâu rồi chưa liên lạc lại.”

“Anh nhớ là vào năm ngoái, lúc đính hôn anh ấy nói mình có mời em đến.”

Anh không nói thì An Tầm cũng quên, chính xác là Đậu Miêu có đưa cho cô một tấm thiệp mời, nhưng khi đó cô đang cuống cuống vì kiểm tra cuối kỳ, cho nên chỉ viết một lá thư giải thích rõ nguyên nhân rồi thuận tiện chúc mừng anh ấy.

“Nếu khi đó em có đi,” Tư Vũ nhìn cô đầy hàm ý, “Có lẽ bây giờ anh cũng không cần phải cời hết để dụ dỗ em thế này.”

Người này...

Người này!

An Tầm chọc chọc thật mạnh vào lọ thuốc màu, ngẫm nghĩ, ai mà tin anh chưa có bạn gái chứ.

Từng giây từng phút trôi qua, bên ngoài dần dần không còn động tĩnh, có lẽ mọi người đã đi ngủ hết, nhưng Tư Vũ lại chẳng có chút biểu hiện buồn ngủ nào, giữa bóng đêm mờ mịt, ánh mắt nhìn An Tầm cũng càng thêm tỉnh mạch, “An Tầm, có phải anh vội quá rồi không?”

Tiếng nói vang lên giữa màn đêm yên tĩnh, nhẹ nhàng như gió thoảng phảng phất vào tai của An Tầm.

An Tầm ngẩng đầu lên nhìn anh, đột nhiên Tư Vũ nói vậy làm cô không kịp mà chuẩn bị, “Dạ?”

Anh đang ngồi cách đó không xa, ánh đèn sáng tỏ phủ lên hàng lông mi, để lại một bóng râm nho nhỏ, lúc nói chuyện với cô, chỉ có làn môi kia khẽ động, “Anh đối với em ấy.”

“...”

“Hao hết tâm tư, rồi trêu chọc hoài như vậy.”

An Tầm lặng im một lúc lâu, rồi mới ồ lên một tiếng.

Cô vẽ tới vẽ lui nhất thời chậm chạp, phản ứng đó khiến Tư Vũ cười khẽ đành chịu, “Không sao đâu, từ từ sẽ được.”

An Tầm rửa sạch bút vẽ ở bên, lại ừ một tiếng.

Đúng là gặp được đối thủ rồi, Tư Vũ nghĩ thầm.

Vì sao cô lại không giống như những người con gái khác, lải nhải với anh chứ nhỉ.

Nhưng thấy cô như vậy anh vẫn thấy rất vui.

Rạng sáng hơn một giờ, nhiệt độ trong phòng vẽ từ từ giảm xuống theo nhiệt độ ở bên ngoài, lúc An Tầm cảm giác người hơi lạnh lạnh, dưới ánh đèn, cơ thể Tư Vũ vẫn trần truồng như cũ, yên tĩnh ngồi bên sofa cạnh cửa, chưa từng động đậy lấy một lần.

“Anh có lạnh không?” Vốn An Tầm muốn hỏi anh có cần mở lò sưởi không, nhưng thấy sắc mặt anh hồng hào lên không ít, cho nên cô cũng thoáng hiểu sai, vô thức cúi đầu nhìn mảnh lụa mỏng nơi hông, muốn biết có phải anh đang ‘thất lễ’, “Hay là nóng...?”

Tư Vũ nói cũng ổn, nhưng giọng nói khàn khàn hơn không ít, chính anh cũng thấy khá bất ngờ, cúi đầu ho khẽ một tiếng, rầu rĩ nói, “Có lẽ là không tốt cho lắm.”

An Tầm đặt bút vẽ xuống, bước tới sờ thử trán anh, hơi nóng.

Hai đêm ngủ không ngon, ban ngày lại mắc mưa, đương nhiên là sẽ ốm, An Tầm cũng thấy hơi tự trách, cô đặt tay lên trán anh lần nữa, vừa định đi, đã bị anh vòng tay ôm lấy eo mình, khuôn mặt theo đó dụi vào ngực cô, “An Tầm, anh bị cảm.”

An Tầm kinh ngạc sững sờ, không biết tay nên để đâu đây, “Vâng.”

“An Tầm, để anh lấy bệnh cho em nhé.” Cánh tay ôm eo An Tầm siết chặt hơn một chút, giọng nói rầu rĩ và khuôn mặt giấu trong lòng cô lại càng thêm khó chịu.

An Tầm tiếp tục ngỡ ngàng, cái gì gọi là muốn lấy bệnh cho cô, đáng lẽ anh phải nói, em nên cách anh xa một chút, đừng để anh lấy bệnh cho em à?

An Tầm đưa tay vỗ nhẹ lên lưng anh, như thể trấn an: “Em đi tìm thuốc cho anh nhé?”

Tư Vũ gật đầu, buông cô ra, An Tầm mới vừa thở phào một hơi, đột nhiên anh đã duỗi tay ra túm lấy tấm tạp dề màu cà ri trước người cô, kéo lại, bàn tay kia đặt xuống cổ cô, anh hơi ngẩng đầu đã chạm đến làn môi đó.

Bởi vì kinh ngạc mà đôi môi vẫn còn đang hé mở, dễ dàng cho anh đi tìm ra đầu lưỡi.

An Tầm mơ màng nửa ngày mới định thần lại được, không phải anh mới nói, từ từ là được à?

Anh dùng sức rất mạnh, An Tầm bị anh kéo vào lòng không cách nào chống cự, đầu lưỡi nóng bỏng đến nỗi vương vấn khiến lòng cô cũng bắt đầu rục lên, cô thoáng giãy giụa, anh lại được nước làm càn, bàn tay mò vào từ vạt áo sơ mi, chạm vào vòng eo mềm mại, phần bụng mềm mềm, rồi ngực...

Bàn tay bao lấy, ngón tay thon dài nhưng lại không thể nắm giữ được hoàn toàn.

An Tầm bình tĩnh, luống cuống muốn đứng dậy khỏi lòng anh, lại không cẩn thận ngã nhào lên thảm trải.

Tư Vũ vội đứng dậy đỡ, đột nhiên An Tầm cúi đầu thở nhẹ một hơi, một tay che mắt, một tay bắt anh dừng lại, “Anh... đừng làm cho nó dựa vào em gần vậy.”

Tiếng cười khê trầm trầm, còn có phần khàn khàn chẳng có ý gì xin lỗi.

Sau đó, phòng vẽ tranh lại quay về khoảng yên tĩnh không tiếng động lúc đầu, ngoài cửa sổ rì rào gió thổi, còn cả tiếng mưa phùn râm ran chưa dứt, sau đó là tiếng vải ma sát sột soạt bên tai.

Ngay lúc ấy, làn hơi nóng từ lòng bàn tay siết chặt lấy mu bàn tay cô, kéo từ trên mắt xuống.

An Tầm mở mắt ra, thấy Tư Vũ đã mặc quần dài vào, ngồi xổm ngay trước mặt cô, anh khê hôn lên mu bàn tay nhỏ nhắn, nói lại, “Anh xin lỗi.”

Ánh mắt hóp hờn.

An Tầm cố gắng dời tầm mắt mình đi, nhẹ nhàng rút tay về, đứng lên để lại một câu, em đi tìm thuốc cho anh, rồi đi luôn.

Tư Vũ nhìn theo bóng lưng cô, có lẽ đang suy nghĩ phải đối xử với cô thế nào, quả thực cô gái này còn khiến anh hao tâm tổn trí hơn cả Giải phẫu thần kinh học.

Nhưng cuối cùng lại chỉ thấy nhức đầu vô lực, anh ngồi lại trên ghế sofa.

An Tầm quay lại rất nhanh, biệt thự đã lâu không có ai tới ở, thuốc cũng hết hạn từ lâu, cô bưng chén nước nóng lên.

Nhưng lúc này Tư Vũ đã yên tĩnh tựa vào ghế sofa ngủ thiếp.

Đường như anh vô cùng mệt mỏi.

Cô nhét gối xuống dưới đầu anh, nhắc chân anh đặt lên trên ghế, nhìn thoải mái hơn rất nhiều, sau đó vắt sạch khăn lông rồi đặt lên trên trán cho hạ nhiệt.

Loay hoay lâu như thế, anh cũng không hề tỉnh lại, vẫn yên lặng ngủ yên.

An Tầm nhìn anh, chọc chọc đôi gò má đỏ bừng, rõ ràng là rất buồn ngủ mà còn miễn cưỡng chịu đựng.

Tư Vũ ngủ một giấc không hề thoải mái, khi tỉnh lại còn đồ nhiều mồ hôi, cả người ướt đầm, mà An Tầm vẫn đang ngồi trên ghế đầu cạnh sô pha, một tay chống cằm chớp đôi mắt hồng hồng nhìn anh.

“Khóc à?” Anh chạm vào mặt cô, khàn cả giọng, không biết có phải cố ý trêu chọc cô hay không, “Đừng lo, anh chỉ cảm vặt thôi mà.”

An Tầm dụi mắt, “Không”. Nói xong cô đứng lên chuyển giá vẽ cách đó không xa đến đối diện với anh, “Vẽ xong rồi này.”

Tư Vũ cười khê, “Chẳng lẽ đổi sang vẽ người đang ngủ?”

Vừa dứt lời ánh mắt đã bị toàn bộ bức tranh hấp dẫn, thu hút hết mọi chú ý.

Anh nhìn không chớp mắt.

Người trong tranh ngồi trên ghế sô pha khắc hoa văn rườm rà phức cổ như vương giả, trên trán, vài sợi tóc lung tung hỗn độn, đôi mắt đen nhánh đầy thâm thúy, như cười như không, vừa mạnh mẽ lại mang theo nét lưu luyến thâm tình, phía sau là cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ, trong đêm tối lơ mơ những bóng cây ẩn hiện, bên cửa sổ trong suốt là rèm cửa màu đen bóng bênh giữa không trung, đường cong mềm mại và uyển chuyển, còn cả tấm lụa đen quấn ngang thắt lưng người đó, đường nhân ngư ẩn hiện rồi biến mất dưới tấm lụa đen tuyền, bên dưới là đôi chân thon dài thẳng tắp duỗi ra, thoải mái mở rộng trên thảm trải...

Người trong tranh vừa tuấn mỹ lại thần bí mê người.

Dù không lộ chút nào nhưng cũng đủ khiến máu người ta sục sôi nóng bỏng, ý loạn tình mê.

Sau một hồi lâu Tư Vũ mới dời tầm mắt đi.

Anh nhìn về phía An Tầm, ánh mắt lóe lên nét âm trầm.

Lúc lâu anh nói, “Tư Nam nói đúng, An Tầm, em đúng là một thiên tài.”

16. Chương 16

Một lúc sau Tư Vũ mới dời tầm mắt đi. Anh nhìn về phía An Tầm, ánh mắt lấp lánh thâm trầm. Hồi lâu sau anh nói, “Tư Nam nói rất đúng, An Tầm, em đúng là một thiên tài.”

An Tầm vẫn thường xuyên được nghe những lời khen như vậy, nhưng cảm giác được anh khen lại không giống như người khác.

Sự vui sướng đó còn mãnh liệt hơn cả khi được một vị giáo sư hay xoi mói thấy vừa lòng, hay là làm cho ông nội nghiêm khắc tán thưởng cô. Có chút lâng lâng, khó có thể kìm nén được tâm tình đang nhảy nhót.

“Em đặt biệt danh hả?” Tư Vũ hỏi.

An Tầm gật đầu, chỉ chỉ vào góc dưới bên phải, “Chỗ đó.” Nét chữ nhỏ không quá phần nổi bật, có tên bức tranh và chữ ký tác giả.

Ti Vũ

____ An Tầm

Anh thích tên bức tranh này, càng thích cách hai cái tên được đặt cạnh bên nhau.

“An Tầm, đưa anh bức tranh này nhé, tùy em ra giá.” Tư Vũ quay đầu nhìn cô, có lẽ anh đã ngủ đủ giấc, cho nên ánh mắt mới sáng ngời rạng rỡ.

An Tầm cười dịu, nhìn anh thích bức tranh này như thế cô lại càng thỏa mãn hơn, “Không, đây là đồ cất giữ của riêng em.” Ít khi Tư Vũ thấy vẻ mặt nghịch ngợm đó của cô, bất giác anh cũng cười rộ lên, “Được rồi, em định trưng bày nó hả?”

“Em còn chưa nghĩ ra.” An Tầm chớp mắt nhìn anh, “Anh có để ý việc em trưng bày nó không?”

Mức độ hài lòng của cô với nó còn hơn cả bức “Hồng hoàng”, chắc chắn nó cũng sẽ khiến nhiều người kinh ngạc, nhưng cô lại luyến tiếc không muốn công khai với mọi người.

“Em cứ quyết định đi, An Tầm”. Anh không tỏ thái độ, cũng không muốn ý kiến của mình khiến cô phải khó xử.

“Em cảm thấy cũng được, nếu trưng bày thì nhất định bức tranh này sẽ nổi tiếng, có thể anh sẽ bị người khác săn tìm”. Ngón tay An Tầm gõ nhẹ lên mép bàn vẽ, ngược mắt nhìn anh, “Như vậy sẽ quấy nhiễu tới anh.”

Tư Vũ nhíu mày khó xử, “Ồ, thế thì An Tầm sẽ có rất nhiều tình địch rồi.”

An Tầm, “...”

Có thể tán gẫu một cách đàng hoàng được không thế!

Ông mặt trời lặn lẽ vươn mình từ bên kia bờ biển. An Tầm lấy tấm vải phủ lên bức tranh kia, hai người lại ai về phòng nấy.

Căn bệnh của Tư Vũ đến rất nhanh mà đi cũng rất nhanh, sau khi đổ mồ hôi, nhiệt độ cơ thể đã quay lại bình thường. Sau khi tắm xong xuống lầu, mấy người Đại Xuyên cũng chuẩn bị xong bữa sáng.

Tư Vũ ngồi vào ghế, nhận lấy đôi đũa mà Đại Xuyên đưa tới, thuận miệng hỏi, “An Tầm đâu?”

Đại Xuyên lướt mắt qua mọi người, đôi đồng tử đảo một vòng, cợt nhả nói, “Ái chà chà, đây có phải là Tư Vũ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở nhà mình không nhỉ? Vừa không thấy đã muốn tìm rồi?”

Tư Vũ ngược mắt nhìn anh, “Đại Xuyên, buổi chiều cậu tự tới sân bay đi nhé?”

“Vừa nãy cô ấy mới lái xe ra ngoài, nói sẽ quay về nhanh thôi, đi cũng khá lâu rồi, chắc là sắp về đấy. Nếu ngài sốt ruột tôi có thể gọi điện hỏi giúp ngài, nếu ngài lo lắng tôi có thể ra cổng nghênh đón. Tiểu Thẩm tiên sinh, câu trả lời của tôi có làm ngài hài lòng không?”

Cách nói chuyện của Đại Xuyên vẫn luôn cực kì lưu loát, do sốt ruột nên giọng điệu lại càng nhanh hơn, mọi người được dịp cười lăn cười bò.

Tư Vũ cười cười, mắt nhìn cửa chính rồi cúi đầu ăn cơm. Đại Xuyên chân chó đến bên cạnh Tư Vũ, “Tư Vũ, đại ca khuôn khuôn phép phép hôm qua tới tìm anh đâu rồi? Có phải ông ấy sẽ đưa chúng ta ra sân bay không?”

“Về Xuân Giang rồi, ông ấy có ít việc phải xử lý.” Anh vừa ăn bánh mì vừa trả lời qua loa, ánh mắt lại nhìn về cửa chính. Đang nói giữa chừng, cửa biệt thự thành linh mở ra. An Tầm đã thay một bộ váy dài màu xanh biển, tóc buộc đuôi ngựa sau đầu, nhìn vừa nhẹ nhàng khoan khoái mà sạch sẽ. Cô vừa vào cửa thì đá bay chiếc giày, đôi chân trắng nõn giẫm trên mặt thảm màu sẫm, nhẹ nhàng vòng qua phòng khách, thấy mọi người đang ở trong phòng bếp nên cũng vào luôn.

Ngồi vào chỗ đối diện Tư Vũ, cách một bên bàn ăn, cô nhìn anh nói, “Hương Dương quay lại rồi, nói muốn tìm anh đấy.”

Hương Dương đã không còn dáng vẻ kiêu ngạo, ương ngạnh của trước kia, cũng không thể hiện thái độ khiêu khích, gây chuyện nữa, anh ngoan ngoãn theo sau một người đàn ông trung niên đang tươi cười, hòa nhã đi vào.

Ông chú kia nhìn thấy Tư Vũ thì vội vàng đi tới, cúi đầu khom lưng rồi chìa bàn tay ra, “Tiểu Thẩm tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Tư Vũ đứng lên, nắm lấy bàn tay đang duỗi ra kia, cười khẽ, “Vậy à?” Anh không tham gia vào việc làm ăn trong nhà. Sau khi anh tốt nghiệp đại học, bố muốn anh vào làm trong công ty, nhưng anh lại tự ý đến thi ở Đại học Tokyo. Cho nên hầu như có rất ít người từng được gặp người con thứ hai của Thẩm gia này.

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi thường nghe tổng giám đốc Thẩm nhắc tới ngài, hai anh em nhìn giống nhau ghê, đều tuấn tú lịch sự cả nhĩ.” Người nọ bắt quàng làm họ, “Ồi, tôi quên mất, lại đây lại đây, đây là con trai tôi.”

Ông ta kéo Hướng Dương đang cúi mặt ở đằng sau lại. Bị cha lôi lôi kéo kéo, Hướng Dương tỏ ra không tình nguyện chút nào.

“Nghe nói ở Đình Nam, thằng nhóc này có xảy ra xung đột với Thẩm tiên sinh, con trai tôi ngu dốt, có mắt không nhìn thấy thái sơn, ngài xem, chúng ta đều là người một nhà mà, ngài rộng lượng ...”

“Xe thì chẳng đáng giá bao nhiêu.” Lúc nói chuyện, Tư Vũ đã ngồi hẳn xuống, anh đẩy ly sữa đến trước mặt An Tầm, “Chỉ là tất cả các bức tranh trên xe đều bị hỏng.”

“Tôi biết, thư ký Quách đã thông báo cho tôi rồi.” Nói xong ông kéo kéo Hướng Dương, “Hôm qua tôi đã đánh thằng nhóc này rồi, cái đồ đui mù này, Tiểu Thẩm tiên sinh cứ yên tâm, tổn thất của ngài Hướng gia chúng tôi sẽ gánh vác toàn bộ, ngài xem hợp đồng mà tôi ký với tập đoàn Thẩm Châu ...”

“À, cũng ở trong xe, chắc bị nước biển cuốn đi rồi.” Tư Vũ nhàn nhã đáp, cha Hướng Dương nghe xong mà sợ đến vỡ mặt.

An Tầm vốn không thích uống sữa, cô điềm nhiên như không đẩy ly sữa trở về, vừa mới đẩy được một nửa đã bị Tư Vũ phát hiện, kết quả nó lại quay về trước mặt.

Tư Vũ ngược mắt nhìn về mặt cha con Hướng gia, “Hôm qua xe rơi vào chỗ nước cạn, Hướng Dương tới đó tìm thử xem?”

Hợp đồng đã ký sao có thể để ở trong xe. Tập đoàn Thẩm Châu đang muốn mã hóa hợp đồng, không có hợp đồng cũng là một loại lý do thoái thác. Giả sử nó bị cuốn ra biển thật, hai ngày qua không bắt vô âm tín thì cũng biến thành một đồng bầy nhầy rồi. Nhưng mà người ta muốn kiếm chuyện với họ, lại thuận tiện chính đồn Hướng Dương. Biết làm sao được, nếu Thẩm Châu thay đổi nhà cung cấp hàng hóa, tổn thất của Hướng gia cũng không hề nhỏ.

Hướng Dương đành phải lấy đại cục làm trọng, anh nén cơn giận đi từng bước tới chỗ xe bị đẩy, vén ống quần lên, nhảy xuống khu nước cạn kia rồi khom lưng lần mò. Nếu cứ như thế thật, cả nhà họ sẽ phải ăn không khí mất. Như cha anh đã nói, so với Thẩm Châu thì nhà mình cũng chỉ là tép riu.

Trong biệt thự râm ran tiếng bàn luận không thể nào tin nổi, “Ông chú vừa rồi mới nói cái gì thế? Tổng giám đốc Thẩm? Tập đoàn Thẩm Châu?”

Đại Xuyên gãi gãi lỗ tai, liếc trộm Tư Vũ đang ngồi gọi điện ở bên ghế sofa.

“Thẩm Tư Nam, Thẩm Tư Vũ, rõ ràng thế sao mọi người lại không nhìn ra nhỉ.” Một người tầm tắc nói, “Ngày đó ăn cơm ở khách sạn Thẩm Châu, Đại Xuyên còn tưởng quản lý ở đó nghiệp vụ tốt, anh buồn cười ghê cơ, đây là người ta nghênh đón Thiếu gia nhà mình đó.”

“Nói như cậu biết rõ không bằng.” Đại Xuyên không phục.

“Còn tốt hơn anh, bạn bè lâu như thế mà bối cảnh gia đình người ta cũng chẳng chịu thăm dò.”

Đại Xuyên uất ức, đột nhiên anh nghĩ đến cái gì, hoảng hốt hỏi, “Không lẽ con trai Thẩm gia bị gay nhỉ? Hay là anh ta hiểu lầm tôi thích anh ta? Có nên đồng ý không đây?”

Nhìn Đại Xuyên nghiêm túc vậy thôi nhưng lại rất thích nói đùa. Mọi người cười ầm mắng anh, trong chốc lát, bầu không khí lại vui vẻ từng bừng, cũng không biết ai đã thốt lên ôi ôi hai tiếng, đến khi mọi người nhìn lại, ánh mắt anh ra hiệu cho mọi người nhìn sang hướng bên kia.

An Tầm đi ra khỏi bếp, bưng ly nước ấm đặt trước mặt Tư Vũ, và thêm hai hộp thuốc. Tư Vũ thấy cô tới thì ngắt điện thoại, cầm hộp thuốc lên nhìn nhìn, “Em mua lúc nào thế?”

“Vừa rồi.” An Tầm nói xong cũng định rời đi, không ngờ anh lại đưa tay nắm lấy tay cô, vừa vuốt nhẹ lòng bàn tay, bàn tay kia thì vỗ vỗ sofa, “Ngồi một lát, nói anh biết cách uống thế nào.”

An Tầm cũng thuận theo ngồi xuống, đưa hộp thuốc lên, “Cái này giảm sốt, một lần bốn viên, một ngày ba lần. Thuốc cảm, một lần một viên, ngày hai lần, sau khi ăn xong nửa tiếng thì uống bằng nước ấm.”

An Tầm nói rất nghiêm túc, như sợ anh uống nhầm, còn mở ngăn kéo bàn trà lấy bút ra đánh dấu lên hộp thuốc. Cô vừa quay đầu lại thì thấy anh đang lẳng lặng nhìn mình, đôi mắt ánh lên nét cười ầm ập.

An Tầm ngừng lại rồi lập tức phản ứng kịp, “Bác sĩ Thắm, có chuyện gì anh không hiểu rõ nữa không?”

Anh còn dày mặt gật đầu, “Có, anh muốn biết tiệm thuốc nào lại mở cửa lúc sáng sớm thế?”

An Tầm không muốn nói cô phải chạy xe bảy tám km mới tìm được một bệnh viện để mua. Thấy cô không trả lời, anh lại hỏi, “Xa không?”

“À không.”

Anh xoa xoa đầu cô, đẩy mắt sáng lên nhàn nhạt, “Em vất vả rồi.”

Bên phía bàn ăn, mọi người đều cúi đầu ăn cơm, thật đúng là chẳng coi ai ra gì, mà bọn họ cũng quen rồi, chỉ có mình Triệu Tinh Nhã rầm rầm bỏ lên lầu. Mãi cũng thành quen, mọi người đều không để ý tới. “Hương Dương đi xuống mò thật hả?” Thanh Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, thuận miệng hỏi.

“Vẫn còn tiếp tục hả, không biết khi nào hấn mới đi lên nhỉ.” Một người nói xong thì quay đầu liếc mắt nhìn Tư Vũ, thấp giọng nói, “Bình thường Tư Vũ vẫn ôn hòa lễ độ, nhưng khi tàn nhẫn thì đúng chẳng nường tay.”

Người khác gật đầu, “Đúng đấy, nếu chú kia xin lỗi tôi như thế, tôi cũng không nỡ từ chối đâu.”

“Bởi thế mấy cậu mới không làm nên chuyện, lòng dạ đàn bà quá, nhà Tư Vũ đâu phải vật trong ao.” Đại Xuyên tổng kết.

Vì chuyến bay đặt trước vào giữa trưa, nên Đại Xuyên và hai bạn học nam phải rời đi trước. Mặt trời đã chệch về phía Nam, giữa bầu trời quang đãng, Hương Dương vẫn lần mò hợp đồng trên bờ biển. Thư kí Quách quay lại từ Xuân Giang, ông đến từ trước bữa trưa, còn mang theo hai chiếc xe tới đón người.

An Tầm ăn xong món tráng miệng rồi trở về phòng ngủ, đánh một giấc tới chiều. Đại Xuyên thu dọn hành lý xong thì tới nói tạm biệt với An Tầm. Cô vẫn còn buồn ngủ, vừa mở cửa đã nghe giọng nói nam trung của anh, “An Tầm, chúng tôi đi đây.”

“Ừ.” An Tầm đáp lời, đóng cửa ngủ tiếp.

“Này, cô không tiễn chúng tôi à?” Đại Xuyên ngăn cửa lại, có hơi tổn thương rồi.

An Tầm kéo cánh tay đang chống bên cửa xuống, “Lần sau anh lại đến nghỉ, cho anh ở miễn phí luôn.” Nói xong cô đóng cửa lại, ngủ.

Kết quả còn chưa đến bên giường, tiếng đập cửa lại vang lên. An Tầm thật sự rất buồn ngủ, bị tiếng gõ quấy rầy, cô bực bội rời giường, mở mạnh cửa ra, “Không quen, không tiễn.”

Người nọ cúi đầu cười khê, tiếng cười quen thuộc văng vẳng tai, “Không quen à?”

Khỏa thân đối diện với cô suốt hai đêm, hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, còn muốn quen đến mức nào nữa đây.

Hình như vẫn còn có thể quen thuộc hơn nữa nhỉ.

Cuối cùng An Tầm mới tỉnh táo hơn một chút, cô mở to mắt, khàn khàn hỏi, “Không phải anh bay chuyến ba giờ à?”

“Giờ đã giữa trưa rồi, em ngủ lâu thật.”

An Tầm lại càng tỉnh táo hơn, sao cô thấy lời này anh nói có phần ai oán quá...

“An Tầm, bây giờ em có thể cầu nguyện đấy.” Anh chậm rãi bước lên từng bước, tựa lên khung cửa, cúi đầu nhìn người vẫn còn đang ngơ ngác, như thể còn chìm trong giấc mộng. “Hả? Giờ em chẳng có ước nguyện gì cả.”

“Em có, em có thể yêu cầu anh...”, Anh đứng thẳng người, ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh, kéo cô vào ngực mình rồi nhẹ nói như thể thăm thì, “...đừng đi.”

17. Chương 17

“An Tầm, bây giờ em có thể cầu nguyện đây.” Anh chậm rãi bước lên từng bước, tựa vào khung cửa, cúi đầu nhìn người vẫn còn đang ngơ ngác, như thể vẫn chìm trong giấc mộng. “Hả? Giờ em chẳng có mong ước gì cả.”

“Có mà, em có thể yêu cầu anh...”, Anh đứng thẳng người, ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh, kéo cô vào lòng mình rồi nhẹ nói như thể thăm thì, “...đừng đi.”

Đại Xuyên vẫn chưa đi, anh đứng lẳng lặng bên cạnh, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân. Anh thấy nếu mình mà là An Tầm, chắc sẽ nhào tới mà hung hăng hôn Tư Vũ một hồi. Nghĩ đi nghĩ lại, anh thấy bạn gái mình đúng là vĩ đại, năm đó theo đuổi cô, khi anh nói hết tình hình thực tế của mình, cô ấy vẫn có thể đồng ý thì quả đúng thiên lương.

Chỉ có điều anh cũng bội phục cô bé An Tầm này, thế rồi mà vẫn trầm mặc được. Nếu là con gái bình thường, ai mà chống cự được dáng vẻ này của Tư Vũ kia chứ. Chẳng những không bị mê hoặc đến thất điên bát đảo, cô nàng còn đưa tay nhẹ nhàng đặt trước ngực Tư Vũ, cúi đầu nói, “Tư Vũ, anh nên đi thôi.”

Lời vừa nói xong, tay Tư Vũ ôm eo cô càng thu chặt. An Tầm cứ để mặc anh, cô chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng nói tiếp, “Anh cho em chút thời gian, để em suy nghĩ thật kĩ.”

Tư Vũ hơi buông lỏng.

“Tư Vũ, anh ở đây, trái tim em rất loạn.”

Đừng nói Tư Vũ, ngay cả Đại Xuyên đứng bên cạnh nghe lén, tâm trạng cũng như thể được ngồi tận cáp treo, lúc lên lúc xuống. Tư Vũ đưa tay xoa xoa mái tóc dài của cô đến rối tung, bất đắc dĩ cười nói, “An Tầm, sau này nói chuyện phải nhanh lên, nói hết một mạch ấy.”

“Hả?”

Đại Xuyên ở bên cũng không nhịn được oán thầm, “Tim không tốt chắc bị cô đùa chết.”

Lời vừa dứt, vốn trong mắt Tư Vũ chỉ có An Tầm, đột nhiên lại chuyển sang người Đại Xuyên, anh giật nảy mình, “Sao vậy?”

Tư Vũ nhìn anh một cái, không nói gì, sau đó anh quay đầu hỏi An Tầm, “Em có định sẽ ở lại Đinh Nam luôn không?”

“Sắp khai giảng rồi, hai ngày sau phải về trường học.”

“Không khéo gì cả, vài ngày nữa anh cũng phải quay về Tokyo.” Anh nói xong, lại lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, “An tầm, anh chờ điện thoại của em.”

Cuối cùng cô cũng không đi ra tiễn họ, chỉ tựa cằm vào bệ cửa sổ phòng ngủ, nhìn hai chiếc xe màu đen trước cửa lao mình trên đường đá uốn lượn giữa tuyến quốc lộ vùng duyên hải.

Một trước một sau, phút chốc đã đi xa.

Trên chiếc xe đầu tiên, chỗ ngồi phía sau chỉ có mình Tư Vũ. Từ lúc ra khỏi biệt thự, anh vẫn giữ vẻ mặt trầm mặc. “Vũ thiếu gia, nếu cậu...thật sự luyến tiếc An tiểu thư, chờ qua ngày mừng thọ của Lão phu nhân thì cậu có thể tìm lý do để quay lại đây mà.”

Quách gia đã ở với Thẩm gia từ rất lâu về trước, sau khi Đại Thanh diệt vong, quân phiệt hỗn chiến, Thẩm gia đưa cả gia đình về phía Nam, từ Hongkong đến nước Anh, ông nội của ông cũng đi theo.

Ông chỉ lớn hơn hai anh em Tư Vũ, Tư Nam mười mấy tuổi, nhìn hai người cũng như thể con trai mình lớn lên. Tuy rằng bao nhiêu năm nay ông chưa từng vượt qua khuôn phép, nhưng trong tình cảm, ông vẫn luôn xem mình như anh cả của hai người họ, gặp chuyện gì cũng nhướn nhối lòng thay.

Tư Vũ im lặng thật lâu, anh nói nhỏ, “Cô ấy rất tự do, phóng khoáng, giống như không muốn bị gấn với quan hệ gia đình vậy, quá nhiều quy củ sẽ trói buộc cô ấy.”

Thư kí Quách như nghe được chuyện gì kinh khủng lắm, “Sao lại có người không hài lòng với Thẩm gia được chứ? Cô ấy đã nói vậy thật à?”

Về mặt của ông làm Tư Vũ bật cười, “Bác hốt hoảng gì chứ, cô ấy chưa nói.”

Chỉ là anh đoán vậy thôi. Trước đây cô đào hôn, làm trái ý của mẹ mình, nhiều đó cũng đủ chứng minh, cô không phải kiểu phụ nữ có thể dễ dàng vì ai mà dừng bước lại.

Thư kí Quách sắp xếp mấy người ở khách sạn Thẩm Châu chuẩn bị cơm trưa. Đại Xuyên nhân lúc không ai chú ý, vội vàng chụp ảnh hết số đồ ăn trên bàn, gửi lên diễn đàn, chọc tức hai người đi trước, thấy họ gửi sang icon phần nộ, anh cầm di động đứng một bên cười nghiêng cười ngả.

Triệu Tinh Nhã được Thanh Thanh khích lệ, cô mới lấy hết dũng khí đến nói chuyện với Tư Vũ, “Tư Vũ, sau này em...có thể liên lạc với anh không?”

Tư Vũ đặt dao nĩa xuống, anh lấy khăn ăn lau qua, rồi đáp lại là có thể.

Triệu Tinh Nhã vui sướng, “Nếu em đến Tokyo chơi, anh có thể đón em được không?”

Tư Vũ có phần không được tập trung, anh vắt khăn ăn lại lên bàn, “Được.”

Triệu Tinh Nhã vui mừng vì được như ý nguyện, chưa gì đã bắt đầu suy tính khi trở về sẽ xin phép nghỉ, sau đó tới Nhật Bản tìm anh, “Tư Vũ, lúc nào đi Tokyo thì được?”

Dường như anh cũng đang suy nghĩ gì đó, cho nên không trả lời câu hỏi của cô, Triệu Tinh Nhã lại kiên nhẫn hỏi thêm lần nữa. Thực ra Tư Vũ rất ít khi đăng trí như thế này, bình thường anh đều nghiêm túc lắng nghe lời người ta nói chuyện. Cho dù đề tài có nhàm chán hay vô vị đến mấy, anh cũng đều đáp lại cực kì lễ độ.

“Tư Vũ?” Triệu Tinh Nhã nhẹ nhàng gọi anh.

“Vũ thiếu gia.” Thư kí Quách sau lưng cũng cúi người nhắc nhở. Rất không lễ độ rồi đó, cho dù không để ý đến cô gái Triệu Tinh Nhã đang luyện thuyên liên mồm kia đi nữa, ít nhất cậu cũng không thể chấm dứt câu chuyện một cách thiếu tôn trọng thế được. Thư kí Quách đang suy xét trong lòng, khi về có nên nói cho lão gia biết hay không, để lão gia phạt Tư Vũ phải chép phạt “Lễ ký”.

“Nếu cậu nhớ An tiểu thư, tôi cho người đi đón cô ấy đến đây ăn cùng luôn nhé? Chúng ta vẫn còn thời gian.” Thư kí Quách nhìn đồng hồ đeo tay, thật sự đau lòng cho đứa trẻ này.

Triệu Tinh Nhã còn chưa vui mừng được vài phút đã bị câu nói của thư kí Quách tạt ngay một chậu nước lạnh, mặt mũi cứng đờ, cuối cùng cô cũng gắng nhịn xuống, lẩm bẩm, “...”

Tư Vũ không buồn nhìn cô ta một cái, anh đứng lên nói với thư kí Quách, “Gọi người đưa tôi về.”

Vốn An Tầm đang nhàm chán tựa vào ô cửa sổ ngắm nhìn biển xanh, đột nhiên thấy chiếc xe thương vụ kia lại xuất hiện trong tầm mắt. Cô nghĩ nó chỉ đi ngang qua, không ngờ sau khi quẹo ở khúc quanh, nó lại dừng ngay ngoài chiếc cổng lớn màu đỏ rực.

Cô vội vàng đi ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu. Cửa chính đóng chặt, không động tĩnh. Cô bước chậm, đứng bên cạnh cửa, sau một lúc lâu, “Tư Vũ?”

“Là anh, An Tầm.” Ngoài cửa, giọng nói của anh vang theo làn gió biển, như thể vọng tới từ hư vô.

An Tầm mở cửa, thấy anh đang đứng thẳng ngoài kia, phía sau cách đó không xa còn có cả thư kí Quách. Ông nhìn thấy cô thì mỉm cười cúi đầu chào hỏi.

“An Tầm.” Tư Vũ nhìn cô chăm chú, gọi tên cô.

“Ừm?” An Tầm nhìn sang, “Anh quên cái gì à?”

“An Tầm.” Tư Vũ lại gọi thêm lần nữa, dường như anh rất thích gọi tên cô thì phải, “Theo anh đi Anh nhé.”

An Tầm sững sờ trước cửa, cùng lúc đó, thư kí Quách cũng giật mình sững sờ. An Tầm im lặng nửa ngày, khó xử nói, “Anh cho em thời gian ngắn quá, em còn chưa bắt đầu suy nghĩ nữa mà.”

Anh cười, “Không phải anh đến đòi câu trả lời, chỉ là anh lo lắng cho em ở lại đây một mình.”

“Em trưởng thành rồi.” An Tầm đáp, “Đây là nhà của em đó.”

Tư Vũ gật đầu, “Kẻ trộm có thể thoải mái vào nhà mà.”

Lúc này An Tầm mới ý thức được, một mình ở lại đây ban đêm đúng là kinh khủng...

Thấy phản ứng của cô, Tư Vũ rất vừa lòng, “Cho nên, theo anh cùng đi Anh được không?”

Đứng phía sau anh, trong lòng thư kí Quách oán thầm giận dữ, Vũ thiếu gia à, cậu rơi vào bể tình rồi đúng là mạnh mẽ quá nha, phải giữ An tiểu thư sát bên người mới thấy an tâm luôn hả?

Cuối cùng An Tầm cũng quyết định rời khỏi Đình Nam, nhanh nhẹn thu dọn hành lý, cùng Tư Vũ ra sân bay. Cô nói trước khi khai giảng muốn đi xử lý cho xong chuyện ở Xuân Giang, phải tới Dịch gia giải thích. Nghe nói về Xuân Giang từ hôn, Tư Vũ vui vẻ chấp nhận lý do này, cũng vô cùng sáng khoái để cô đi. Vốn An Tầm định lái xe trở về, nhưng vì một đêm trước cô không ngủ đủ, Tư Vũ sợ cô mệt mỏi nên sai người đặt cho cô và Đại Xuyên một chuyến bay.

Chuyến bay từ Đình Nam đến Xuân Giang sớm hơn chuyến bay của Tư Vũ một tiếng. Đại Xuyên thì không cảm thấy gì, qua hai ngày nữa về Tokyo khai giảng lại gặp Tư Vũ ngay thôi mà. Chỉ có Triệu Tĩnh Nhã, lúc ra đi thì vô cùng lưu luyến, mặt mày ai oán da diết thảm thiết như sinh lý tử biệt.

Quan trọng là, đương sự lại không hề phát hiện ra.

An Tầm đi qua cửa kiểm tra an ninh vào phòng chờ máy bay, cô quay đầu lại nhìn Tư Vũ, thoải mái chào tạm biệt.

Thư kí Quách nhìn mỗi bước đi của Triệu tiểu thư, ông thấy cô gái này cũng rất được mà, ít ra cô ấy cũng nhiệt tình với Vũ thiếu gia hơn An tiểu thư nhiều lắm.

Thời tiết ở Xuân Giang không ẩm áp như tên. Ở Đình Nam thì mặc quần ngắn áo cộc, ở Xuân Giang trời lại đang đổ tuyết.

Mắt An Phi tinh như mắt rắn, cho dù An Tầm mặc áo khoác ngoài, khăn quàng cổ bao kín toàn thân, chỉ còn chừa ra hai con mắt, cậu cũng nhận ra dễ dàng.

Về đến nhà, mẹ An vừa nhìn thấy An Tầm đã kéo đến ngó trái ngó phải, sợ có hư hao. “Tiểu An Tầm, lần sau trốn nhà đi thì mang mẹ theo với.” Mẹ An thấy An Tầm vẫn như hoa như ngọc, cuối cùng cũng thả lỏng tâm tư, “Trên đường đi còn có thể làm cơm cho con ăn, xem này, mới được vài ngày đã gầy đi rồi đó.”

“Mẹ, thế con thì làm sao?”

“Bạn gái của con nhiều như vậy, ai mà chẳng nấu cơm cho con được?”

Mẹ An vừa nói xong, An Phi đã bị ánh mắt sắc bén của ba An quét tới, đành phải cong đuôi bỏ chạy.

Buổi chiều hôm sau, An Tầm theo ba An mẹ An tới Dịch gia xin lỗi. Mặc dù cha mẹ Dịch Bạch vẫn còn không vui, nhưng bọn họ và An gia đã có nhiều năm giao tình nên đâu thể nặng lời. Mẹ Dịch vốn rất thích An Tầm, cho nên cũng không giận cô lắm.

Chuyện An gia giải trừ hôn ước Dịch gia cũng đã chuẩn bị tâm lý trước rồi, vì vậy mọi người đồng ý luôn. Đến khi An gia rời đi, tuy mẹ Dịch vẫn chưa hiểu vì sao họ không thích đứa con trai vĩ đại nhà mình, nhưng bà vẫn tôn trọng quyết định của nhà bên.

Lúc Dịch Bạch trở lại, tình cờ gặp ba người nhà An Tầm đi tới cửa. Có lẽ Dịch Bạch cũng khá bất ngờ vì gặp cô ở đây.

“Anh nghe nói Hướng Dương đẩy cái xe kia xuống biển, trên xe toàn là bức tranh của em mà Thẩm gia cất giữ.” Dịch Bạch vừa nói, An Tầm cũng theo anh đến thư phòng.

Cô tùy ý đáp lời, đột nhiên lại nghĩ tới Hướng Dương, không biết hắn đã trở về chưa, hay vẫn còn ở ngoài biển mò kiếm.

“Anh nghe Hướng Dương nói, Thẩm gia đòi bồi thường hơn hai ngàn vạn.”

An Tầm gật đầu, “Xấp xỉ số tiền đó.”

Dịch Bạch nhìn cô, một lúc lâu mới nói, “Hương Dương nói, Thẩm gia bảo đem tiền chuyển trực tiếp cho em.”

An Tầm sững sờ.

Dịch Bạch thấy vẻ mặt của cô thì thấp giọng, “Cho nên nguyên nhân em đào hôn là vì...Thẩm Tư Vũ.”

An Tầm không trả lời, đương nhiên nguyên nhân đâu phải vì anh ấy, nhưng mà kết quả đào hôn lại là Tư Vũ thật.

Trên đường về, mẹ An thấy An Tầm chẳng nói chẳng rằng, bà lo Dịch Bạch đã nói gì không tốt lúc hai người cùng nhau ở thư phòng, “An Tầm, có chuyện gì con cứ nói với mẹ.”

An Tầm nhìn bà, nghiêng đầu cọ cọ vào vai mẹ, “Anh ấy cố ý.” Cố ý để tiền bạc móc nối giữa hai người, cố ý để cô gọi điện thoại cho anh.

Mẹ An còn đang ngẩn ngơ, cố ý cái gì, ai cố ý, mà sao đột nhiên lại làm nũng vậy kìa.

18. Chương 18

An Tầm nhìn mẹ An, cô đầu tựa lên bả vai bà, cọ cọ: “Anh ấy cố ý”. Cố ý để cho hai người có liên quan đến vấn đề tiền bạc, cố ý để cô phải gọi điện cho anh. Mẹ An còn đang sững sờ tự hỏi cố ý cái gì, ai cố ý, còn làm nũng như vậy là sao đây.

Hương gia đến đúng lúc giáo sư An mới ở trường về. Khi ông nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đậu trước cửa nhà mình, ông còn tưởng ai đó đậu xe nhầm lệch chỗ. Bởi vì là khu nhà hạng sang nên bảo vệ có trách nhiệm giải thích: “Giáo sư An, có khách đến nhà, mấy người đó muốn tìm ông”.

Giáo sư An nhìn sang, thấy một người đàn ông trung niên tuổi tác trạc tuổi mình đang nhấn chuông cửa, phía sau còn có hai người cầm cặp công văn đi theo. Giáo sư An đi tới, hỏi bọn họ tìm ai, đứng đầu là cha của Hương Dương, ông ta nói đến tìm An Tầm. Giáo sư An đoán chắc là họ đến mua tranh, bèn bảo: “Mấy người gặp con bé có chuyện gì à, tôi là bố nó đây”.

Cha Hương Dương nghe thế thì lập tức lấy chi phiếu từ cặp táp đưa ông, còn luôn miệng nói xin ông nhận giúp. Nói cái gì mà đã đắc tội nhiều, xin ông nói tốt vài câu trước mặt Thẩm gia, sau này mọi người hợp tác nhiều hơn nhé.

Giáo sư An căn bản chẳng có cơ hội mà mở miệng, trả chi phiếu lại thì cha Hương Dương nhất quyết không nhận, ông ấy còn tức tốc dẫn người quay đầu bỏ đi. Vì vậy, Giáo sư An không hiểu mô tê, đành cầm tờ chi phiếu hai mươi triệu lên lầu.

Giáo sư An gọi An Tầm ra hỏi chuyện. Mới đầu An Tầm cũng không hiểu rõ, về sau nhớ lại lời Dịch Bạch từng nói, cô ồ một tiếng, đáp: “Có người nợ tiền bạn con, bạn con nhờ con thu hộ, sau này đưa lại cho cậu ấy”.

“Bạn con họ Thẩm hả?” Giáo sư An hỏi tiếp.

“Sao bố biết?” An Tầm vừa nói vừa nhìn về phía An Phi, An Phi bày ra vẻ mặt vô cùng vô tội, vì để chứng tỏ mình trong sạch, anh vội vàng nói luôn: “Đúng vậy, sao bố biết?”

Giáo sư An “rành đời” hừ một tiếng, “Khi nào mới mang bạn về nhà chơi?” Có bạn bè nào lại nhờ nhận hộ hai mươi triệu không, giữa người thân với nhau còn phải suy nghĩ đấy.

“Mang ai ạ?” An Tầm lại trừng mắt nhìn An Phi lần nữa. An Phi tiếp tục chịu oan ức, lại phải tỏ ra trong sạch hơn, vội hỏi: “Bố, mang ai về chơi ạ?”

“Lần đi Đinh Nam con không gặp cậu ta sao, chị con vừa đào hôn đã đi tìm người ta đó”. Giáo sư An tiếp tục đào hố.

“Thẩm Tư Vũ á?” An Phi nói xong tự biết mình lỡ lời, vội vàng che miệng lại, hoảng hốt nhìn về phía An Tầm.

An Tầm cười to, đối với chỉ số thông minh của An Phi, cô vẫn luôn cảm thấy quan ngại sâu sắc rồi mà.

Sau ngày khai giảng ở trường, An Tầm tiếp tục ở nhà đợi thêm hai ngày nữa, cô gọi điện xin nghỉ, nói là muốn đi ra ngoài vẽ tranh thực vật, chuẩn bị cho kỳ tốt nghiệp, nhà trường lập tức đồng ý.

Sau đó hành động vẽ tranh mà An Tầm nói thực chất chính là nằm trên ghế sofa, lôi tờ chi phiếu ra quan sát. Giáo sư An sợ An Tầm xem đến nghiền, bèn bảo: “An Tầm, bố nghe An Phi nói”. Lời còn chưa nói hết, không cần An Tầm phải liếc mắt, An Phi đã bay đến mở cửa chạy ra ngoài.

“Trước đây bố thấy Dịch gia là gia đình giàu có, không ngờ con lại chọn được một gia đình giàu có hơn, nhà ta trước nay vẫn thuộc giai cấp công nhân viên chức, gia phong thuần phác, không thể so với Thẩm gia, là thương nhân, lòng người phức tạp lắm”.

An Tầm văng một tiếng, những điều này không phải cô chưa từng nghĩ tới. Ai ngờ Giáo sư An đột ngột đổi câu chuyện: “Những gia đình giàu có và đông người, bình thường con cái đều “quần là áo lượt” khó dạy bảo, nhưng bố nghe nói Thẩm gia gia giáo, giao con cho con trai nhà đó, bố cũng an tâm”.

An Tầm cười, “Bố ơi, bố nói như kiểu con sẽ lấy anh ta ấy”.

Giáo sư An cũng cười: “Có cảm tình thì cứ phát triển, con còn trẻ đừng suy tính quá nhiều, ở tuổi con thích làm gì thì làm, thành thì tốt, không thành thì xem như trải nghiệm, tóm lại, bố rất tin vào mắt nhìn người của con. Đâu có giống như An Phi, không có đầu óc gì cả”.

An Phi đứng trước cửa bị thương.

Sau khi nói chuyện với bố, An Tầm liền quyết định đi Nhật Bản một chuyến.

An Tầm đến sân bay Tokyo vào buổi trưa, nhưng phải chờ lấy hành lý nên kéo dài đến tận buổi chiều. Cuối cùng, nhân viên sân bay báo cô biết hành lý tạm thời chưa tìm được, bảo cô chờ điện thoại. Lúc này An Tầm mới phát hiện cô quên cầm theo điện thoại bên người rồi. Sau khi tắt điện thoại cô bỏ luôn vào trong va ly hành lý, ba lô trên người cũng chỉ mang giấy chứng minh và thẻ ngân hàng mà thôi. Vì vậy, An Tầm mua tạm một chiếc điện thoại mới, dùng số ở Nhật Bản. Tạm thời không thể liên lạc với Tư Vũ, càng hối hận hơn vì đã không ghi lại số điện thoại của anh. Vì vậy, An Tầm đành phải tự lần mò tìm kiếm, loay quanh mấy lần, tới lúc đến được trước cửa đông thì trời cũng đã chập tối rồi. An Tầm đến đại học Tokyo hỏi thăm đường tới khoa y, bạn học kia rất nhiệt tình, còn trực tiếp dẫn cô đến đó. Nhưng nơi này quá lớn, hoàn toàn không biết nên đi đâu để tìm, hơn nữa cô cũng không có thẻ để vào đây.

So với Xuân Giang, thời tiết Tokyo còn lạnh hơn, đã ở Đình Nam vài ngày, nhưng cô vẫn không thể thích nghi nổi với nhiệt độ nơi đây, đứng một lúc là thấy lạnh thấu tim. Cũng may đứng không lâu thì có một nữ sinh từ bên trong đi ra, An Tầm cản lại, dùng tiếng Anh để hỏi xem cô ấy có biết người nào tên là Thẩm Tư Vũ, nghiên cứu sinh khoa tim mạch không. Nữ sinh kia nhét hai tay vào túi áo khoác, tóc ngắn, giữa hai đầu lông mày toát lên nét tinh anh mà rất ít nữ sinh có được. Khuôn mặt thanh tú, nhưng lại có vẻ lạnh lùng xa cách. Cô ấy quan sát An Tầm từ trên xuống dưới một lúc, rồi dùng tiếng anh trả lời: “Biết”.

“Có thể giúp tôi tìm anh ấy được không? Cảm ơn”.

Kiều ngạo gặp lạnh lòng, cũng giống như hai người họ lúc bấy giờ đây, khuôn mặt vô cảm đối diện với khuôn mặt không cảm xúc.

“Tôi không biết anh ấy đang ở đâu”. Nữ sinh kia nói.

“Cô có biết số điện thoại của anh ấy không?” An Tầm cảm thấy chắc mình cũng không đến nỗi giống người xấu đâu nhỉ.

Vốn nữ sinh đó còn đang băn khoăn tự hỏi xem An Tầm có phải cũng giống như mấy cô gái háo sắc hay theo đuổi Tư Vũ không, nhưng khi cô vừa mở miệng hỏi xin số điện thoại của Tư Vũ thì cô ấy liền xác định: “Ngại quá. Tôi không có”.

An Tầm gật đầu “Được rồi, cô chờ tôi một lát.”

Đương nhiên cô gái kia chẳng muốn đợi chút nào, nhưng An Tầm đã nhanh chóng lấy giấy bút viết một dãy số, ký tên phía dưới sau đó đưa cho cô ấy. “Khi gặp anh ấy có thể bảo anh ấy gọi cho tôi được không?”.

Nữ sinh nhìn tờ giấy bị nhét vào tay mình, mày nhíu lại, ngắc đầu muốn nói chuyện thì An Tầm đã đi xa. Cô đó nghĩ thầm, đúng là giờ không thể hiểu nổi đám phụ nữ nữa rồi, cô mở mảnh giấy ra xem, thấy số điện thoại và tên, An Tầm, lại là người Trung Quốc.

“Hi, chị Hân Nhiên, tôi đến tìm Tư Vũ, cậu ấy tan học chưa”. Đột nhiên một bàn tay lớn vỗ vào vai cô.

Lục Hân Nhiên quay đầu lại, thấy là Đại Xuyên liền đáp: “Sao hôm nay ai cũng tìm Tư Vũ vậy, cậu ta không có ở đây”.

“Ừa cậu ấy đi đâu?”

“Không biết, xin nghỉ hai ngày, giáo sư bảo ngày mai có lẽ sẽ về.” Lục Hân Nhiên vừa nói, vừa tiện tay kẹp mảnh giấy của An Tầm vào sách.

“Chị vừa nói ai đến tìm Tư Vũ thế?”

“Là con gái”.

“Không phải rất bình thường sao, không ít con gái đến tìm cậu ấy mà.”

An Tầm tìm được một khách sạn gần đại học Tokyo, cô dọn dẹp, ăn cơm, tắm rửa rồi ngủ, suốt mấy giờ đồng hồ trôi qua, điện thoại mới mua vẫn không hề động tĩnh. Cô nằm trên giường nhìn điện thoại: “Chị tóc ngắn à, chị có đáng tin cậy không đó”. Ngay sau đó điện thoại bỗng rung lên, tìm An Tầm cũng rung theo, mở ra nhìn, hóa ra là tin nhắn của An Phi trả lời chuyện An Tầm báo đổi số di động.

Ngày hôm sau, An Tầm dành một ngày để tham quan viện bảo tàng mỹ thuật hiện đại và bảo tàng mỹ thuật phương Tây, nhưng cả ngày trôi qua, điện thoại chỉ reo đúng một lần, là mẹ An gọi điện đến hỏi thăm cô ăn được không, ngủ được không, thời tiết có lạnh không,... An Tầm nói mọi chuyện đều ổn. Chỉ là không dám nói cho bà biết chuyện không tìm được Thẩm Tư Vũ. An Tầm nghĩ nếu trước ngày mai, anh vẫn chưa gọi tới thì cô sẽ đi tỉnh Yamanashi ngắm núi Phú Sĩ.

Cuối tuần Tư Vũ trở về. Đại Xuyên liền tổ chức một bữa party cho các du học sinh trong trường tại một nhà hàng Trung Hoa, nơi này đã trở thành “đại bản doanh” của nhóm du học sinh Trung Quốc. Tư Vũ vừa xuống máy bay đã bị Đại Xuyên gọi đến, cậu ta nói đây là tiệc tẩy trần cho anh.

Cả đám khoảng bảy tám người, toàn là con trai, họ đặt một bàn lớn sau lan can lầu hai, đó là vị trí mà mấy người họ thích nhất, bởi vì có thể nhìn thấy gái đẹp ra vào. Tư Vũ là người đến cuối cùng, lúc vào cửa anh đưa va ly cho ông chủ, bỗng nhớ ra ông chủ cũng là người Đinh Nam, bèn nói: “Ông chủ Hoa, hai ngày trước tôi có đi Đinh Nam đấy.”

“Ồ, đi du lịch à, vẫn giống trước đây chứ”. Ông chủ nói xong thì bật cười: “Cậu xem tôi hồ đồ không, trước đây cậu chưa tới thì làm sao mà biết có thay đổi hay không được”.

“Rất đẹp”. Tư Vũ nói: “Cực kỳ, cực kỳ đẹp”

Ông chủ còn muốn nói chuyện với anh một lúc, nhưng đám bạn học ở phía sau lan can nhìn thấy anh, vội vàng giục nhanh lên, Tư Vũ đành cười trừ lên gác.

Đại Xuyên trêu chọc: “Vài ngày không gặp, đẹp trai lên hẳn.”

Tư Vũ không thèm để ý đến anh ta, lịch sự chào hỏi mọi người, sau đó ngồi vào vị trí trống duy nhất bên cạnh Lục Hân Nhiên.

“Sao lại về?” Đại Xuyên hỏi.

“Có chút việc”. Dường như có nhiều người nên anh không muốn nói nhiều.

Lục Hân Nhiên rót cho anh chén nước: “Hôm nay cậu vừa xuống máy bay, chắc hẳn rất mệt, tôi đã bảo đừng tụ tập rồi mà Đại Xuyên không nghe, còn nói tuổi trẻ sức trâu, làm gì biết mệt chứ”.

Đại Xuyên cười hắc hắc nói: “Ngày mai là thứ hai rồi, mọi người không đông đủ như hôm nay đâu”.

Một người khác chọc theo: “Cũng chỉ có Tư Vũ mới khiến chị Hân Nhiên nói nhiều thế thôi”.

Mọi người nhìn nhau, Lục Hân Nhiên cười mắng.

Một bữa cơm ăn vô cùng khí thế, gặp được đồng bào nơi đất khách quê người sao mà không thân thiết cho được, nói chuyện trời nam đất bắc, chỉ có Tư Vũ vẫn không hề lên tiếng, thậm chí còn yên lặng hơn cả trước kia.

Đại Xuyên ở kế bên không nhịn được đẩy anh một cái “Sao cứ nhìn điện thoại mãi thế?”

Người đối diện lập tức giật lấy điện thoại di động của Tư Vũ, nói: “Tịch thu, tịch thu”.

Vừa nói vừa nhìn màn hình, sau đó người nọ lập tức cười phá lên: “Tư Vũ, cậu mà cũng hâm mộ thần tượng á?”

Lập tức, vài nam sinh khác liền đứng lên cướp điện thoại muốn nhìn xem minh tinh nào có thể khiến nam thần khoa y Thẩm Tư Vũ để ý.

Hình bảo vệ là một cô gái tóc dài, váy dài màu xanh, cô đứng dựa vào cánh cửa màu đỏ, một tay che ánh mặt trời, một tay giữ lấy mái tóc đang tung bay trong gió, ánh mắt lấp lánh, khoe miệng ẩn chứa một nụ cười mê hoặc, rung động lòng người.

Người này là ai?

Trung Quốc hay Nhật Bản?

Tại sao họ chưa từng nhìn thấy?

Là người mới sao?

Mọi người năm mồm bảy miệng hỏi tới tấp, ngay cả mấy cô nữ sinh cũng không tiếc lời khen ngợi.

Lục Hân Nhiên không có hứng thú nên cũng không thèm nhìn, cô nói: “Có lẽ là hình bảo vệ tự động đấy.

Quen biết mấy năm nay, cô hiểu Tư Vũ rất rõ, anh tuyệt đối không phải là kiểu con trai nông cạn chỉ thích vẻ bề ngoài.

Tư Vũ cười cười, không nói một lời nào.

“Đưa đây, đưa đây tôi xem thử, từ nhỏ tôi đã thích minh tinh, chắc chắn sẽ biết”. Đại Xuyên nói xong thì lấy di động từ tay mấy người kia nhìn, vừa nhìn đã la lên: “Chao ôi, đây không phải An Tầm à?”

Mọi người lại chín người mười miệng hỏi thăm. Đại Xuyên cười ý tứ sâu xa, còn đung đung cánh tay của Tư Vũ, hành động này càng khiến mọi người thêm hiếu kỳ.

Mà Lục Hân Nhiên nghe thấy cái tên này sững sốt, ngoài dự đoán của mọi người, cô bỗng giật lấy điện thoại từ tay Đại Xuyên, cúi đầu nhìn chăm chú.

Là cô ấy, người đưa cho mình tờ giấy.

“Ừa, chị à, chị làm sao vậy?” Đại Xuyên kinh ngạc, người lạnh lùng cao ngạo như Lục Hân Nhiên lại làm ra hành động thất lễ như vậy á, nhưng anh còn ngạc nhiên hơn khi nghe cô ấy nói: “Hôm trước tôi có gặp cô ấy dưới lầu khoa y”.

19. Chương 19

Lục Hân Nhiên nói, hình như cô có gặp An Tầm trước cửa khoa y đại học Tokyo.

Tư Vũ bất ngờ nhìn cô, như kiểu không thể nào tin nổi. Đại Xuyên xua xua tay: “Làm sao mà gặp được, cô ấy đang ở Florence, Florence ở tận Italia đấy, trời nam đất bắc, chắc chị nhìn nhầm rồi”.

Lục Hân Nhiên cũng hi vọng mình nhìn nhầm.

Tư Vũ lại thấy Lục Hân Nhiên không có ý định đùa, giọng của anh có phần hơi gấp gáp: “Chị chắc chắn là nhìn thấy An Tầm?”

Lần đầu tiên Lục Hân Nhiên nhìn thấy Tư Vũ vội đến thế, cũng là lần đầu tiên anh nhìn cô chăm chăm đến vậy. Cô mím môi: “Chắc chắn”, dừng một lúc rồi nói tiếp: “Cô ấy đến tìm cậu, hình như đã đứng chờ ở cổng rất lâu”.

Rất nhiều năm sau Lục Hân Nhiên vẫn nhớ vẻ mặt của Tư Vũ ngày hôm đó, không biết là mừng rỡ, hay đau lòng, hoặc có lẽ là cả hai, anh đang kìm nén niềm xúc động, ngay cả cách nói chuyện cũng bất giác dịu dàng hơn: “Cô ấy có nói gì không?”

Lục Hân Nhiên bỗng dưng hơi do dự, dù cô luôn tự thấy mình là người ngay thẳng, không thẹn với lương tâm, thế nhưng chỉ một thoáng do dự đó cũng làm cô xấu hổ thật lâu: “Cô ấy có để lại số điện thoại cho cậu, nói cậu liên lạc với cô ấy, tôi cứ tưởng cô ấy như mấy cô gái trước...”. Cô không nói thì mọi người cũng hiểu, cô sợ An Tầm giống như những cô gái suốt ngày bám theo quấy rầy Tư Vũ.

“Tôi để ở ký túc xá, quay về sẽ đưa cho cậu ngay”. Lục Hân Nhiên hoàn toàn có thể nói mình đã vất tờ giấy đó đi rồi, nhưng lương tâm không cho phép cô làm vậy, dù cho trong lòng thực sự cô chẳng hề muốn đưa.

Không ngờ Tư Vũ lại nói ngay: “Giờ về lấy luôn được không, tôi đi với chị.”

Lục Hân Nhiên thoáng sững sờ, khá bất ngờ nhìn Tư Vũ.

“Số điện thoại của An Tầm tôi cũng có này, Tư Vũ không có á?” Đại Xuyên không hiểu, tại sao chỉ vì một số di động thôi mà hai người lại tính chuyện rời đi, nói xong thì tìm số điện thoại trong danh bạ.

“Đã gọi rồi, nhưng liên tục tắt máy”. Tư Vũ nói.

Lục Hân Nhiên đột ngột đứng lên: “Để tôi về tìm, là lỗi của tôi, đáng lẽ phải mang đến cho cậu mới đúng.”

Thực ra, ngày xưa cô cũng không để tâm đến mấy chuyện thế này, bởi vì mỗi khi Tư Vũ nhận được số điện thoại của các bạn nữ khác, cô chưa từng thấy cậu ấy gọi cho ai, thậm chí còn không thèm nhìn đến.

Thấy vậy, có người vội nói: “Hay là thế này đi, ăn cơm đã, ăn xong rồi đi lấy cũng chưa muộn”.

“Đúng đấy, chờ thêm một lát nữa đi, từ sáng sớm chị ấy đã ở phòng thí nghiệm rồi, sau đó chờ cậu đến giờ vẫn chưa được ăn cơm.” Mấy người khác phụ họa theo.

Nhưng Tư Vũ lại không nghĩ như mọi người, anh đứng dậy: “Tôi xin lỗi, chị Hân Nhiên, hôm khác tôi mời chị ăn cơm sau nhé”.

Kiên định đến mức không thể nào thương lượng.

Lục Hân Nhiên không nói gì, cô cầm lấy áo khoác và ví rồi đứng dậy rời đi, không phải cô giận, vì dù sao cũng lỗi của cô, chỉ có điều Tư Vũ để ý đến số điện thoại kia như vậy, còn cô lại để ý anh rất nhiều.

Tư Vũ bước ra khỏi chỗ ngồi, đi theo cô.

“Đi đi, đi nhanh về nhanh, chúng tôi tạm đánh tú-lơ-khơ trước, chờ mọi người quay lại thì ăn cơm”. Đại Xuyên cười ha hả làm điệu bầu không khí, sau đó cậu ta nhìn sang một bạn nam khác, nháy mắt.

Người bạn kia hiểu ý, đứng lên nói: “Để tôi lái xe chở hai người đi, hôm nay trời lạnh lắm, đi xa không khéo đông lạnh đó.” Nói rồi cũng vội bước đuổi theo.

Những người còn lại ngồi trên lầu dõi mắt nhìn theo bóng ba người, nhưng đúng lúc đó, ngay trước cửa nhà hàng, chiếc chuông cửa bỗng vang lên từng tiếng leng keng, cánh cửa được mở ra, một người con gái tóc dài, mặc áo khoác màu cà phê bước vào, người phục vụ mặc sườn xám trước cửa lập tức cất lời chào khách bằng cả tiếng Trung và tiếng Nhật.

“Woa, mỹ nhân.” Không biết ai ở trên lầu thốt lên.

Cô gái mỉm cười với người phục vụ: “Tôi là người Trung Quốc, rất vui được gặp cô.”

Người phục vụ cũng mỉm cười đáp lại, nhiệt tình dẫn cô vào trong, vừa đi vừa hỏi xem cô muốn ăn gì, cô nói chỉ cần không phải là sushi thì món nào cũng được, người phục vụ nghe thế thì bật cười.

Kết quả là, giữa cầu thang nhỏ hẹp, người lên người xuống, họ lại gặp nhau ngay khúc ngoặt. Trên lầu hai, Đại Xuyên bỗng nói: “F*ck, An Tầm”.

Lục Hân Nhiên đi đầu nên nhìn thấy An Tầm trước tiên. Cô dừng lại trên bậc thang, phục vụ dẫn An Tầm lên thấy có người đi xuống thì vội lui xuống tránh sang bên. Trước mặt An Tầm không còn người cản mắt, cho nên cô có thể dễ dàng nhìn thấy người phía trên. Chị gái tóc ngắn thanh tú đang cầm một chiếc áo khoác dài, đứng giữa cầu thang sững sờ nhìn cô. Tư Vũ đi phía sau, thấy Lục Hân Nhiên bỗng đứng dừng lại thì đang định hỏi chuyện gì, nhưng sau khi anh nhìn thấy An Tầm, nhất thời anh lại nghĩ mình đang nhìn ảo giác. Giống như lần đầu tiên gặp nhau ở Đình Nam, cô đứng giữa vườn hoa hồng nở rộ, dưới ánh nắng chiều mỉm cười nhìn anh. Khi đó, anh cũng ngỡ mình đang mơ.

An Tầm thấy anh rồi lại vờ như không biết, cô quay về phía người phục vụ rồi nói: “Hôm khác tôi đến sau”. Nói xong cô xoay người rời đi, Tư Vũ nói với Lục Hân Nhiên: “Chị Hân Nhiên, làm phiền cho tôi đi qua một lát”. Lục Hân Nhiên tránh ra, nhìn Tư Vũ vội vàng chạy xuống cầu thang, kéo người kia lại.

An Tầm quay đầu lại nhìn anh, thản nhiên nói: “Thắm Tư Vũ, tình cờ ghê”.

Tư Vũ nắm chặt tay An Tầm, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, đôi đồng tử đen láy nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu anh mới trả lời: “Đúng thế, An Tầm”.

An Tầm rút tay ra, không nhìn anh nói tiếp: “Tôi muốn đi ăn cơm”.

“Được”, Anh quay đầu nhìn lại Lục Hân Nhiên: “Xin lỗi học tử, tôi không cần số điện thoại kia nữa”.

Lục Hân Nhiên gật đầu nói không sao.

Còn Tư Vũ nhanh nhẹn nắm lấy tay An Tầm lần nữa: “Anh đi ăn cơm cùng em”.

Cô thản nhiên đáp: “Được”.

Đại Xuyên thấy hai người định đi thì vội nói: “An Tầm, nữ thần của tôi à, thức ăn sắp mang lên rồi, đừng đi mà”.

An Tầm và Tư Vũ cùng nhìn lên lầu hai, thấy Đại Xuyên đang cười tươi rói, vẫy vẫy tay về phía cô, Tư Vũ cười, cúi đầu hỏi ý An Tầm. Nhìn thấy vẻ tràn đầy mong đợi của Đại Xuyên, An Tầm bèn gật đầu: “Được”.

Người phục vụ mới đem bộ bài tú lơ khơ lên nhưng chẳng có ai chơi, Đại Xuyên gọi mang thức ăn lên, còn những người khác lại mắt to mắt nhỏ nhìn An Tầm. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc ấy của họ, An Tầm cảm thấy hơi buồn cười, bật cười khe khẽ.

Trong nhóm có một bạn nam đã kịp định thần, anh nói: “Tư Vũ, giới thiệu một chút đi chứ?”

Tư Vũ nhìn về phía An Tầm: “Đây là An Tầm, An Tầm, họ là bạn anh”.

“Chào mọi người”. An Tầm chào hỏi, sau đó nghiêng đầu nhìn sang Lục Hân Nhiên: “Lại gặp chị rồi”.

Lục Hân Nhiên không ngờ An Tầm vẫn nhớ mình, cô cười bảo: “Xin lỗi, tôi chưa đưa tờ giấy của cô cho Tư Vũ được”.

An Tầm nhìn Tư Vũ, rồi nói với cô không sao hết.

Những người khác thấy ba người tập trung nói chuyện thì có hơi mất hứng: “Chắc, giới thiệu xong rồi á? Bạn bè bình thường cũng không giới thiệu qua loa vậy đâu nha.”

“Chuẩn, chuẩn”. Đại Xuyên góp vui phụ họa.

Tâm trạng của Tư Vũ cực kỳ tốt, khác một trời một vực so với người vừa mới bước xuống lầu. Anh nhìn An Tầm cười ngọt, nói lời mà mọi người muốn nghe nhất: “Tôi đang theo đuổi An Tầm”.

Có người woah woah, có người làm màu che ngực, chỉ có người trong cuộc là bình tĩnh, cô hỏi lại: “Khi nào thế?”

Tư Vũ nhướn mày: “Lúc ở Đình Nam, em không biết à?”

An Tầm vô tội trả lời “Anh đâu có nói chứ”.

“Anh thấy anh đã thể hiện rất rõ ràng rồi mà”. Tư Vũ bất đắc dĩ đáp lời.

“À, em còn tưởng là do em đã suy nghĩ nhiều thôi”.

Những người bên cạnh nghe hai người nói chuyện, lúc đầu chỉ im lặng lắng nghe, sau càng nghe càng nhận ra ẩn ý. Một, hai, ba giây sau, cả bọn đột nhiên cười rộ lên. Tư Vũ à Tư Vũ, cậu mà cũng có ngày hôm nay cơ à.

“Chao ôi, không phải chứ, có thể nghe tôi nói một câu không?” Đại Xuyên giơ tay xin phát biểu: “Chuyện là, không phải hai người đã sớm xác định rồi hả?”

Tư Vũ nhìn sang Đại Xuyên: “Cậu không thấy à, nữ thần của cậu không hiểu lời bày tỏ của tôi kìa.”

“Sao lại không biết được chứ, cô ấy chạy đến Nhật Bản tìm cậu rồi đấy thôi”. Đại Xuyên nói nhỏ.

“Biết đâu cô ấy đến để vẽ vật thực”. Tư Vũ nói.

“Sao anh biết?” An Tầm nhìn anh. Anh đang gỡ hết xương cá rồi đặt thịt vào đĩa của cô, không đáp lời, đôi mắt An Tầm thoáng lóe lên: “Anh sang Italia à”.

Tư Vũ gật đầu: “Đúng vậy, anh đi Italia”. Đi Florence, đến trường học của cô, bạn của cô nói cô xin nghỉ rồi, không biết đã chạy đến nơi nào vẽ tranh vật thực, cô vẫn thường như vậy, đi rất lâu rồi đến lúc cô sẽ tự quay về. Lúc đó anh gọi điện thoại cho cô, nhưng lại không liên lạc được.

Không biết làm sao để tìm kiếm không đi tìm cô nữa, nói sẽ cho cô thời gian, đợi cô gọi điện, kết quả là không đợi được cho nên muốn đi tìm, cũng muốn bay sang Italia nhìn cô một cái. Kết quả là cô lại “bốc hơi khỏi nhân gian”.

Đại Xuyên như chậm hơn nửa nhịp, giờ mới hiểu ra: “Hóa ra hai người bay qua bay lại, cô ấy đến Nhật tìm cậu, cậu lại đi Italia tìm cô ấy”.

Bữa cơm này ăn rất lâu, bạn học của Tư Vũ rất nhiệt tình, ngay cả người ít nói như An Tầm cũng nói đùa đôi câu.

Lúc rời đi đã là hoàng hôn. An Tầm còn nhớ rõ ngày mình đến đại học Tokyo tìm Tư Vũ, bầu trời cũng được bao phủ bởi sắc màu ấm áp của mùa hạ.

Nhà hàng cách trường học khá gần, mọi người tính đi bộ về, còn có người xung phong muốn dẫn An Tầm đi tham quan trường học. An Tầm từ chối; “Tôi đã đặt phòng khách sạn ở tỉnh Yamanashi rồi, tối nay phải qua đó luôn”.

Tư Vũ cài lại nút áo khoác dài cho An Tầm: “Muốn đi thăm quan núi Phú Sĩ à?”

An Tầm lại cởi nút áo ra, cô cảm thấy mặc áo khoác dài không cài nút mới phong cách: “Có, đi ngắm núi Phú Sĩ sau đó đến Osaka, rồi bay từ Osaka về Italia, phải cầm hơn hai mươi triệu của ai đó đi ăn chơi vui về”.

Tư Vũ bật cười: “Tùy em, xài thế nào cũng được”.

Tình cờ gặp lại. Cô giống như được người ta chỉ đường, bước vào nhà hàng có anh.

An Tầm cười khẽ, xoay người đi ngược hướng với họ, đi được vài bước cũng không quay đầu lại, chỉ giơ tay tạm biệt mọi người.

Tư Vũ chào họ xong thì chạy nhanh vài bước đuổi kịp cô, xoay cô lại đối diện với mình, cài tiếp nút áo khoác: “Anh đi cùng với em”.

20. Chương 20

Bữa cơm này ăn rất lâu, bạn học của Tư Vũ rất nhiệt tình, ngay cả người ít nói như An Tầm cũng nói đùa đôi câu.

Lúc rời đi đã là hoàng hôn. An Tầm còn nhớ rõ ngày mình đến đại học Tokyo tìm Tư Vũ, bầu trời cũng được bao phủ bởi sắc màu ấm áp của mùa hạ.

Nhà hàng cách trường học khá gần, mọi người tính đi bộ về, còn có người xung phong muốn dẫn An Tầm đi tham quan trường học. An Tầm từ chối; “Tôi đã đặt phòng ở khách sạn tỉnh Yamanashi rồi, tối nay phải qua đó luôn”.

Tư Vũ cài lại nút áo khoác dài cho An Tầm: “Muốn đi thăm quan núi Phú Sĩ à?”.

An Tầm lại cởi nút áo ra, cô cảm thấy mặc áo khoác dài không cài nút mới phong cách: “Có, đi ngắm núi Phú Sĩ sau đó đến Osaka, rồi bay từ Osaka về Italia, phải cầm hơn hai mươi triệu của ai đó đi ăn chơi vui về”.

Tư Vũ bật cười: “Tùy em, xài thế nào cũng được”.

Tình cờ gặp lại. Cô giống như được người ta chỉ đường, bước vào nhà hàng có anh.

An Tầm cười khê, xoay người đi ngược hướng với họ, đi được vài bước cũng không quay đầu lại, chỉ giơ tay tạm biệt mọi người.

Tư Vũ chào họ xong thì chạy nhanh vài bước đuổi kịp cô, xoay cô lại đối diện với mình, cài tiếp nút áo còn đang mở: “Anh đi cùng với em”.

“Ngày mai thứ hai mà Tư Vũ.” Đại Xuyên đứng cách đó không xa lớn tiếng nhắc nhở.

Tư Vũ nhìn anh rồi cười khê, “Sẽ quay về nhanh thôi.”

Nói xong, anh kéo tay An Tầm bỏ vào trong túi áo jacket của mình, hai người họ xoay người rời đi.

Mọi người nhìn theo bóng lưng kia, lặng im trong chốc lát, không biết nữ sinh nào lắm bầm một câu, “Xứng đôi quá!”

Một nam sinh bên cạnh cũng nhắc bước quay đi, “Tôi về ký túc xá cho chó ăn trước đây.”

Một người khác đuổi theo anh, “Câu cho ăn hiệu gì?”

Đại Xuyên cũng cười hì hì chạy tới, “Chao ôi, tự nhiên lại thấy nhớ bạn gái mình ghê cơ.”

“Đi thôi, học tỹ.”

...

Lúc này đây trên con đường tấp nập đông người, Tư Vũ dắt An Tầm cùng im lặng bước đi, sắc trời dần tối, An Tầm phát hiện người trên đường càng ngày càng ít, cho đến khi nhìn thấy cửa hàng mỹ thuật mới mở cách đó cũng bắt đầu đóng cửa, đó là nơi vừa nãy cô đi dạo, đến lúc xế chiều, đứng trước cửa hàng tìm một nhà hàng Trung Hoa nào gần đó, cô nghe nhiều người đề nghị đến nhà hàng Nhạc Thuý.

Rồi cứ thế gặp được anh, như...

An Tầm đang nghĩ ngợi, đột nhiên phát hiện Tư Vũ không còn đi theo mình, “Sao thế ạ?”

Tư Vũ không lên tiếng, cô rút tay mình từ trong túi ra rồi nhìn về phía anh, đôi mắt dưới ánh đèn đường lơ mơ càng trở nên đen nhánh, An Tầm cười hỏi, “Lạc đường à?”

Tư Vũ vẫn không hề lên tiếng, anh cúi người đẩy cô sang tường bên cạnh.

An Tầm sững sờ, trong đầu chỉ còn mấy chữ vừa hiện ra, “Nụ hôn áp tường.”

Hai tay Tư Vũ chống trên tường ép sát vào người cô, đầu hơi cúi xuống nhìn người con gái, trên con đường Tokyo rét lạnh, giọng anh trầm thấp và khàn đục, “Cuối cùng cũng không còn ai nữa, An Tầm.”

An Tầm đỡ đầu trong thế giới nhỏ bé giữa vòng tay anh.

“An Tầm, em đã đến đây rồi, ” Làn khói trắng hai người thở ra vẩn vút giữa không trung rồi từ từ tiêu tán, An Tầm nhìn ánh sáng lấp lánh lay động trong mắt anh, nghe anh nói tiếp, “Em có biết, cảm giác mình chờ một cuộc điện thoại thôi, cuối cùng lại chờ được cả người thật là sao không?”

Cô không cách nào có thể thờ ơ trước ánh mắt anh như thế, giữa trời đất lạnh lẽo, người kia ở sát bên mình, nhưng lòng bàn tay cô lại rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

“Mừng như điên ấy,” Anh vùi mặt vào đầu vai An Tầm, hít sâu một hơi, ngửi mùi hương nhẹ nhàng trên người cô, rồi còn cười một cái, “Anh không tin nổi mình sẽ như vậy đâu.”

An Tầm đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy anh, Tư Vũ thoáng nghiêng đầu, khẽ hôn lên gò má, từng cái từng cái một, như lông vũ phát qua ngứa ngáy, cô đưa tay giữ lấy mặt anh, ngẩng đầu hôn lên làn môi đó.

Sao mà không động lòng cho được.

Lòng cô mềm nhũn không còn biết trời trăng gì nữa.

Đột nhiên nghĩ lại, mấy ngày này trong lòng cô vẫn chờ đợi tâm ý của anh.

Anh chuyển từ bị động thành chủ động, hấp tấp giữ lấy cô, không kiêng nể gì hơn bất kì lần nào trước đó, có lẽ là vì đã được cô cho phép, được cô đáp lại.

Đôi môi lạnh buốt, đầu lưỡi nóng bỏng, anh mút mát lấy đầu lưỡi người kia, rồi cánh môi, bên đường có người đi qua anh cũng không buồn ngừng lại, hô hấp hai người càng trở nên nặng nề, hơi thở giao hòa, nóng lạnh luân phiên, kích thích.

Lộ trình đến tỉnh Yamanashi cũng mất hơn hai giờ, Tư Vũ mượn xe của một học trưởng, đi thẳng về phía khu ngoại thành.

Ngồi trên xe An Tầm càng buồn ngủ, gò má không biết có phải bị lạnh hay không, đổ hồng không giảm.

Tư Vũ không muốn cho cô ngủ, trò chuyện cũng được, đôi lúc lại không tìm được muốn trêu chọc người kia, “An Tầm, em đặt mấy phòng?”

“Một phòng.” Cô thuận miệng đáp lời, sau khi nói xong mới giật mình nhận ra, hai mắt tròn to, “Đến lại đặt thêm một phòng, cần thì có thôi.”

Tư Vũ liếc nhìn cô một cái, “Lãng phí tiền bạc.”

“Hơn hai ngàn vạn đấy, ” An Tầm trừng mắt nhìn anh, “Anh bảo ba Hướng Dương đưa cho em mà, bố em được phen hoảng sợ, ông nói hay là người ta đút lót anh đấy nhỉ, sau rồi ông lại nghĩ, rõ ràng anh chỉ là một nghiên cứu sinh thôi mà, số tiền kia lớn quá”.

Cô nói xong Tư Vũ cũng phì cười thật thấp.

Nói đến tiền, An Tầm nhìn nhìn chiếc xe anh mới mượn, “Tư Vũ, sao anh phải giả làm lưu học sinh nghèo khổ làm gì?”

Tư Vũ nhướn mày, giả bộ?

“Mấy năm trước anh ồn ào với người nhà, cho nên cũng không nhận tiền nhà gửi, vừa học vừa làm tự nuôi sống mình thôi.” Anh không giả vờ, nhưng cũng không phải nghèo khó, người nhà họ Thẩm đâu có thể để cho mình đói bụng.

An Tầm càng ngạc nhiên, trong mắt cô, có lẽ Tư Vũ là một người con được cha mẹ cực kì thương yêu, lẽ phép lại còn học giỏi, “Vì sao ạ?”

Tư Vũ giải thích, “Anh học đại học ngành tài chính, học hơn một năm thì đổi sang học y, trong nhà đương nhiên là không đồng ý, nhưng về sau thì cũng thuận theo anh, cha nói là anh học y, tốt nghiệp xong vẫn phải về công ty giúp anh trai, nhưng sau khi tốt nghiệp anh lại chạy đến Nhật Bản học nghiên cứu sinh, cho nên cha mới giận, cắt chỉ tiêu ép anh phải quay về.”

“Vì sao anh nhất định phải học y?” Anh như thế khiến An Tầm hết sức bất ngờ.

Tư Vũ không nhìn lại, trầm mặc một hồi mới nói, “Vì muốn chữa bệnh cho người ta.”

Câu trả lời vô cùng đơn giản, An Tầm nhìn anh, cười khê, “Phản nghịch thế à?”

Tư Vũ bật cười, “Em chưa từng phản nghịch sao? Cô con gái nhà thế gia thư hương, từ nhỏ đã noi theo các khuôn phép ngày xưa rồi hả? Đã hôn chưa?”

An Tầm tròng anh, sao trước mặt người ta anh nho nhả lẽ độ là thế, mà lúc không có người lại bộc lộ bản tính thật thế này, câu hỏi quá đáng như vậy, còn làm về... đạo mạo nữa chứ, “Cho tới bây giờ em cũng chưa gặp được người nào như anh, người khác đâu có làm như thế”.

Tư Vũ cười rộ lên, “Vậy là chưa hả.”

Nhìn anh đặc ý như thế, An Tầm quay đầu không nói một lời nào, không ngờ Tư Vũ lại nói thêm, “An Tầm, lúc chiều em giận anh, anh thật sự rất vui.”

Hành động này khiến anh cảm thấy hai người họ như một đôi tình nhân giận dỗi.

An Tầm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, không thèm quay đầu lại, trên cửa sổ xe, phản chiếu khuôn mặt đỏ bừng của cô gái nhí đang lên lút cong môi.

Khách sạn ở gần núi Phú Sĩ cực kỳ khó đặt, mà thời gian An Tầm và Tư Vũ tới lại trễ, cho nên kết quả đúng như những gì Tư Vũ đang chờ đợi, không còn phòng.

An Tầm viết những đề dùng lên danh sách cho nhân viên khách sạn chuẩn bị giúp, Tư Vũ viết thêm tên tiếng Nhật đánh dấu sau hàng chữ tiếng Anh, hai đầu người xúm đầu lại tìm những thứ gì còn thiếu, đến nhân viên khách sạn cũng cảm thấy hình ảnh đó vô cùng đẹp mắt, thực sự rất ấm lòng.

“Hành lý em bị công ty hàng không làm mất rồi, đến giờ còn chưa tìm ra được.” An Tầm cảm thấy cực kỳ uất ức, hôm trước vừa mới chạy tới siêu thị mua mấy món vật dụng hàng ngày, để hết ở khách sạn Tokyo.

Buổi chiều đụng phải Tư Vũ, mọi chuyện rối thành một múi, chưa trả phòng khách sạn nên không lấy được hành lý, cô cứ âm thầm đi theo anh đến chân núi Phú Sĩ rồi.

Gian phòng rất lớn, việc đầu tiên An Tầm đi vào đó là nhìn chiếc ghế sofa pha không lấy gì làm mềm mại, “Tiểu Thẩm tiên sinh, giường của anh rất thoải mái đó.”

Tư Vũ nhìn cô ngồi xuống ghế sofa, anh khoanh tay cười khê, không nói một câu nào.

Cửa sổ lớn sát đất làm nổi lên quảng trường Nghệ Hồng bên ngoài phố, nhưng thời tiết lúc này mờ mịt quá, không thể nào thấy rõ núi Phú Sĩ ở đằng xa, An Tầm nằm ở trước cửa sổ thủy tinh, hỏi anh: “Núi Phú Sĩ ở đâu ạ, sao em không nhìn thấy?”

Tư Vũ ôm cô từ phía sau, “Sáng mai tỉnh lại em sẽ thấy rõ.”

An Tầm xoay người lại ôm anh, ngoan ngoãn cọ cọ ở trong lòng, Tư Vũ vuốt ve mái tóc dài của cô, bàn tay cầm chặt cổ tai, ngón tay kéo nhẹ sợi dây thun trên cổ tay cô xuống, rồi đưa tay vén hết mái tóc dài kia lên, búi thành một đầu tròn.

“Dù anh rất thích tóc của em, nhưng có đôi khi nó sẽ ảnh hưởng đến việc anh muốn hôn em đó.” Giọng anh khàn khàn trầm thấp ở bên tai, anh vừa nói, hơi thở ấm áp phảng phất trên cằm cổ, sau đó chính là nhiệt độ của đầu lưỡi và cảm giác hơi ẩm ướt.

An Tầm tránh né, nhẹ nhàng lùi lại một chút, hỏi anh, “Tư Vũ, anh đã từng hôn ai chưa?”

Thực ra lúc ở trên xe cô đã muốn hỏi câu này, còn muốn hỏi kỹ hơn nhiều lắm.

Cô muốn hỏi, trước cô, anh đã có những người khác chưa, hay là có quá nhiều.

Tư Vũ khê buông cô ra, nghiêm túc từ tốn nói, “An Tầm, em cũng biết người học y bình thường vẫn thích sạch sẽ mà.”

An Tầm nghiêng đầu, “Vậy thì trước khi chưa học y?”

“Cũng có.” Tư Vũ cười nói.

Lời anh nói chưa bao giờ An Tầm thấy hoài nghi, dù cho nhiều lúc, Tư Vũ khiến cô ý loạn tình mê như một người tình trường lão luyện.

Tiếng đập cửa đột ngột làm bầu không khí hường phấn trong phòng đột nhiên bay biến đi không ít, là nhân viên phục vụ đến đưa đồ.

Đồ lót đồ tắm và áo ngực, An Tầm kiểm tra một chút rồi cảm ơn.

Tư Vũ lại thuận tay cầm lên một túi, “Sao không phải đăng-ten?”

An Tầm đoạt lại, “Tại sao phải đăng-ten?”

“Không phải em thích à?” Anh nói lưu loát như đương nhiên.

Anh còn nhớ lúc còn ở Đình Nam, xúc cảm từ chiếc quần đăng-ten màu đen cực kì khéo léo, một tay anh có thể nắm hoàn toàn, cả về mặt ửng hồng tức giận, đáng yêu không chịu được.

“Em đi tắm.” An Tầm không nhìn anh, cầm đồ rồi xoay người vào phòng tắm.

Trong lòng cô run rẩy, cô cảm giác sao đêm nay Tư Vũ nguy hiểm hơn vậy kia.

21. Chương 21

Tư Vũ tựa người trên bức tường ngoài phòng tắm, ngược đầu nhìn ánh đèn vàng âm tường trong phòng ngủ, chỉ chốc lát sau đã nghe tiếng nước tí tách từ phòng tắm vang lên, tiếng động không hề lớn, ào ào, ào ào, làm cho người ta râm ran khó chịu.

An Tầm không nhìn thời gian, cô chỉ biết hình như mình đã tắm rất lâu, thực ra đúng là cô đã có ý kéo dài, đêm nay cô cảm giác Tư Vũ có phần hơi nguy hiểm, lòng cũng thấy có gì đó không yên, không thể nói rõ cảm giác này là tốt hay là xấu, nhưng chắc chắn tâm tình này hơn phân nửa đều là vì anh.

Mặc dù bình thường nhìn anh ấy cũng đã thấy nguy hiểm lắm rồi.

Lúc bước ra ngoài, sắc trời ngoài cửa sổ đã tối tăm mờ mịt, Tư Vũ dựa vào ghế sofa xem ti vi.

Căn phòng ngủ cũng một màu mờ tối, ánh sáng trắng phát ra từ ti vi bao phủ lấy người anh, đôi chân dài trong chiếc quần thẳng gác lên trên đệm, nút áo sơ mi cũng được mở hờ hai cúc, nhìn anh như thế lại càng thêm gợi cảm.

Thấy An Tầm đi ra, anh nói đùa, “Lâu ghê cơ.”

An Tầm lau tóc đi sang, cố gắng tỏ vẻ đang bình tĩnh như không, “Anh đi tắm đi.”

Tư Vũ cũng đứng dậy, chờ đến khi cô từ từ bước lại gần, anh nắm lấy mấy sợi tóc trước người cô, đưa lên mũi hít hà, nhìn cô không nói.

An Tầm bảo muốn xem tivi, nên thuận thể ngồi xuống ghế sofa, nhìn chiếc điều khiển từ xa trên bàn trà, cô định hỏi anh cách dùng nó ra sao, nhưng khi vừa ngước lên, đập vào tầm mắt lại là hình ảnh anh cởi từng nút áo sơ mi quay lưng lại với mình, An Tầm ôi một tiếng, anh cởi áo đặt xuống cạnh bên rồi xoay người lại, “Hả?”

“Sao anh lại cởi ở đây?” An Tầm hỏi anh.

Tư Vũ cười khê, động tác trên tay cũng không hề ngừng lại, anh kéo luôn quần đen xuống, thoải mái đáp lời, “Đâu phải em chưa nhìn thấy chứ.”

Lúc anh vừa nói, ngón tay đã vòng lên đường viền quần trong, An Tầm hốt hoảng nghiêng đầu nhìn vô tuyến.

Cô phát hiện anh là người cực kì mờ ám nữa, lúc nào cũng lấy tay vòng quanh trước rồi mới cởi quần áo, đầu ngón tay ôm lại, vòng qua rồi kéo chiếc quần xuống, vừa rồi ngón tay kia cũng kéo sợi dây thun buộc trên cổ tay cô, kì lạ và mờ ám mê người.

Anh cởi hết ở ngoài rồi mới đi vào phòng tắm, An Tầm giả bộ nghiêm chỉnh xem ti vi, nhìn không chớp mắt.

Đàn ông và phụ nữ chênh nhau nhất là ở phần tốc độ, chắc chắn không thể nào ngang nhau, thậm chí khác biệt đó lại càng ngày càng lớn.

Ví như lúc ra cửa, hoặc là khi tắm rửa.

Đến khi Tư Vũ tắm xong, An Tầm nghĩ thời gian này chắc bằng thời gian cô rửa mặt.

Vốn tưởng anh có thể để trần đi ra, nên ngay cả mí mắt cô cũng không dám ngước lên nhìn, kết quả là cho đến khi anh đến gần cô mới phát hiện ra, thì ra anh đang mặc áo choàng tắm, mái đầu ướt nhẹp chưa khô.

Tư Vũ nhìn An Tầm đang ngồi ở trên sofa từ trên cao xuống, anh hỏi, “Em muốn ra ngoài à?”

An Tầm lắc đầu, “Không ạ.”

“Ăn mặc chỉnh tề thế làm gì?” Tư Vũ nói rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Trong lúc anh tắm rửa, cô đã thay sang áo sơ mi và quần jean.

An Tầm mở to mắt thành thật nói, “Đây là đồ ngủ của em.”

Tư Vũ cười, không bàn luận vấn đề này với cô thêm nữa, anh đưa tay cầm lấy ly nước đặt trên bàn, “Xem gì vậy?”

“Em không rõ, phim điện ảnh của Nhật, nghe không hiểu nói gì.”

Hai mắt Tư Vũ cũng nhìn theo, háo hức tán gẫu với cô, “Thích phim Nhật à?”

“Có vài bộ cũng thích,” An Tầm nhìn mấy lọn tóc còn nhỏ nước trên trán anh, có giọt còn đọng đưa sắp rơi xuống đất, và cuối cùng lại rơi lên tấm áo choàng tắm đang mặc, nhẹ nhàng thấm xuống.

Rối rắm không biết có nên lấy khăn lông lau tóc giúp anh không.

“Ví dụ như?”

“Thư tình, ngàn đợi ngàn tìm.” An Tầm cầm khăn lông, đứng lên nhẹ nhàng giúp anh lau tóc.

“Đúng là những bộ mà mấy cô gái thường hay thích.” Tư Vũ nói xong lại thản nhiên nói tiếp, “Anh chưa bao giờ để người ta chạm vào tóc mình cả, trừ em ra.”

An Tầm cẩn thận lau vài cái, thấy không sũng nước nữa thì đặt khăn lông qua một bên, đưa tay cào cào mái tóc ẩm ướt cho vào nếp rồi ngồi lại xuống ghế, “Trừ em?”

Thực ra trong lòng An Tầm vẫn thường suy nghĩ, vì sao mỗi câu mỗi lời anh nói ra lại có thể khiến lòng cô rộn ràng rung động trước tình yêu đầu đời như thế.

Tư Vũ nghiêm túc suy tư một lúc, sau đó anh chân thành đáp lại lời cô, “Có lẽ là vì thích em.”

Anh thoải mái đến mức khiến lòng cô hốt hoảng, lần đầu tiên anh thổ lộ rõ ràng như thế, có hơi khẩn trương, có phần tê dại ...

Quả nhiên đạo hạnh của mình vẫn còn ít hơn anh.

Nhưng mà sở trường nhất của An Tầm là cố tỏ ra trấn định, nếu không, dưới bầu không khí này, hai người họ sẽ rất dễ phát triển đến xu hướng không thể nào khống chế.

Vì thế cô nói tiếp đề tài phim Nhật Bản, “Thực ra lúc đầu em có ấn tượng không tốt với phim Nhật Bản đâu.”

“Bởi vì AV hả?” Ống kính truyền hình chuyển sang vùng sẫm tối, cách Tư Vũ tươi cười dưới ánh đèn mờ ảo mờng lung lại càng thêm cuốn hút, “Anh thì hoàn toàn ngược lại với em.”

An Tầm: “...”

Người này!

Thích sạch sẽ chó má ấy chứ!

“Đương nhiên, dù anh có xem rồi nhưng cũng không chịu nổi mấy người con gái quần quai nằm trên giường như vậy.” Như hiểu được ý của cô, Tư Vũ nói xong còn bổ sung câu tiếp.

An Tầm mặt đỏ bừng anh, cuối cùng không kìm nổi, “Tư Vũ, lẽ phép giáo dục của anh đều dùng để lừa gạt người ta cả, thực ra anh là kẻ mặt người dạ thú.”

Tư Vũ nghe cô nói xong thì thoáng sững cả người, sau đó anh cúi đầu cười khẽ, cười đến mức bả vai không cách nào duỗi thẳng, tay anh vươn tới kéo cô qua, để chân cô mở rộng trên chân mình, ngón tay vuốt ve sợi tóc trên gò má, “Được rồi, Tiểu An Tầm nghiêm túc, lần này chúng ta sẽ nói chuyện nghiêm chỉnh nhé.”

Đầu An Tầm tựa vào bả vai anh, hừ một tiếng, “Anh mới nghiêm túc.”

Sau khi nói xong, cô ngừng một lúc lại nói tiếp, “Anh chẳng đứng đắn chút nào.”

“Vậy nói anh nghe xem, em đã làm chuyện ‘to gan lớn mật’ gì rồi.” Anh khẽ cười đặt tay cô vào lòng bàn tay anh, nghĩ thầm, đại nữ vương của An Phi những lúc không có ai cũng chỉ là một cô gái nhỏ xinh vậy đấy.

Anh thích sự khác biệt đó.

An Tầm lờ đi bốn chữ ‘To gan lớn mật’ mà anh cố tình nhấn mạnh, ngồi thẳng người nhìn anh, “Em với An Phi trộm hút thuốc với nhau?”

“Mấy tuổi?”

“Mười lăm tuổi.”

Tư Vũ cười khẽ, “Bé hự, còn gì nữa không?”

Có lẽ không khí này dễ dàng khiến cô dần buông lỏng, An Tầm suy nghĩ một chút, “Em ấy hỏi em hôn nhau sẽ có cảm giác gì không nhỉ.”

Tư Vũ nhú mày, “Sau đó thì sao?”

An Tầm như nghĩ đến chuyện gì đó buồn cười, đôi mắt cong cong, “Em đá em ấy một cái, sau đó em đi nói cho bố biết An Phi hút thuốc trong phòng ngủ, kết quả là bố gọi em ấy đến thư phòng giáo dục hơn hai giờ, mẹ cũng ngừng cho tiền tiêu vặt suốt một tháng.”

Tư Vũ vui vẻ, “Làm rất tuyệt.”

“Cho nên em ấy sợ em lắm.” An Tầm có hơi đắc ý.

Tư Vũ lẳng lẳng nhìn cô, hồi lâu sau anh cũng không lên tiếng, An Tầm hỏi lại, “Sao vậy anh?”

Có lẽ anh cố ý dẫn dụ, từ từ cúi đầu hỏi cô, “Còn muốn hút thuốc không?”

An Tầm chớp mắt, còn chưa nói lời nào đã thấy anh tự tay lấy chiếc áo jacket trên tay vịn sofa cầm tới, sau đó móc một hộp thuốc lá trong ngăn túi bên trái ra, trên chiếc hộp màu bạc in treasurer, ngón tay anh thuần thục mở nắp ra, rút ra một điếu ngậm vào trong miệng, rồi lần mò lấy thêm bật lửa, nghiêng đầu châm lên.

An Tầm chăm chú nhìn anh, lòng như nhảy thùng thùng, cô cảm thấy, ấn tượng đầu tiên về Tư Vũ đã đổi thay liên tục, anh như ánh mặt trời, anh như thân sĩ đều chỉ là mặt ngoài thôi, anh chân thật và gợi cảm, lại thần bí đến mê người.

Bình thường Tư Vũ khiến cho người ta rất thích, còn Tư Vũ bây giờ lại làm cho người khác say mê.

“Từ trước đến giờ em không biết anh hút thuốc.” Cô nói.

“Không hút trước mặt con gái.” Anh thuận miệng giải thích, sau đó lấy điếu thuốc từ trong miệng ra, đôi mắt long lanh nhìn về phía An Tầm, bàn tay đưa lên giữ lấy cổ cô, hôn xuống.

Làn khói trắng trong miệng anh được chuyển sang môi cô từng chút một.

An Tầm đẩy ra rồi nghiêng đầu ho khẽ, đôi mắt ướn ắt nhìn anh rất đáng thương, “Anh dạy hự em.”

Anh cười lớn, trong làn khói trắng lượn lờ, cô nghe anh nói, “Còn tẻ hơn nữa kia.”

Cảm giác anh nghiêng người về trước, điếu thuốc bị nhét vào gạt tàn trên bàn trà, sau đó xoay tay lại nắm lấy cổ tay cô, một lần nữa cúi đầu hôn ngẫu nhiên.

Mang theo hương thuốc nồng nàn khiến cho người ta bất giác say mê.

An Tầm hơi ngửa đầu, mái tóc rũ xuống đùi anh, có vài sợi lướt qua cổ áo choàng, theo từng cử động của cô mà cọ vào anh ngửa ngửa.

Ngửa đến tận tim.

Anh buông cổ tay cô ra, bàn tay phía sau được dời lên phía trước, nhẹ nhàng xoa nắn cách cả hai lớp áo, cả người cô vô lực, cũng không biết mình đang khước từ anh hay càng như mời mọc, có lẽ là ngơ ngẩn mịt mờ.

Sau đó nữa, bàn tay lỗ măng kia chuyển sang phần eo, muốn từ dưới vạt áo sơ mi chui vào, một lần, hai lần cũng không thành công được, anh duỗi tay sờ thử mới phát hiện áo sơ mi được cô nhét hết hết vào quần trong dưới thắt lưng bút chì, bởi vì quần ôm chặt người nên anh hoàn toàn không cách nào rút sơ mi ra được.

Tay không vào được, anh lại thoáng sững sờ.

An Tầm đang ngồi trên người anh cười khanh khách, Tư Vũ càng bất đắc dĩ hơn, anh đưa tay ôm chặt lấy cô, khàn giọng nói, “Cho anh sờ đi.”

An Tầm lắc đầu.

“Vậy em sờ anh được không? An An.” Anh nắm lấy cổ tay cô lần nữa, bàn tay đẩy dây lưng áo choàng tằm vốn đã dần buông lỏng.

An Tầm nào dám sờ, đến nhìn cô còn chẳng dám nhìn, anh cũng không bắt buộc, chỉ hôn nhẹ lên gò má của cô.

Ti vi rụp một tiếng tắt đi, An Tầm cảm giác hình như chân mình đã đạp phải chiếc điều khiển từ xa, không gian đột nhiên yên tĩnh, bên tai là tiếng anh thở dốc, nhỏ thôi nhưng lại càng thêm rõ ràng, có lẽ còn vì anh kìm nén, đột nhiên cô lại thấy mềm lòng.

An Tầm vùi mặt vào lòng anh, ngón tay dò dẫm xuống dưới.

Ngoài cửa sổ mơ hồ như có tiếng còi xe, hình như còn có cả tiếng hoan hô không rõ, An Tầm nghiêng đầu nhìn lại, ánh sáng đủ màu lóe lên chiếu vào từng mảng bông tuyết lớn.

Tuyết rơi rồi.

Nhiệt độ trong phòng như đạt tới điểm sôi, An Tầm cảm giác hình như mình lại trở về buổi đêm nóng bức ngày hôm đó, cô và An Phi trốn trong phòng em ấy lén hút thử điều thuốc giữa ban công, có chút bối rối, nhiều hơn là phấn khích, nhưng giờ lại được phóng đại đến vô ngần, thậm chí còn sinh ra phóng túng.

Mãi đến khi điều thuốc đốt tới lòng bàn tay cô, cảm giác bỏng rát làm cho cô đột nhiên tỉnh táo.

Nhưng lúc này đây làm gì có thuốc. Vậy mà bàn tay còn không dám động đậy. Lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy khiến cô ngẩn tò te.

Người kia tựa đầu trên cổ cô, tiếng thở dốc dồn dập từ từ bình ổn. Anh còn nhẹ nhàng gọi từng tiếng từng tiếng An An, lúc gọi bé yêu cũng vô cùng vui vẻ.

22. Chương 22

Mãi đến khi điều thuốc đốt tới lòng bàn tay cô, cảm giác bỏng rát làm cho cô đột nhiên tỉnh táo.

Nhưng lúc này đây làm gì có thuốc. Vậy mà bàn tay còn không dám động đậy. Lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy khiến cô ngẩn tò te.

Người kia tựa đầu trên cổ cô, tiếng thở dốc dồn dập từ từ bình ổn. Anh còn nhẹ nhàng gọi từng tiếng từng tiếng An An, lúc gọi bé yêu cũng vô cùng vui vẻ.

Mãi một lúc lâu sau, Tư Vũ mới cười thỏa mãn như hồ ly, ngẩng đầu lên áp sát vào tai cô, khiến cho mặt ai kia lại đỏ hồng một mảng. An Tầm vẫn cứng đờ như trước đó, vẻ mặt không biết phải làm sao.

Tư Vũ cũng hiểu cô, anh nghiêng người về phía trước, kéo hộp khăn giấy trên bàn trà rồi nhét vào tay cô. Bất đắc dĩ nhìn dáng vẻ người này, “Phiền thật đấy, đáng yêu thế này anh lại càng muốn hôn em.”

An Tầm vo tròn khăn giấy rồi ném lên bàn trà, ngoan ngoãn từ trên người anh đi xuống, không trả lời cũng không ngẩng đầu nhìn lại.

Tư Vũ biết cô thẹn thùng nên không đùa cô nữa, “Đi ngủ đi, anh đi tắm rửa một chút.”

Anh đứng lên, chậm chạp khoác chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình, nhìn An Tầm một cái, “Em cứ mặc quần áo thế này mà ngủ à?”

An Tầm đi tới toilet, “Đúng thế.”

Tư Vũ cười cười đi theo cô, tựa vào cửa nhà vệ sinh nhìn cô rửa tay, “Không cần anh trả lại thật hả?”

An Tầm đẩy anh, “Anh nhanh đi tắm rửa đi.”

Giường rất lớn, cũng thật mềm, An Tầm ngồi trên mép giường có hơi do dự, cuối cùng vẫn không chịu thay quần áo, may mà áo sơ mi bằng bông sợi dày nên không sợ nhăn nheo.

Biết Tư Vũ tắm rửa rất nhanh, cô không dám bồn thần hơn nữa, bọc chăn quanh người rồi nhắm mắt lại ngủ. Bằng không, lát nữa anh ra cô sẽ lại nghĩ tới chuyện hai người vừa làm, thế nào cũng lúng túng, ngượng ngùng.

Cho tới khi Tư Vũ tắm rửa xong, An Tầm đã ngủ rất sâu, còn bọc chăn quanh mình y như cái bánh chưng, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tư Vũ bất giác bật cười, nghĩ lại, có lẽ mình đã hơi sốt ruột, dọa đến cô rồi.

Cô chỉ là một cô bé mới hơn hai mươi tuổi, lén lút hút trộm thuốc cũng đã nghĩ là chuyện xấu trong đời. Tuy cô bảo đã nhìn thấy nhiều cơ thể đàn ông, nhưng có lẽ lúc đấy chẳng có suy nghĩ gì kì lạ, chỉ một lòng một dạ để vẽ tranh.

Thật đúng là...hồn nhiên.

Khi An Tầm tỉnh lại, trong gian phòng rất sáng, nhất thời cô không cách nào thích ứng được, dưới ánh mặt trời, cảnh mập mờ tối tăm qua đã tan thành mây khói. Bên ngoài cửa sổ to đùng là bầu trời trong suốt, xanh tươi. Cô chỉ mới nhìn thấy bầu trời ở Đỉnh Nam mới đẹp tươi nhường ấy.

Tư Vũ đã mặc xong áo quần, tựa trên cửa sổ sát đất gọi điện thoại. Giọng anh trầm thấp không nghe được rõ lời. An Tầm nhìn một bên chăn mới ý thức được rằng tối qua anh đã ngủ cạnh mình, thế mà cô lại chẳng biết chút nào. Cũng không biết mình nên yên tâm hay lo lắng về anh đây.

An Tầm đứng dậy xuống giường, vừa mới đứng lên đã sững sờ lập tức.

Núi Phú Sĩ!

Nó bất ngờ thành linh xuất hiện trước mắt cô như thế, phô diễn vẻ đẹp tuyệt nhất không chút nào che giấu. Đỉnh núi phủ tuyết vạn năm không thay đổi, bất kể xuân hạ thu đông. Đỉnh núi cao vút trong mây, như thể chọc thủng cả bầu trời. Bởi thế, người Nhật mới gọi nó là “Ngon núi cao với vợ*.”

* :

: Một trong những từ gốc dân gian cổ nhất cho rằng từ Fuji xuất phát từ chữ (bất + nhị), có nghĩa là có một không hai, một lòng, như một.

: dãy núi cao.

Cảnh tượng trước mặt hoàn toàn không giống cảm giác khi nhìn trên tạp chí hay TV, cảm giác hưởng thụ trực tiếp này khiến An Tầm bất giác đã từ từ tiến lại. Lúc này cô mới phát hiện ra, bên ngoài được bao trùm những tuyết, dường như cả thế giới đều biến thành trắng xóa.

Giật mình nhớ lại, hình như tối qua tuyết đã bắt đầu rơi.

Tư Vũ đứng bên cửa sổ sát đất nghe điện thoại, anh mặc quần áo khá chỉnh tề, quần dài màu đen cùng áo len màu xám, tôn lên dáng người thẳng tắp thon dài. An Tầm nhìn bóng lưng anh, tự dừng lại nghĩ tới người đàn ông khiêu gợi xốc xếch tối qua.

Như thể anh biết được, đột nhiên Tư Vũ cũng quay đầu nhìn lại. An Tầm đứng phía sau anh cách đó không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần, mái tóc dài rối tung, đón ánh nắng mặt trời, cười với anh, “Tư Vũ, bên ngoài đẹp quá, chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Tư Vũ cười nói được, sau đó lại nghe anh cúi đầu nói vào điện thoại, “Vâng, bên này có người, mẹ ạ.”

An Tầm sững sốt một chút, quên mất anh đang gọi điện thoại, lại còn là nói chuyện mẹ anh: “Vâng, là con gái ... Dạ, con nghiêm túc ... Không, đừng điều tra cô ấy, mẹ đừng làm mấy chuyện như thế, con hy vọng mẹ tôn trọng cô ấy...Được, con sẽ dẫn cô ấy về...”

Anh vẫn đưa lưng về phía cô, giọng nói rất thấp, ra dấu tay ý bảo cô đi qua. An Tầm do dự một chút rồi xoay người vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Anh kết thúc điện thoại rất nhanh, An Tầm vừa mới lau mặt xong, anh đã đi từ ngoài vào, cô tưởng anh muốn dùng toilet, “Anh dùng à?” Nói xong thì cô định tránh ra, nhưng lại bị anh ôm eo từ phía sau, anh nhìn cô từ trong gương, “Chào buổi sáng, An An.”

An Tầm ừ một tiếng, cũng nhìn lại anh từ trong gương, một tay anh nâng lên khẽ ve vuốt cằm cô, lúc sau lại hơi dùng lực quay mặt người kia lại. Anh nghiêng đầu hôn cô.

Trong miệng hai người đều là hương bạc hà của kem đánh răng, tươi mát mà lạnh lạnh, rồi lại hừng hực nhiệt tình. Hai tay Tư Vũ bắt đầu không thành thật, động tác như muốn cởi đi nút thắt trước ngực cô. An Tầm đẩy tay anh ra, “Sáng sớm anh đã đùa giỡn lưu manh rồi.”

Tư Vũ buông cô ra vô cùng thoải mái, anh cười khê, “Không phải con gái theo nghệ thuật đều ngực phẳng hết à, An Tầm, nơi này của em có phải hơi lớn rồi không đó?”

An Tầm sửa sang lại quần áo, mặt có hơi hồng hồng, không buồn để ý tới anh.

Sau khi ăn sáng tại khách sạn, Tư Vũ lái xe đưa cô tới núi Phú Sĩ ngắm hạ lưu hồ nước. Mùa này là mùa ít khách du lịch tới Nhật Bản, mọi người đều chọn thời điểm hoa anh đào nở rộ mới tới thăm. Họ thường nói, không có hoa anh đào thì Nhật Bản thật ảm đạm khô khan.

An Tầm đứng trên cây cầu gỗ được dựng trước cửa sông bên hồ, nhìn mấy cây lá khô héo phía xa xa, trên mặt hồ có hai con thiên nga đang tung tăng đùa giỡn. Mặt nước phản chiếu bóng hình kì vĩ của đỉnh núi Phú Sĩ, sao cô chẳng thấy khô khan hay ảm đạm chút nào, tất cả đều tràn đầy vẻ yên tĩnh và linh động.

Hai tay Tư Vũ rút trong túi quần jacket, lẳng lặng đứng một bên ngắm nhìn Phú Sĩ, có lẽ anh cũng hưởng thụ sự yên tĩnh như này. An Tầm thấy dáng vẻ đó của anh, lòng lại thoáng rung rinh, cô xoay người chậm rãi đi dọc bên bờ. Tư Vũ nghe thấy tiếng ván gỗ kẽo kẹt mới quay đầu nhìn cô, đột nhiên An Tầm lại nói, “Đừng nhúc nhích.”

Tư Vũ không di chuyển nữa, anh hỏi, “Sao thế? An An.”

An Tầm đi dọc theo bờ sông, càng chạy càng xa, khoảng hơn 50 mét, “Anh đứng như vậy một lát, em muốn ghi nhớ lại hình ảnh này.”

Anh hiểu ra, “Em có mang theo bút vẽ không?”

Anh vừa hỏi xong đã thấy cô đưa di động lên chuẩn bị chụp ảnh, “Tuy cảm giác khi xem hình có hơi thiếu thiếu, nhưng chắc chắn em sẽ vẽ tốt thôi.” An Tầm nhìn bức ảnh, vui vẻ nói, “Tư Vũ, em muốn cho cả Phú Sĩ làm nền cho anh.”

Núi Phú Sĩ trước nay vẫn là nhân vật chính trong ống kính của người khác, cũng có nhiều họa sĩ đã dành hết tâm tư đến miêu tả sự hùng tráng của ngọn núi này. Duy chỉ có cô, “khẩu xuất cuồng ngôn”, cô nói, muốn cho cả núi Phú Sĩ làm nền cho anh.

Tư Vũ im lặng, một lúc lâu sau, anh kim nén xúc động muốn lại hôn cô, đứng ở đó nhìn cô chăm chú, “Anh cũng nói rồi, mời anh làm người mẫu rất đắt.”

An Tầm liếc anh một cái, nhìn quanh thấy ở đây không có ai, đột nhiên gan lại lớn lên, “Không phải hôm qua em đã trả thù lao rồi à?”

Đổi lại Tư Vũ càng không ngờ cô sẽ thích ứng và tiếp nhận nhanh đến vậy. Hôm qua còn trốn tránh, lảng lảng chẳng nói chẳng rằng, cũng không thèm nhìn anh một cái, giờ cô còn dám nói ra.

Hai người đi dọc theo bờ hồ, thấy một nhóm thanh niên đang nhóm lửa, An Tầm được mời qua sưởi ấm. Lúc sau lại gặp một đôi vợ chồng già dắt chó đi dạo. Có vẻ Tư Vũ rất thích chó, anh ngồi xổm xuống đùa giỡn với nó, còn tán gẫu với hai vợ chồng già đôi câu.

Chờ bọn họ đi xa, An Tầm hỏi Tư Vũ họ mới nói gì đó. Tư Vũ nói con gái ông bà sắp sinh con, bọn họ muốn đi ra đảo thăm viếng thần linh thổ địa, cầu thần linh phù hộ cho mẫu tử bình an.

An Tầm nghe tới thổ địa, lại càng hứng thú hơn.

Muốn ra đảo thì phải ngồi thuyền trước. Lúc hai người đến, số thuyền chở cũng không có quá nhiều, đặc biệt là ba chiếc đậu gần bờ lại vô cùng nổi bật, hình dạng và màu sắc giống nhau, đậu sát chính tề thành đường thẳng.

Người xung quanh cũng được dịp đoán già đoán non, mọi người đều nghĩ chắc nhà nào có vợ sắp sinh con mới đến đây thăm viếng.

Tư Vũ để An Tầm đứng chờ thuyền, còn anh thì đi mua vé tàu. An Tầm mới vừa ngồi vào ghế dài, một lát sau đã thấy một bác khoảng bốn năm mươi tuổi bước xuống từ chiếc xe ô tô màu đen. Đáng lý ở tuổi này ông ấy không cần ai phải đỡ, nhưng mới đi được vài bước người đó đã ôm ngực dừng bất động. Hai người trẻ tuổi tây trang giày da bên cạnh, vội vàng chạy tới dìu, nói liến thoắng gì đó. Sắc mặt bác kia dần trở nên trắng bệch, hình như hô hấp cũng bắt đầu khó khăn, hai người kia lại càng không biết phải làm sao.

Lúc này, từ trên một chiếc xe con khác, một người đàn ông trẻ tuổi lao xuống, hô to, có lẽ là con trai của người kia. Hắn chưa tới gần, bác ấy đã ngã gục.

Mấy người đứng vây xung quanh. An Tầm thấy lúc khẩn cấp như vậy họ lại không biết đường cấp cứu, cho nên cô cũng vội đi qua, bảo mọi người dừng di chuyển bệnh nhân này, phải để ông nằm thẳng. Cô nói tiếng Anh nhưng lại không ai để ý, hình như chỉ có bác ấy và người con trai nghe hiểu. Giữa hoàn cảnh hỗn loạn này, chỉ có mình cô gái đó tới trấn an, cho nên trong lòng họ cũng có phần tín nhiệm, anh quay đầu nói gì đó với những người kia, sau đó quả nhiên không động nữa.

Về mặt người nọ chờ đợi nhìn An Tầm, nói bằng tiếng Anh, “Cô có phải bác sĩ không?”

An Tầm lắc đầu, “Cha anh có tiền sử bệnh tim phải không?”

Anh ta vội vàng gật đầu. An Tầm biết một ít biện pháp cấp cứu khi bệnh tim tái phát, “Tôi nghĩ tôi có thể thử xem.” Cô an ủi chính mình, chống đỡ được tới khi Tư Vũ về thì tốt.

Cô bảo mọi người xung quanh tản ra để không khí lưu thông, vừa cởi cà-cạt, dây lưng và áo sơ mi của bác đó, vừa nhớ lại trình tự cấp cứu.

Đầu tiên là để gối gối sau đầu, cho ông ngửa cổ ra sau, sờ động mạch xem còn đập hay không, nếu không thì phải hồi phục lại. Để nhịp tim đập lại cần phải dùng nhiều sức, cánh tay An Tầm bé nên không thể làm được gì.

Cô có nên hô hấp nhân tạo không... Mạng người quan trọng, cũng không kịp nghĩ nhiều, cô bóp mũi bác ấy, hít một hơi, định cúi đầu thì cảm giác có người đưa tay ngăn lại. Là Tư Vũ.

An Tầm thấy anh thì thở phào một hơi.

Anh nhanh chóng thay thế vị trí của cô, nén ngực giống y tiêu chuẩn trong sách giáo khoa, nhanh, mạnh, hai ba giây một lần, mà tần suất cũng không hề loạn. Cho dù trên trán đã chảy đầy mồ hôi nhưng lực trên tay không lơ lửng chút nào, cũng không do dự hô hấp nhân tạo cho người kia. Mọi người vấy xem chăm chú nhìn từng chút một, đồng loạt lặng im.

Vài phút ngắn ngủi mà như dài bằng thế kỷ, cho đến khi bác ấy thở lại một cách đầy kì tích.

23. Chương 23

Vài phút ngắn ngủi mà giống như dài bằng thế kỷ, cho đến khi bác ấy thở lại một cách đầy kì tích. Trong đám người có người vỗ tay, cũng có người chụp ảnh. Tư Vũ đội nhân viên cấp cứu tới mới ngừng các biện pháp cấp cứu, nhường chỗ cho người ta.

Nhân viên cấp cứu đưa bác ấy lên xe, người con trai cũng chạy theo, để lại một đồng người phụ tá trợ mắt nhìn. Khi xe cứu thương đóng cửa lại, đột nhiên anh ta đưa mắt nhìn An Tầm, sau đó gọi phụ tá đi qua, thấp giọng dặn dò thêm gì đó.

Tất cả lực chú ý của An Tầm đều đặt trên người Tư Vũ, nhìn anh đứng lên, nhìn anh đi về phía cô. Ngoài vầng trán lấm tấm mồ hôi, dáng vẻ của anh vẫn như ngày thường, hờ hững như thể người vừa mới cứu một mạng vốn không phải là anh. Trước mắt cô tràn ngập hình ảnh khi anh cứu người, vẻ mặt nghiêm túc cẩn thận và bình tĩnh, từng động tác đều nhanh chóng và chắc chắn, kiên định mà chuyên nghiệp.

Đột nhiên An Tầm lại nhớ tới câu nói “mến mộ anh hùng”. Nhiệt huyết sôi trào muốn hôn anh một cái.

“An Tầm, em làm tốt lắm, tất cả đều đúng hết.” Anh đi tới dắt tay cô, thấy lạnh ngắt, “Sợ không?”

Không chút khoe khoang, không hề tranh công, thậm chí anh cũng không phấn khích khi được mọi người vậy xem như thế.

“Anh đang kiêu ngạo lắm nhỉ.” An Tầm nhìn anh, ánh mắt sáng rực hẳn lên.

Anh nhướn mày, cười khê, “Đây là chuyên môn của anh.” Cho nên cũng chẳng phải kiêu ngạo làm gì.

“Vừa rồi em lo tới mức run rẩy chân tay đó.” An Tầm lật tay cho anh nhìn lòng bàn tay ướt mát mồ hôi, “Nhìn anh lại chẳng lo lắng chút nào.”

Tư Vũ lau sạch lòng bàn tay cô, nắm tay cô đi ra chỗ ít người, “Anh cũng lo mà.”

Dù sao cũng là một sinh mạng. “Lúc nào cơ?” An Tầm đâu có nhìn ra.

“Khi em chuẩn bị hô hấp cho vị tiên sinh kia.”

An Tầm: “...”

Hai người đi dọc theo bờ sông, An Tầm muốn hỏi có phải họ đang đi ra đảo hay không, lại nghe anh đột nhiên nói tiếp, “An Tầm, giày có thoải mái không?”

“Sao ạ?” An Tầm nghe không rõ.

“Có thể đi nhanh được không?”

“Có thể.”

“Vậy chúng ta đi nhanh lên một chút.” Anh nheo mắt nhìn, nói xong liền nắm tay cô bước nhanh về phía trước. An Tầm vội chạy chậm theo sau, “Làm sao thể Tư Vũ?”

Các phụ tá của bác vừa rồi đang lần tìm họ giữa đám đông. An Tầm quay đầu nhìn, lại đụng phải tầm mắt của một người trong đó. Người nọ thấy bọn họ đi xa thì vội gọi những người khác đuổi theo.

Xe của hai người dừng ở ven đường bên cạnh một loạt gốc thủy sam. Tuy không biết những người kia là tốt hay là xấu, có lẽ tìm kiếm hai người cũng chỉ để cảm ơn, nhưng khoảnh khắc ngồi vào xe rồi, An Tầm mới cảm thấy an tâm không ít.

Tư Vũ khởi động xe, cho đến khi cách đám người kia càng lúc càng xa, anh mới nhìn An Tầm nói, “Vừa rồi em có thấy hình xăm trên người tiên sinh kia không?”

An Tầm gật đầu, cô cũng không có cơ hội nhìn kỹ, chỉ khi cởi áo sơ mi ra mới liếc mắt một cái, hình như cả người đều có.

“Có hình xăm trên người đều là đại ca bang phái cả.” Tư Vũ nói xong thì nhìn sang An Tầm, “Bé ngoan, thắt dây an toàn vào.”

An Tầm ngoan ngoãn thắt dây an toàn, hình như vì cách gọi thân mật của anh mà thất thần giây lát, nửa ngày sau mới quay sang hỏi lại, “Bang phái?”

“Em cũng biết xã hội đen ở Nhật là hợp pháp, nơi này có rất nhiều bang phái.” Về mặt Tư Vũ mang đầy ý cười nhìn cô, như có ý bảo cô quay đầu lại.

“Bọn họ là xã hội đen?” An Tầm ra vẻ trấn định quay đầu nhìn ra sau, thấy mấy người giờ đã thành vài chấm đen nhỏ bé, mặc tây trang đeo caravat, quy tắc như thế mà lại là xã hội đen sao.

“Em nghĩ xã hội đen giống côn đồ chắc, liếc mắt thì nhận ra được à. Xã hội đen Nhật Bản có quan hệ khá tốt với những người bình thường, lễ lạc chúc tết sẽ phát kẹo cho trẻ nhỏ.” Tư Vũ đánh tay lái chuyển hướng, hai người đi qua cầu, “Bọn họ còn hoà nhã hơn cả Mafia Italy nữa đấy.”

“Vậy sao chúng ta phải tránh họ thế anh.” Xã hội đen Nhật Bản nghe ra cũng khá vô hại mà.

“Bởi vì bọn họ còn làm rất nhiều chuyện mà xã hội đen sẽ làm, buôn bán thuốc phiện, giao dịch tình dục, bạo lực, phạm tội, cho nên chúng ta không nên có bất cứ quan hệ gì với họ.”

Xã hội đen thì vẫn là xã hội đen, dù họ có ăn mặc gọn gàng hay đối nhân xử thế vô cùng lễ độ, về bản chất vẫn không thay đổi.

Vì vậy hành trình đi thăm núi Phú Sĩ đến đây là kết thúc.

Lúc hai người quay về Tokyo mới là giữa trưa, Tư Vũ đưa An Tầm về trả phòng khách sạn, An Tầm lại hỏi, “Vậy em sẽ ở đâu?”

“Ở nhà trọ của anh.” Tư Vũ quả quyết mà trả lời.

Cảnh tượng tối qua còn hiện rõ mồn một ngay trước mắt, An Tầm do dự.

“An Tầm, chỉ khi em nguyện ý.” Anh gọi đầy đủ tên cô, nghiêm túc nói.

Về sau, An Tầm nghĩ, nếu thời gian có thể quay lại khoảnh khắc này, nhất định sẽ hùng hổ mà mắng anh hai chữ.

Nói xạo!

Khuôn viên đại học không có ký túc xá cho sinh viên thạc sĩ. Tư Vũ tá túc khu nhà trọ bên cạnh trường, anh nói rất nhiều du học sinh đều ở đó, gồm cả Đại Xuyên.

Khu trọ còn tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của An Tầm, rất sạch sẽ, tươi đẹp, là một khu nhà trọ đơn theo kiểu Nhật, sàn nhà màu gỗ thô, bàn, ngăn tủ, bức màn màu trắng, vách tường xám, trên ban công còn có hoa Mộc Lan.

Giường đơn, ga trải giường và chăn đều màu trắng. Sô pha đôi, nếu anh ngủ thì chắc chắn không đủ dài.

An Tầm quét mắt một vòng, sau đó quay đầu nhìn anh, “Em thích nơi này, nhưng không thích giường của anh.”

Tư Vũ cởi áo jacket treo lên giá, “Đủ cho cả hai chúng ta, nhưng mà hơi chật một chút.”

An Tầm cũng cởi áo khoác ngoài, treo bên cạnh quần áo của anh, cô quay đầu nhìn anh, về mặt vô cùng nghiêm túc, “Anh sẽ lại chạm vào em hả?”

Tư Vũ cười thành tiếng, “Nếu anh có thể chịu đựng được.”

“Anh có thể chịu đựng được không?” Cô nghiêm túc hoài nghi.

“Không thể.”

“...” Cô biết mà.

Bởi vì đã lâu Tư Vũ không trở lại, cho nên trong tủ lạnh cũng chẳng có cái gì, hai người đi siêu thị bên cạnh mua ít nguyên liệu nấu ăn.

Tư Vũ nói sẽ làm tempura và mỳ Odon cho cô ăn, An Tầm hỏi lại, có phải anh lại muốn dùng đồ ăn ngon để lấy lòng cô không.

Cô ngồi trước bàn ăn chống cằm nhìn anh nấu, vẫn bình tĩnh như trước đó, mỗi một động tác đều tao nhã vô cùng. An Tầm mới ngồi một lúc đã không yên, trong lòng cô lại khẽ thở dài, từ khi nào mình lại dễ dàng bị hấp dẫn như vậy chứ. Vừa nghĩ vậy vừa đi qua, học theo dáng vẻ của anh, từ phía sau ôm lấy người đàn ông đó, dán mặt vào lưng anh cọ cọ.

“Đói bụng à?” Anh vẫn không dừng tay nấu nướng, chỉ nhẹ giọng hỏi cô. An Tầm đáp không.

Tư Vũ không nói nữa, anh buông đũa, tắt bếp, đem nước canh nấu mỳ đổ sạch. Làm xong hết, đột nhiên anh xoay người chặn ngang ôm lấy An Tầm, bước thẳng đến bên giường.

“An Tầm, là em đang trêu ghẹo anh đấy.”

An Tầm hốt hoảng hét lên, ôm chặt lấy cổ anh, “Em không có.”

Tiếp theo cô đã bị anh áp sát xuống giường đơn mềm mại.

Tay Tư Vũ để hai bên sườn cô, từ trên cao nhìn xuống, “Bé yêu, không bằng để anh ăn cơm trưa trước nhé?”

An Tầm nhắc chân muốn đẩy anh ra, lại bị anh dùng chân ngăn lại, không cách nào động đậy. Cô uất ức nhìn anh, “Tư Vũ, anh là đệ nhất lưu manh.”

Tư Vũ bật cười, cũng không buồn phủ nhận, anh cúi đầu chặn xuống môi cô. Không bao lâu sau, An Tầm bị anh hôn đến mức tay chân rệu rã. Anh bắt đầu thừa thắng xông lên, buổi sáng đã muốn cởi bỏ nút thắt của chiếc áo sơ mi kia rồi, vài lần lồi kéo đã bị anh mở ra hết.

An Tầm vội đưa tay che hết cặp mắt anh, anh cười khẽ né đi, cắn cắn bàn tay cô. Bị ngứa nên An Tầm đành phải rút tay về, mà đúng lúc đó, anh đã đẩy áo trong của cô lên.

Trước ngực An Tầm thoáng lạnh, cô vội vã che kín hai mắt mình.

Thị giác bị che đi, thính giác và xúc giác sẽ được phóng đại đến vô cùng. Cảm giác ngứa ngáy lan tràn từ tim đến toàn thân, khiến cho các ngón tay của cô đều co lại. Giác quan chỉ còn lại, nóng, ướt át, tê dại, còn có cả âm thanh...

An Tầm cảm giác như đầu mình đang phình lớn, cho đến khi những âm thanh dồn dập vang lên, cũng không biết qua bao lâu, cô mới ý thức được là tiếng chuông điện thoại, lý trí trở về một chút, níu lấy tóc của Tư Vũ, “Điện thoại anh reo kìa.”

Hiển nhiên anh cũng không buồn để ý,

“Tư Vũ...” Ánh mắt An Tầm từ từ ngấm nhìn đèn treo trên trần nhà. “Tư Vũ, nó cứ kêu mãi.”

Di động vẫn để ở bệ bếp bên kia, dù tiếng động không lớn nhưng lại khiến cho An Tầm tâm phiền ý loạn, có khi tâm tình đó lại là vì người ở phía trên mà ra.

Người trước ngực cúi đầu lăm bắm câu gì đó, anh ngẩng đầu hôn cô một cái mới rời đi. An Tầm không nghe được anh vừa nói cái gì, nhưng có lẽ cũng không phải lời hay ý đẹp, thậm chí cô còn thấy đáng tiếc vì không nghe được mấy lời thô tục anh vừa nói.

Tư Vũ nghe xong điện thoại thì quay lại, An Tầm đã sửa sang quần áo chỉnh tề, cô nhìn cúc áo sơ mi bị đứt thì đầu đầu nhức nhối, “Tiểu Thẩm tiên sinh, anh phải đền cái áo sơ mi lại cho em.”

“Anh có thể mang cả cửa hàng áo sơ mi về đây đó, nhưng mà, An Tầm này, giờ anh phải đi ra ngoài một chuyến, học trưởng nói bên kia có người tìm anh.” Anh xin lỗi rồi cúi người hôn khẽ vào trán cô.

An Tầm lại chẳng thấy anh có lỗi chút nào, thậm chí cô còn lén lút thở phào một hơi, “Vậy anh đi nhanh về nhanh.”

Tư Vũ khoác áo lông, cười khẽ, “Giọng của em có thể đừng phấn chấn như vậy được không thế.”

“Xin lỗi nhé, lần sau em sẽ cố kìm nén lại tốt hơn.” An Tầm tìm được cúc áo trên giường, “Nhà anh có kim chỉ không?”

Tư Vũ vừa đi ra ngoài vừa nói, “Em nghĩ là có sao?”

An Tầm không hỏi nữa, cô lấy một chiếc áo sơ mi màu sẫm trong ngăn tủ mặc vào, trong lòng lại mắng anh thô lỗ, rõ ràng anh biết hành lý cô bị mất, không có quần áo mặc rồi mà ...

Có lẽ anh ấy cố ý thật.

An Tầm nhàn rỗi thì giúp anh tưới hoa, lau nhà, lau ngăn tủ, trải lại ga giường... Anh chưa làm xong cơm, hay là cô xuống bếp làm tiếp nhỉ. Cô tra thử thực đơn, chuẩn bị tự bắt tay vào làm, cứ ngỡ sẽ tặng cho anh được một điều ngạc nhiên, không ngờ mới lấy tạp dề ra đã nghe tiếng chìa khóa mở cửa. An Tầm vội mặc tạp dề vào, đưa lưng về phía cửa, “Giúp em buộc với, để em làm cơm cho.”

Người ở cửa không nhúc nhích, An Tầm nghi ngờ quay đầu lại, hoá ra người về lại không phải Tư Vũ, mà là Lục Hân Nhiên.

Cô ta thấy An Tầm cũng có vẻ bất ngờ, một lúc sau người kia mới nói, “Xin lỗi, tôi nghĩ mọi người sẽ ở núi Phú Sĩ chơi hai ngày.”

An Tầm thả tạp dề cởi xuống, nhìn chìa khóa trong tay cô ta, “Không có gì, cô vào đi.”

24. Chương 24

Lục Hân Nhiên lắc đầu: “Tôi đến để tưới hoa thôi, hai người đã quay về rồi thì thôi vậy”.

Cô nhìn An Tầm rồi cười khẽ một tiếng, xoay người rời đi.

“Chờ chút đã”. An Tầm gọi cô.

Lục Hân Nhiên quay lại, nghi ngờ nhìn An Tầm, cô nghĩ giữa mình và An Tầm có lẽ không có gì để nói.

“Học tỷ, chị có biết may vá không?” An Tầm gọi cô là học tỷ như người khác.

Đến lúc này, Lục Hân Nhiên mới quan sát quần áo của An Tầm, cô mang dép ở nhà, quần jean bó sát, áo sơ mi kiểu nam rộng thùng thình.

Áo sơ mi là của Tư Vũ, cô đã từng thấy anh mặc nó.

Bởi vì cô thấy đường may của nó vô cùng đẹp, nhìn cũng biết vải vóc hàng cao cấp, cô đã từng thử hỏi anh mua ở nơi nào, định mua vài cái gửi về nước cho cha. Tư Vũ trả lời là tự may. Lúc đó cứ tưởng anh nói đùa nên chỉ cười trừ cho qua, sau này cũng quên hỏi lại.

Ánh mắt chuyển từ hai nút áo trên cùng đang mở rộng trên người An Tầm từ từ lên đến khuôn mặt người kia, hồi lâu mới nói: “Biết”.

Vì ở cùng một tầng nhà trọ, Lục Hân Nhiên quay lại rất nhanh: “Không biết cô định dùng chỉ màu gì nên đều đem qua hết”.

An Tầm nhận lấy, nói cảm ơn, nhìn thấy Lục Hân Nhiên định đi, An Tầm ho khẽ: “Học tỷ, chị biết đính nút áo không?”

Lục Hân Nhiên cảm thấy đầu mình hồng rồi mới vào nhà giúp An Tầm đính nút, phòng nghiên cứu chưa đi, bài luận cũng chưa làm, còn phải trả lời thư cho giáo sư, cuối cùng cô lại vào nhà trọ của Tư Vũ, ngồi trên ghế sofa, giúp bạn gái anh ta đính vào từng nút áo, lại còn rõ ràng là vì ai kia đã giật mạnh văng ra.

Hai người đều không phải kiểu người quá nhiệt tình, không có gì để nói nên cả hai đều im lặng trong một lúc, An Tầm đeo tạp dề đi làm cơm: “Học tỷ, em mời chị ăn Tempura”.

Ý tưởng của An Tầm rất đơn giản, kéo dài thời gian đợi Tư Vũ quay về, mặt đối mặt để giải quyết chuyện chìa khóa.

Lục Hân Nhiên ngẩng đầu nhìn cô, thấy chiếc điện thoại di động cô đang cầm để xem công thức nấu ăn, chạy tới bên cạnh bếp, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, tóc búi lên đỉnh đầu, vài sợi tóc rối buông xuống che bên mặt, cô đưa tay vén lại sau tai, cần cổ tinh tế lộ ra, mỗi cử động đều cực kì quyến rũ.

Lục Hân Nhiên ngừng đính nút áo, nhìn gò má An Tầm, đôi mắt thì đen bóng, môi đỏ thắm đặn đầy, làn da mịn màng trắng nõn, thanh thuần mà xinh đẹp, còn có cả một nét gợi cảm khó nói thành lời. Lục Hân Nhiên nghĩ, đàn ông ai cũng thích như vậy đó, ngay cả Tư Vũ cũng không tránh khỏi, nghĩ tới đây cô lại bồng cúi đầu, tiếp tục đính nút.

An Tầm ở bên mới thả tôm lớn vào chảo dầu đã có người gõ cửa. Cô lăm bằm không biết có phải Đại Xuyên sát vách ngủi được mùi nên chạy đến ăn chùa hay không, nhưng mà Lục Hân Nhiên có nói Đại Xuyên chạy ra ngoài đá bóng rồi mà.

Lục Hân Nhiên dùng tiếng Nhật hỏi thăm trước là ai, trả lời cũng bằng tiếng Nhật, An Tầm nghe không hiểu, mặt mày mờ mịt quay đầu nhìn về phía Lục Hân Nhiên, cô ấy thấy trên tay cô toàn là bột nên chủ động ra mở cửa: “Họ nói tới tìm Thẩm Tư Vũ”.

Bên ngoài cửa là ba người đàn ông trẻ tuổi, tầng này ở chỉ toàn sinh viên, không có người ngoài ra vào, Lục Hân Nhiên hỏi bọn họ là ai, họ chỉ chỉ vào An Tầm nói tìm cô.

An Tầm cũng nhận ra người đến là cấp dưới của bác trai hai người đã gặp ở ngoại ô lúc sáng, người dẫn đầu cực kì lịch sử, chào hỏi xong thì huyền thuyên nói mấy câu gì đấy, An Tầm xoay người lần nữa nhìn về phía Lục Hân Nhiên. Chị phiên dịch: “Anh ta nói ông chủ đã tỉnh rồi, cũng được chuyển đến bệnh viện Tokyo, ông ấy vô cùng cảm ơn cô và Tư Vũ, cho nên muốn gặp hai người”. An Tầm hỏi sao họ tìm được cô. Họ nói nhờ vào biển số xe nên tìm được học trưởng của Thẩm Tư Vũ, học trưởng nói xe này cho bạn học mượn, cho nên mới tìm tới được đây, hơn nữa Tư Vũ đã tới bệnh viện rồi, họ mới sang đón An Tầm.

Tư Vũ có nói họ là xã hội đen, dù có mặc quần áo chỉnh tề, ăn nói lịch sự đi nữa thì vẫn là người vi phạm pháp luật, không nên dính tới. An Tầm cởi tạp dề đi vào phòng cầm điện thoại di động định gọi cho Tư Vũ hỏi thử, không ngờ điện thoại lại hết pin từ lúc nào, tắt máy luôn rồi. Cô mượn máy của Lục Hân Nhiên, điện thoại chị ấy cũng để ở phòng không mang theo, vì thế đành phải bỏ qua ý định gọi điện thoại, con tôm lớn trong chảo vẫn còn chiên, An Tầm nhờ Lục Hân Nhiên giúp mình làm tiếp, nói anh ấy nhớ nhanh nhanh quay về.

Đến lúc đi An Tầm lại hỏi bệnh viện nào, sau khi Lục Hân Nhiên phiên dịch giúp cô, khi ấy cô mới theo chân họ rời đi.

Người cho số điện thoại của Tư Vũ đúng là học trưởng mà anh từng mượn xe trước đó, là một người Trung Quốc đang học tiến sĩ, ở khu nhà trọ khác. Tư Vũ đến nhìn thấy trong phòng có vài người mặc tây trang giày da, nhìn rất giống những người đã gặp ở ngoại ô buổi sáng, nhưng cũng không hẳn là những người kia. Học trưởng ân cần hỏi thăm có phải đã gây rắc rối gì không, Tư Vũ lắc đầu. Những người kia đặt hai hộp điểm tâm lên trên bàn, nói là do ông chủ đưa tới bày tỏ lòng cảm ơn. Tư Vũ nói không cần khách sáo. Họ cũng không nói gì thêm nữa, nhanh chóng ra về. Có lẽ họ cũng không muốn có liên quan với du học sinh nước ngoài, đến đây chẳng qua chỉ để hoàn thành nhiệm vụ.

Tư Vũ để lại điểm tâm cho học trưởng, trên đường trở về, anh thấy một cô gái ôm một bó hoa to, mặt mày hớn hớn chạy vào khu nhà trọ.

Hình như con gái đều thích kiểu như vậy nhỉ.

Quả thật Lục Hân Nhiên cũng không nghĩ ra được rốt cuộc mình bị làm sao, tự nhiên lại giúp An Tầm đính nút áo, rồi còn đồng ý giúp cô chiên tôm, rõ ràng cô ta là bạn gái của Tư Vũ, không phải sao, lẽ ra mình còn nên chán ghét cô ta nữa. Lúc nghe thấy tiếng chìa khóa xoay tròn, cô còn tưởng An Tầm đã về. Dù sao đi đến bệnh viện đó cũng không xa. Nghĩ vậy, cô vội quay đầu nhìn về bên cửa chính, trước khung cửa lớn chỉ thấy một con gấu lông nhung to đùng mà chẳng thấy người đâu, cúi đầu nhìn thấy đôi giày và ống quần, cô mới xác định được người vào là Tư Vũ.

“Nếu mà em thích nó thì chạy tới hôn anh đi”. Rõ ràng người ngoài cửa không hề nhìn thấy cô, giọng nói của Tư Vũ vang lên từ phía trong con gấu, không hề mang vẻ thờ ơ như ngày thường, mà lại đầy tình cảm. Lục Hân Nhiên biết rõ những lời này đâu phải dành cho mình, nhưng nhịp tim vẫn đập nhanh tăng tốc, Tư

Vũ đã ôm gấu đi vào, con tim đập rộn lại khiến thành ngực của chị ấy đau ê ẩm, nhưng trước sau vẫn không nói câu nào, Tư Vũ không có được phản ứng như mong muốn, anh đưa tay tháo đầu gấu xuống nhìn sang người cạnh bếp, khi thấy Lục Hân Nhiên một mình đứng đó, vẻ mặt phức tạp nhìn mình, anh vội vàng ném gấu xuống ghế sofa, trở về dáng vẻ xa cách quen thuộc: “An Tầm đâu?”.

Lục Hân Nhiên bình tĩnh, ồ một tiếng rồi nghiêng đầu nhìn vào trong chảo: “Không phải nói là cùng cậu tới bệnh viện gặp ông chủ gì đó sao?”

Mặt Tư Vũ liền biến sắc: “Ông chủ nào?”

Lục Hân Nhiên vội vàng quay mặt lại, thấy vẻ mặt anh, sắc mặt cũng dần thay đổi.

Đúng là bệnh viện ở rất gần nhà trọ Tư Vũ, người mà bọn họ gọi là ông chủ nằm ở trên lầu chót, ngoài cửa có mấy người đứng gác, mặt mày nghiêm trọng.

Tư Vũ từng nói, bang phái ở Nhật Bản có đến hai mươi mấy nhóm, khi việc làm ăn trên địa bàn có xung đột lợi ích giữa các bang hội với nhau, họ sẽ tiến hành ám sát, nghĩ như vậy, bước chân An Tầm đi về phòng bệnh kia thoáng chần chừ.

Người hình xăm đầy mình kia tên là Ando Masato, được viết trên danh thiếp mà người kia đưa tới, An Tầm thán phục, xã hội đen Nhật Bản lẫn lộn bên ngoài mà còn có danh thiếp nữa. Con trai Ando Masato cũng có mặt ở đây, tên là Ando Kawa, chủ yếu phụ trách việc phiên dịch, anh ta thấy An Tầm thì cười hết sức hiền hòa, thậm chí còn trò chuyện với cô vài câu, An Tầm hỏi anh ta Tư Vũ ở đâu, anh ta chỉ nói đang trên đường tới. Ando Masato nói hôm nay ông ta ra ngoài không có bác sĩ đi cùng, kết quả thiếu chút nữa đã bỏ mạng trên núi Phú Sĩ, ông ta nói cấp dưới đều là người đã lẫn lộn ngoài xã hội từ lâu, thấy ông ta ông ngực ngả xuống còn tưởng bị súng giảm thanh bắn trúng, nhất thời hỗn loạn chỉ có An Tầm phản ứng kịp thời đưa ra phán đoán. Ngoài miệng An Tầm thì đáp, ngãi ngãi trước mặt tôi, tôi nhìn thấy rõ thì đương nhiên sẽ biết không phải bị súng bắn, trong lòng cô lại nghĩ, bọn họ là xã hội đen, nhưng sao lại thoải mái nói cho mình vậy nhỉ.

Ando Masato hỏi An Tầm muốn ông ta trả ơn thế nào, cô nói không cần trả, người cứu ông là bạn trai cô, họ chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi.

Lúc đó Ando Masato mới hỏi Tư Vũ đến đâu rồi, Ando Kawa thuận miệng bảo kẹ xe, sau đó lại khuyên ông nói ít một chút, nghĩ ngợi nhiều.

Cuối cùng không đợi được đến lúc Tư Vũ kẹ xe xong, Ando Kawa đã chủ động muốn đưa An Tầm về, cô muốn từ chối cũng không được.

Lục Hân Nhiên còn nhớ bệnh viện mà họ nói, lúc cô lái xe đưa Tư Vũ đi trời đã hơi sẩm tối. Không dễ dàng để gặp được Ando Masato, nhiều lần hỏi thăm và cả lợi dụng mối quan hệ của giáo sư mới hỏi được vị trí phòng bệnh.

Người trông coi cửa phòng nhận ra Tư Vũ, cho nên cũng cư xử lịch sự với anh, Tư Vũ nói anh đến tìm An Tầm, người nọ nói cô đã trở về rồi. Vì vậy, anh lại vội vàng chạy về khu nhà trọ, Lục Hân Nhiên cũng sốt ruột theo, trên đường đi thiếu chút nữa là vượt luôn đèn đỏ. Từ khi phát hiện An Tầm bị đưa đi đến giờ, khuôn mặt Tư Vũ luôn lạnh lùng như vậy, yên lặng lạ thường. Mà lúc quay về nhà trọ không thấy An Tầm đâu, ánh mắt Tư Vũ càng trở nên tối sầm.

Lục Hân Nhiên có phần không dám nhìn anh, cô nhẹ giọng hỏi: “Báo cảnh sát không?”

Lúc An Tầm phát hiện đây không phải là đường về nhà trọ, Ando Kawa cũng bỏ hết vẻ giả vờ. Vẻ mặt nóng bỏng nhìn An Tầm làm người ta run sợ.

“Tôi phải đi về”. An Tầm nhìn anh ta, cố gắng khiến cho mình bình tĩnh, mắt không né tránh.

“An Tầm, tôi mê muội vì em mất rồi”. Anh ta nhìn cô, ánh mắt vừa nóng bỏng rõ ràng. “Khi em định hô hấp nhân tạo cho cha tôi mà không hề do dự, lúc đó tôi thấy em vô cùng xinh đẹp”.

Trong lòng An Tầm thầm mắng một câu, biến thái.

“Đang suy nghĩ gì thế, chúng ta nói chuyện với nhau đi, em sẽ hiểu tôi hơn một chút”. Lúc nói chuyện, ánh mắt anh ta không lúc nào rời khỏi người cô. Tài xế trước mặt vẫn tiếp tục lái xe không quay đầu nhìn lại, không biết là vì không nghe hiểu hay đã quá quen rồi, An Tầm quyết định uy hiếp trước: “Lúc đi tôi đã nói với bạn rồi, nếu trước sáu giờ không thấy tôi trở về thì phải báo cho cảnh sát, cô ấy biết tôi bị mấy người đem đi”.

“Em nghĩ tôi sẽ sợ cảnh sát à? Nói sau đi, tôi chỉ muốn mời em tới nhà hàng ăn một bữa cơm thôi”.

“Tôi có hẹn ăn cơm với bạn trai rồi, anh ấy không tìm được tôi sẽ làm lớn chuyện đấy”.

“Ngay cả cảnh sát tôi còn không sợ mà”. Anh ta khê cười.

An Tầm nghĩ, cô có hơi sợ rồi.

Vốn cứ tưởng chuyện này đơn giản, không phải anh nói họ không làm hại dân thường sao?

Không phải bọn họ còn phát kẹo cho con nít mà? Không phải băng đảng ở Nhật Bản chú trọng chữ “Đạo” nhất sao? Sao có thể đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy được.

Nghĩ như vậy, xe cũng từ từ dừng lại, An Tầm nhìn ra ngoài, đúng là một nhà hàng.

Tư Vũ không cho Lục Hân Nhiên báo cảnh sát, mà lại lấy di động ra gọi một cuộc gọi quốc tế đường dài.

Điện thoại vang lên hai tiếng thì kết nối, giọng nói trầm thấp của một người đàn ông trung niên vang lên từ ống nghe: “Bố còn tưởng đời này con không nói chuyện với bố nữa chứ?”

“Còn cần bố giúp”. Tư Vũ đáp dứt khoát: “Con gặp rắc rối ở Nhật Bản,... Được, những chuyện bố yêu cầu lúc trước con sẽ đồng ý hết, xin bố mau sớm giúp con đi”.

25. Chương 25

Nhà ăn này là cửa hàng theo kiểu Nhật điển hình, có lẽ người phục vụ đang mặc kimono kia cũng có biết Ando Kawa, sau khi lịch sự hỏi han thì dẫn họ đi thẳng tới phòng riêng.

Trong cửa hàng nức mùi hương xong, cả tiếng nhạc truyền thống của người Nhật trầm trầm vọng đến, khách ra vào ở đây không nhiều, nhưng nhìn qua cũng biết toàn là người thân phận. Người phục vụ khụy xuống kéo mở cửa phòng, Ando Kawa cởi giày đi vào, An Tầm quay đầu nhìn lại hai người thanh niên mặc âu phục vẫn bám sát không rời, cô nghĩ, ăn thì ăn vậy.

Đi vào theo ngòi xuống, cũng may không cần cô phải quỳ.

Lúc Lục Hân Nhiên lái xe đưa Tư Vũ đến bệnh viện lần nữa, cô còn lơ mờ chưa hiểu rõ đầu đuôi. Không phải mình chỉ đến tưới hoa thôi à?

Sau khi hai người chờ một lúc ở bãi đỗ xe, một nhóm người từ đâu đi tới. Dẫn đầu là một ông lão chống gậy nghiêm trang, tuy mái tóc đã hoa râm, nhưng tinh thần vẫn khá là khỏe mạnh, dù không biết thân phận của người kia là gì, nhưng cô chắc chắn một điều, đó không hề tầm thường một chút nào đâu.

An Tầm nghiêm túc ăn cơm, quả thật là cô đang rất đói, Ando Kawa ngồi đối diện nói cái gì cô cũng không để ý. Chỉ đáp là ở nhà có dạy, lúc ăn cơm thì không được chuyện trò.

Ando Kawa lại thấy đáng vẻ lạnh lùng của cô cũng cực kì thú vị, dù anh ta đã từng gặp nhiều cô gái Nhật Bản tươi cười vui vẻ, nhưng cô như thế lại hấp dẫn hơn rất nhiều, anh ta làm như không nhìn thấy ý từ chối của An Tầm, nói tiếp: “Cơm nước xong cô tới khu Shinjuku thăm quan cùng tôi nhé?”.

Nghe nói đó là khu đèn đỏ lớn nhất Tokyo. Bao gồm rạp chiếu phim, khu trò chơi điện tử, phòng khiêu vũ, quán bar và rất nhiều hình thức giải trí vui chơi khác nữa. Kéo dài từ đêm khuya cho tới tờ mờ sáng, cũng được xem là một thành phố không ngủ đúng chuẩn.

An Tầm ngược mắt nhìn anh, khẳng định lại: “Tôi muốn về nhà”.

“Về cái phòng trọ nhỏ đó sao?” Ando Kawa khinh miệt cười một tiếng: “Nếu em đồng ý, tôi có thể mua cho em một căn nhà ngay ở Minato”.

Cô chẳng có khái niệm nào với khu vực được nêu, nếu anh ta đã cố ý lấy ra để nói thì có lẽ giá của nó không hề rẻ. Quả thật An Tầm không còn gì để nói, ngay cả ánh mắt cũng lười nhìn anh ta.

Ando Masato cũng không ngờ ông Yoshizawa lại dẫn một đám người vào phòng bệnh của mình, lại còn mang đáng vẻ như hối tội. Suy đi nghĩ lại, ông không biết bang phái mình đã làm chuyện gì đắc tội với người ta. Bên cạnh Yoshizawa còn có một người thanh niên tuấn tú đẹp trai, vóc dáng rất cao, cũng không sợ ông ta cho lắm. Trong ấn tượng của mình, con trai ông vẫn luôn sợ nhìn ông. Ánh mắt đen láy của người thanh niên kia bình tĩnh nhìn ông: “Chào ông Ando, tôi là Thẩm Tư Vũ”.

Ando Masato nhớ lại cái tên này, khuôn mặt hiện lên nét tươi cười: “Con ta nói cậu bị kẹt xe giữa đường, còn tưởng không gặp được cậu nữa chứ”.

Tư Vũ nhìn sang người đang ngồi trên sofa – ông Yoshizawa: “Tôi không hề được mời đến đây, sao có thể kẹt xe trên đường được chứ”.

Ando Masato kinh ngạc: “Nhưng bạn gái của cậu đã tới rồi, chúng tôi còn nói chuyện một lúc, sau đó tôi còn cho người đưa cô ấy quay về nữa mà”.

Tư Vũ cười lạnh: “Đó chính là mục đích tôi tới đây, ông Ando, xin hỏi ngài đưa cô ấy đi đâu rồi?”

Anh vừa nói xong, Yoshizawa bực bội gõ cây gậy thật mạnh xuống sàn nhà, khinh thường nói: “Đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy đấy, Ando, nhân phẩm của ông làm người ta quá thất vọng”.

Vì ốm đau nên sắc mặt của Ando Masato hơi trắng nhợt, giờ lại trở nên đỏ bừng, hình như lời này đã đả kích ông ta rất lớn, ông bức xúc nói: “Ông Yoshizawa à, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Ando Kawa đâu, gọi nó tới đây, nhanh”.

Gần như Ando Kawa không hề ăn chút gì, cứ nói này nói kia với An Tầm, anh ta cũng cảm thấy mình không có khiếu hài hước cho lắm. An Tầm ăn no lưng bụng rồi mới bỏ đĩa xuống lau miệng, cũng không để ý anh ta đã ăn hết hay chưa, cô nói: “Đi thôi”.

Ando Kawa hơi bất ngờ nhìn cô, An Tầm đứng lên nhận lấy áo khoác mà phục vụ đưa đến: “Không phải nói đi Shinjuku à”.

Ando Kawa nghe cô nói vậy, có chút bất ngờ nhưng vui mừng lại ủa đến nhiều hơn. Lúc hai người đi ra, đã có hai chiếc xe đậu ngay trước cửa. Một chiếc là của đàn em Ando Kawa, một chiếc là bọn họ ngồi tới lúc trước. An Tầm ngồi vào một chiếc xe, Ando Kawa cũng đi theo ngồi cùng, kế bên cô, làm người ta càng thêm chán ghét. Sau đó, đàn em của Ando Kawa trở lại chiếc xe đầu tiên, hai bên chiếc xe giờ trống chỗ, một tay An Tầm bật mở khóa an toàn, một tay mở cửa xe, vội vàng lao xuống. Ando Kawa lại phản ứng rất nhanh, anh ta đưa tay túm lại, nhưng lại đúng lúc An Tầm xoay tay đóng cửa, sau lưng vang lên một tiếng kêu thảm thiết, cô cũng không thém nhìn thử, cứ thế lao vào dòng xe đông đúc, chạy sang đường đối diện rồi ngồi vào một chiếc taxi đang đỗ lại bên đường.

Khi Ando Kawa nhận được điện thoại của Ando Masato, tay anh ta đang đau đến mức đổ mồ hôi đầy đầu. Nhưng Ando Masato đã sắp nổi điên rồi, anh ta thấy tâm trạng cha mình như thế cũng chỉ dám nhắc nhở ông cẩn thận đau tim, Ando Masato hỏi anh ta An Tầm đang ở đâu, lúc này hẳn mới ý thức được vấn đề cha mình đề cập tới, khẽ thở phào một hơi, bình thường cha vẫn mặc kệ chuyện con cái mà.

Anh thả lỏng tâm tình, nói bừa là mời cô ăn cơm, sau khi ăn xong cô đã tự mình về rồi.

Tư Vũ ở bên kia nghe được, anh lạnh lùng buông hai chữ: “Nói dối”. An Tầm sẽ không bao giờ đi ăn cơm với anh ta, nếu có muốn đi cũng sẽ gọi điện về trước.

Ando Kawa bị Ando Masato gọi về bệnh viện, ngay cả thời gian để băng bó tay bầm cũng không cho, chỉ yêu cầu anh ta xuất hiện ngay lập tức.

Lúc anh ta nhìn thấy Tư Vũ thì vô cùng bất ngờ, anh ta đã nghĩ, một du học sinh không quyền không thể thì chỉ có thể bị bắt nạt mà thôi, sao có thể tìm ra phòng bệnh của cha anh cho được, không những thế lại còn có ông Yoshizawa tiếp đón.

Tư Vũ cũng không buồn giữ mặt mũi cho Ando Masato, Ando Kawa vừa tiến đến anh đã vụt luôn hất một nắm đấm, Tư Vũ xuống tay cực nặng, mũi miệng Ando Kawa đều chảy máu, vô cùng thảm hại, lúc người

của anh ta phản ứng lại định ra tay, Yoshizawa lại gõ gậy một tiếng, người bên kia không ai dám động, toàn bộ đều nhìn sang Ando Masato, như thể muốn thăm đo thái độ của ông ta. Ando Masato nghiêng đầu, làm như không nhìn thấy.

Trong lòng Ando Kawa sắp tức điên, tay thì bị cô gái kia làm bị thương còn chưa tính sổ, mặt lại bị tên con trai này đánh, càng nghĩ càng hận cặp tình nhân người Trung Quốc này hơn, dù họ có là ân nhân cứu mạng cha mình đi nữa, nhất định phải khiến họ trả cái giá thật đắt.

Hết lần này đến lần khác, có Yoshizawa làm chỗ dựa cho Thẩm Tư Vũ, cha anh ta cũng không dám nói lời nào, ngay cả đầu còn không dám ngẩng lên. Trước những lý do giải thích mình đưa ra, Thẩm Tư Vũ lại chẳng tin một chữ, trước hoàn cảnh đó, anh ta cũng chỉ còn cách nói thật.

“Con thích cô gái đó, muốn mời đi ăn cơm, cô ấy không muốn đi nhưng lại sợ người bên cạnh con cho nên vẫn đi, sau đó con muốn dẫn cô ấy đi tham quan Shinjuku, cô ấy đồng ý ngoài mặt, nhưng lại tìm cơ hội bỏ trốn”. Ando Kawa nói rồi giơ tay cho mọi người nhìn xem: “Đây là dấu vết cô ấy hất cửa xe kẹp con, xuống tay ác lắm, con còn tưởng tay cũng gãy luôn rồi”.

Ando Kawa nói mấy câu này là để Ando Masato nghe được, như kiểu khổ nhục kế, để tránh khi Yoshizawa đi rồi sẽ bị cha mình đánh chết.

Có Yoshizawa ở đây, chắc chắn Ando Kawa cũng không dám nói dối, Yoshizawa đứng lên, nói Tư Vũ về nhà xem thử, Tư Vũ gật đầu, trước khi đi thì liếc nhìn mu bàn tay xanh tím của Ando Kawa, dừng bước, anh xoay người nhìn về phía Ando Masato rồi nói: “Nghe nói xã hội đen các người rất chú trọng quy tắc, phạm lỗi sẽ tự mình chịu trách nhiệm, hình phạt thường là chặt ngón út trước mặt lão đại và các thành viên”.

Ando Masato không ngờ người thanh niên này lại có thể làm đến mức độ này, dù sao cô gái kia cũng không hề thương tổn, ngay cả Yoshizawa cũng muốn cho con mình một đường mà lui.

Sắc mặt Ando Kawa trắng nhợt, nhìn về phía Ando Masato. Yoshizawa đứng thẳng người, khề ừ một tiếng: “Quả thật là có quy tắc này”.

Ando Masato nghe Yoshizawa nói vậy, ông sững một hồi lâu mới cắn răng nói tiếp: “Tôi biết rồi, Yoshizawa tiên sinh”.

Tư Vũ nghiêng đầu nhìn về phía Ando Kawa đang kinh hoàng: “Nếu để tao biết mày chạm vào cô ấy một cái, tao sẽ quay lại chặt hết mấy ngón tay của mày”.

Lục Hân Nhiên vẫn chờ ở trước cửa phòng bệnh, thấy bọn họ đi ra thì vội vàng yên lặng nhắc chân theo. Đoạn đối thoại vừa rồi ở trong phòng cô đều nghe rõ hết, cô đứng sau mọi người nhìn tới Tư Vũ đang ở ngay trước mặt, lạ quá. Giờ cô mới nhận ra, thẩm thích một người con trai mấy năm mà chính mình cũng không hiểu rõ người ta như thế nào, suốt đoạn đường cô không nói một lời.

Lục Hân Nhiên lái xe, Tư Vũ yên tĩnh nhìn phớt qua cửa kính, không biết tâm tình ra sao.

Nếu như lần này trở về không tìm được An Tầm, anh sẽ thế nào?. Nghĩ như vậy cô lại hơi căng thẳng.

Thang máy dừng lại ở lầu sáu, đứng mãi không chịu xuống xuống, hai tay Tư Vũ nhét vào túi, lẳng lẳng đứng bên chờ đợi, sau đó Lục Hân Nhiên nhìn thấy anh bức bối đá vào cửa thang máy một cái, rầm rất lớn.

Sau đó, thấy hù phải cô, anh vẫn có lòng xin lỗi.

Cũng may cuối cùng thang máy đã đến nơi.

An Tầm đang yên lành đứng ở trước cửa nhà trọ của anh, nhìn thấy anh từ thang máy đi ra, cô nhẹ cười một cái: “Tư Vũ, anh phải cho em một cái chìa khóa này”.

Tư Vũ đi tới ôm cô, không đáp lại.

An Tầm cọ cọ trong lòng anh, như nhớ ra cái gì, cô đưa tay đẩy anh: “Thẩm Tư Vũ, vì sao Lục Hân Nhiên có chìa khóa nhà trọ của anh?”

Tư Vũ lại hỏi cô: “Em đi đâu?”

“Là anh cho cô ấy phải không?” An Tầm nhìn anh, khẳng khái muốn nghe câu phủ định.

“Trở về bao lâu rồi?” Anh quan sát cô, xem có gì không ổn.

An Tầm lùi về sau một bước: “Tư Vũ anh làm vậy em sẽ hiểu lắm hai người thân với nhau lắm đó”.

“Trả lời câu hỏi của anh trước đi”. Dáng vẻ đó như thể không chấp nhận bất cứ thương lượng nào.

“Đi gặp Ando Masato, là người mà chúng ta cứu được buổi sáng ấy, con trai ông ấy muốn cảm ơn nên mời em ăn cơm, ăn xong em trở về”. An Tầm nhẹ nhàng đáp lại, nói xong còn nghiêm túc bảo anh: “Anh nên trả lời câu hỏi của em đi”.

Tư Vũ không hề dự đoán được cô sẽ trả lời như thế. Anh cứ nghĩ cô sẽ bị hoảng sợ, có thể sẽ khóc, nhưng nhìn dáng vẻ của cô bây giờ, còn thoải mái nói với anh là chẳng có chuyện gì.

Anh lấy lại bình tĩnh: “Vừa rồi em hỏi cái gì?”.

Lục Hân Nhiên đi tới giúp họ mở cửa nhà trọ, để chìa khóa trên tủ giày cửa trước, sau đó nhìn đồng hồ trên tay: “Tôi lại dùng hết ba giờ để tưới hoa đây này”.

Tư Vũ và An Tầm cùng nhìn về phía cô: “Hai người vào nhà trò chuyện đi, An Tầm, tempura để lần sau ăn nhé”.

Lúc này đây An Tầm mới phát hiện Lục Hân Nhiên vẫn còn đứng phía sau Tư Vũ, cô nhớ lại vừa rồi mình gọi cả họ tên người ta nên có phần lung túng.

Tư Vũ đẩy cô vào phòng, đứng bên cạnh giúp cô cởi áo khoác ngoài vừa nói: “Anh thường xuyên không ở Nhật Bản, chìa khóa đưa cho Đại Xuyên nhờ cậu ta đến tưới nước cho hoa mộc lan hằng ngày, chắc là cậu ấy làm biếng nên giao chìa khóa cho học tỷ”.

“Đơn giản vậy à, hại em bực bội vô ích cả buổi chiều”. An Tầm cởi giày đi vào: “Đúng rồi, anh đi đâu thế?”

“Anh cũng được Ando Masato mời đi, có điều bị kẹt xe giữa đường”. Tư Vũ tùy ý nói: “Lúc anh đến thì em đã về rồi, cho nên anh liền chạy về”.

“Đáng thương quá”. An Tầm nói tiếp: “Cha con họ rất tốt”.

“Đúng vậy”.

26. Chương 26

“Đáng thương quá.” An Tầm nói, “Cha con họ rất thân thiện.”

“Đúng vậy.”

Trên bàn ăn đã bày sẵn đĩa tôm hùm luộc chín, An Tầm áy náy nhìn sang Tư Vũ, “Thôi xong, em no căng cả bụng rồi, không ăn nổi Tempura với mỳ Odon nữa.”

Tư Vũ xắn tay áo lên, chuẩn bị ăn cơm, “Vậy em không hưởng được lộc rồi.”

Mới vừa nói xong đã thấy An Tầm đi tới bên bàn trà, chỉ vào trên chiếc ghế sofa, “Con gấu kia đâu ra thế ạ?”

Mắt Tư Vũ lướt nhìn theo hướng tay cô, con gấu to bị anh tiện tay vất luôn trên mặt ghế, anh hỏi, “Đáng lẽ em nên nhào tới ôm nó rồi khen thật đáng yêu chứ nhỉ?”

An Tầm lắc đầu, “Kể từ sau khi xem xong bộ phim Gấu Teddy, em có bóng ma tâm lý với mấy thứ này.”

Tư Vũ nghĩ, có lẽ anh không nên lấy mấy thứ mà những người con gái khác yêu thích để định nghĩa An Tầm, bình thường khiếu thẩm mỹ của cô đã cực kì độc đáo.

Dù An Tầm có cố tình ra vẻ bình tĩnh như không, nhưng anh vẫn có thể nhận ra cảm xúc của cô không được cao như lúc trước. Tắm rửa xong xuôi, lúc đi ra cô còn đổ thừa bắt anh phải giúp cô sấy tóc. Người vừa rồi còn nói mình không hề thích gấu, nhưng giờ lại ôm chặt nó ngồi trên ghế sofa xem chương trình giải trí của Nhật Bản, không hiểu câu nào mà vẫn chăm chú cực kì. Người trong ti vi đang cười lăn cười lộn, nhưng cô lại không vui chút nào.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Tư Vũ cắt máy sấy tóc đi, ôm An Tầm cọ cọ vào mái đầu ấm áp, lần đầu tiên nhận ra dầu gội đầu của mình cũng thơm tho đến vậy.

“Mấy chương trình chọc phá người đi đường kiểu này, thực sự quá...” Cô nghĩ nghĩ rồi lại nói, “Quá điên.”

Tư Vũ đồng ý, “Đây là chương trình mà Đại Xuyên thích nhất, mỗi lần xem là lại cười đến nỗi muốn phá luôn cửa phòng, phòng bên cạnh cũng phải sang đập cửa phòng cậu ấy nữa.”

“Phòng bên cạnh là ai vậy anh, cũng nên thông cảm cho anh ấy, cậu bé này hơi khờ khờ vậy mà.”

“Phòng bên cạnh là anh.”

“...” An Tầm ồ một tiếng, thấy anh không nói thêm gì nữa mà cứ nhìn mình chăm chú, “Anh đang đợi em cười à?”

“Chẳng lẽ không buồn cười?” Tư Vũ hỏi.

“Sự hài hước của anh đúng là không cùng cấp bậc với khả năng tán tỉnh.” An Tầm nói rõ.

Tư Vũ cười khế, “Đại Xuyên rất tốt hơn đấy nhỉ.”

Đêm nay An Tầm ngủ rất sớm, khi Tư Vũ tắm rửa đi ra thì cô đã ôm con gấu lớn nằm yên lặng trên giường to mà ngủ.

Tư Vũ đứng bên giường nhìn ngắm cô và nó, không phải cô nói có bóng ma tâm lý à, sao còn ôm đi ngủ, lúc ôm anh cũng chưa thấy chặt như thế bao giờ.

Mà vì sao anh lại tâm huyết dâng trào chạy đi xa như thế để mua cái thứ này về chứ.

Đời người ít nhất cũng có lần có tính sai.

Chuyện con gấu này có lẽ cũng là một lần trong đó.

Có thể là vì ngủ quá sớm, hơn nửa đêm đột nhiên An Tầm tỉnh lại, bật đèn tường trên phòng, ánh sáng mờ ảo khiến người ta an tâm và ấm áp.

Bên cạnh là con gấu Teddy vừa lớn vừa to, nhưng lại không thấy Tư Vũ ở đâu cả.

An Tầm xuống giường, tìm một vòng quanh phòng thì thấy trên ban công có ánh sáng lóe lên, cô bước qua.

Phía sau cửa là làn khói tràn ngập giữa không trung, một tay Tư Vũ đang tưới nước cho hoa, một tay cầm điều thuốc.

Nghe được tiếng mở cửa, anh quay đầu nhìn lại, thấy An Tầm đi sang thì vội vàng mở cửa sổ sân thượng ra cho khói tản bớt ra ngoài, sau đó mới tươi cười hỏi cô, “Muốn hút thuốc à?”

An Tầm nhớ đến cách lúc trước anh cho cô hút thuốc, cô lườm anh một cái, “Không có.”

Anh đưa tay bật đèn sân thượng lên, ánh đèn sáng bừng chiếu trên lưng An Tầm, cô ân cần hỏi, “Anh lại mất ngủ à?”

Cô vẫn còn nhớ chuyện anh hay mất ngủ.

“Đang suy nghĩ gì thế?” Tư Vũ hỏi lại, thấy An Tầm mặc bộ đồ mỏng manh, anh xoay tay cầm chiếc chăn lông trên mặt ghế khoác lên người cho cô, “Sao lại thức dậy rồi?”

An Tầm nhìn điều thuốc trong tay anh, “Sao anh lại vừa tưới hoa vừa hun khói bọn nó thế này?”

Anh nghiêng đầu nhả ra một làn khói trắng, nhìn mấy chậu mộc lan rồi mới đáp lời cô, “Chúng nó nghiện thuốc lá.”

Lý do nát quá.

An Tầm vòng tay ôm lấy eo anh, gò má áp vào trước ngực, tìm một vị trí thật thoải mái, “Tiểu Thẩm tiên sinh, em lại có ước nguyện nữa rồi.”

Anh ấn điều thuốc vào gạt tàn bên cạnh, ôm lại cô, hôn lên trán người kia một cái, “Ừ, được mà.”

“Về nước với em có được không?” Cô ngửa đầu nhìn anh, “Sáng mai đi luôn.”

Tư Vũ cũng đang cúi đầu nhìn cô, ánh sáng trên vách tường chiếu xuống đôi mắt đang lấp lánh, anh nín cười, “Được.”

An Tầm muốn hỏi anh sao không hỏi cái gì, muốn hỏi con gấu lớn kia anh ôm về bao giờ, không phải anh nói mình bị kẹt xe à, muốn hỏi anh không tìm thấy cô có lo lắng lắm không.

Trầm ý nghìn vòng, rốt cuộc lại không nói một lời, “Anh có muốn cầu nguyện cái gì không?”

Tư Vũ sững sờ, nghiêng ngẫm nhìn cô, “Em muốn anh cầu nguyện hả?”

An Tầm nói xong đã thấy hối hận rồi, nhất định anh sẽ không cầu nguyện cái gì cho đứng đắn, cô vội vàng đưa một ví dụ dẫn dắt sang hướng khác, “Chẳng hạn như, điện thoại di động phải luôn được sạc đầy, lúc nào cũng phải liên lạc được với em.”

Tư Vũ cười rộ lên, “Cơ hội ngàn năm có một mà chỉ yêu cầu thế thôi á?”

An Tầm rời khỏi lòng anh, mở cửa quay về phòng ngủ, cũng mặc kệ anh đáp lại câu gì, “Em đồng ý với anh, sau này sẽ không bao giờ quên sạc đầy pin nữa.”

Nói xong, cô ôm con gấu lớn nằm dài ở trên giường, bình tĩnh nói thêm câu cuối, “Ngủ ngon.”

Tư Vũ cũng bước sang, giật con gấu cô đang ôm ra, nhìn một vòng mới phát hiện ra con này to quá, không có chỗ nào để được, cho nên ném thẳng luôn xuống đất, “Anh nhịn nó cả đêm rồi.”

An Tầm nhìn con gấu lớn sổng soài nằm trên đất, định xuống ôm nó về, “Anh thô lỗ quá đấy.”

Kết quả là, con gấu còn chưa kịp đụng đến, người đã bị anh chặn lại.

Bởi vì hai người đã bàn bạc với nhau ngày hôm sau sẽ cùng nhau về nước, cho nên Tư Vũ cũng tiến bước thêm bước nữa, chỉ ôm cô một lát rồi đi ngủ, trước khi ngủ còn không quên nói lại với cô, cô thiếu anh một nguyện vọng.

Đại Xuyên hoang mang không hiểu tại sao Tư Vũ vừa tới nơi thì lại quay về nước, “Quả nhiên là người có tiền, bỏ tiền ngồi máy bay giống như ngồi xe bus.”

Tư Vũ đưa chìa khóa cho anh, “Đừng quên tưới hoa đấy.”

Đại Xuyên cầm lấy chìa khóa mới vừa đưa đi đã trở về, đau đầu nghĩ, thôi mình lại đi nhờ học tỷ vậy.

“Đừng đưa chìa khóa cho chị ấy.” Đường như Tư Vũ có thể nhìn thấu được suy nghĩ của anh, Đại Xuyên ừ a a nửa ngày, “Tại sao vậy?”

“An Tầm không vui.” Lý do đó của Tư Vũ lại khiến Đại Xuyên vô cùng đau đớn.

Một người kiêu ngạo lạnh lùng trước kia là thế, góp phần tăng thêm thể diện cho nam sinh bọn họ bao nhiêu, nữ sinh tấn công nhiều không đếm xuể, giờ lại để cho cô bé họ An kia ăn chết.

Tư Vũ rời khỏi phòng Đại Xuyên thì đụng phải Lục Hân Nhiên mới từ thang máy đi ra, Lục Hân Nhiên hỏi anh, “Hôm nay lại về à?”

Tư Vũ gật đầu, “Em có nói với giáo sư về nước thực tập, mọi chuyện ẽ liên lạc bằng email, lúc cần trả lời mới trở về đây một chuyến.”

Lục Hân Nhiên ừ một tiếng, do dự một hồi lâu mới hỏi thêm, “Dù không biết rõ cậu đã đồng ý với cha cậu cái gì, nhưng có lẽ cũng không phải chuyện hay, không sao chứ?”

Ít nhiều gì cũng đoán được gia thế của anh không tầm thường, Lục Hân Nhiên cảm thấy, nếu là đám hỏi gì đó của gia tộc...

Thì cô càng hy vọng người đó là An Tầm.

Tư Vũ nhìn nghiêng cánh cửa phía sau, có lẽ anh không muốn cho An Tầm ở trong phòng nghe được, anh thấp giọng qua loa, “Chắc ông sẽ không bảo tôi đi giết người phóng hỏa đâu, chỉ ít chuyện trong nhà thôi.”

Tư Vũ và An Tầm ngồi máy bay nội địa về Xuân Giang, tiếp viên trên máy bay đều là người Trung Quốc, nhiệt tình chu đáo, chỉ là không biết tại vì sao, sau khi máy cô tiếp viên nhìn thấy Tư Vũ rồi thì lại trốn một góc và xì xào bàn tán.

Không biết là do thói quen hay là vì Tư Vũ cũng không thèm để ý, anh vẫn bình tĩnh như ngày thường.

An Tầm cũng không buồn tìm tòi nghiên cứu nữa, cô chụp bịt mắt chuẩn bị ngủ, rồi lại nghe Tư Vũ yêu cầu tiếp viên hàng không đưa thêm chăn.

Chăn nhanh chóng được đưa sang, anh cẩn thận đắp lên người An Tầm, mặc dù An Tầm chưa ngủ nhưng cũng lơ mơ lắm rồi, không buồn động đậy cứ để mặc anh bọc mình chặt kín.

Sau đó, cô tiếp viên hàng không lại bắt đầu nói chuyện, làm cho cô vốn đang cực kỳ buồn ngủ cũng tỉnh táo cả người.

Cô gái kia hỏi Tư Vũ, lát nữa lúc xuống máy bay rồi, có thể chụp hình với cô ấy được không.

Tư Vũ lễ phép trả lời, anh hỏi cô ấy có phải đã nhận làm người hay không, anh không phải minh tinh gì hết cả.

Tiếp viên hàng không nói, video lúc anh cứu người dưới chân núi Phú Sĩ đang được chia sẻ rất nhiều trên các blog ở trong nước, nghe nói chỉ mới tung lên sáng hôm qua, ngày hôm nay lượt xem đã lên đến hàng vạn.

Một là vì video ấy đã chạm đến lòng người, sắc mặt tái xanh của người đàn ông kia dần dần thay đổi khi anh làm động tác khôi phục hô hấp cho người đó.

Hai là vì người được quay vừa mặt đẹp lại chân dài, làm anh hùng vốn đã dễ khiến cho người ta sùng bái, đây lại còn có cả dáng vóc và khuôn mặt, không nổi mới là lạ.

Nghe nói có rất nhiều người tìm hiểu tin tức của người trong video, một số lưu học sinh ở đây nói là, đó chính là học trưởng hệ thạc sĩ ở đại học y Tokyo, là nhân vật nam thần. Số còn lại đều là vì tôn trọng chuyện cá nhân của người ta, nên không lộ nhiều thêm.

Ba, đồng bào.

Bốn, học trưởng.

Tư Vũ rất bất ngờ, An Tầm đẩy bịt mắt lên đỉnh đầu, hỏi anh, “Lát nữa xuống máy bay, anh có muốn đeo kính râm với khẩu trang không anh?”

Tư Vũ bật cười, “Không đến mức đó đâu, hai ngày nữa mọi người sẽ quên thôi.”

Hiện nay internet đang ngày càng phổ biến, tin tức mới được đăng lên liên tục, dù tốt dù xấu, chuyện gì cũng sẽ dễ lãng quên.

Tư Vũ nói không sai, nhưng khiến An Tầm không ngờ là, việc này lại càng khiến cho tiền đồ nghiên cứu ở trong nước của Tư Vũ lại càng thêm rộng mở.

Cuối cùng, tiếp viên hàng không muốn xin chữ kí và chụp ảnh cùng đều bị Tư Vũ từ chối hết, hơn nữa, dưới sự yêu cầu của An Tầm, anh buộc phải đeo kính vào.

Quả nhiên, không nên quá đẹp trai, An Tầm nói, chẳng khác nào minh tinh hết cả.

Lúc thư ký Quách nhìn thấy hai người, ông còn nghiêm túc hơn rất nhiều so với lúc ở Đình Nam, gặp An Tầm ở đây ông cũng chẳng bất ngờ, vẫn chào hỏi cô lịch sự như ngày trước.

Trên đường vào thành phố, Tư Vũ và An Tầm ngồi ở ghế phía sau, dường như An Tầm có hơi mệt mỏi, cô dựa vào Tư Vũ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thư ký Quách thấy An Tầm ngủ nên cũng không dám nói chuyện gì, nhưng nhịn không được cuối cùng vẫn phải nói ra, “Vũ thiếu gia, tiền sinh muốn cậu giải thích về chuyện video này.”

Tư Vũ tựa lưng vào ghế, nhẹ nói, “Không có gì hay mà giải thích, chỉ là ngẫu nhiên cứu người thôi.”

Thư ký Quách ồ lên một tiếng, hồi lâu lại nói, “Tiên sinh nói, nếu cậu muốn tham gia vào giới giải trí, trừ khi ngài ấy...” Thư ký Quách cảm thấy lời này quá bất kính, nên tự động nhảy qua, “Tiên sinh còn nói, ngài ấy đồng ý cho cậu đi làm bác sĩ.”

Tư Vũ cười, “Đúng là không tồi.”

Thư ký Quách nhắc tới video làm An Tầm cũng muốn xem, di động trong nước của cô hiện giờ không thể dùng, cho nên cô mượn tạm di động của thư ký Quách, tìm được người đã đăng video lên, xem từ đầu tới đuôi, trong lòng không khỏi lại càng thêm phấn khích, nhìn quanh hiện trường, có rất ít người có thể trấn định được như thế.

Chỉ là lúc nhìn về người đàn ông đang ngồi thản nhiên ở cạnh mình, ánh mắt cô vẫn bán đứng luôn suy nghĩ.

Trong video, cô không hề rơi vào ống kính, điều này khiến An Tầm miễn được rất nhiều phiền phức không cần thiết, cô cũng thở phào một hơi, nếu không trường học biết được chuyện cô không phải đi vẽ vật thực mà chạy tới du lịch cùng bạn trai, có lẽ sẽ rất khó giải thích.

Hai nhà Tư Vũ và An Tầm ở Xuân Giang một ở hướng nam, một ở hướng bắc, anh cho lái xe đưa An Tầm về nhà trước, trên đường đi anh chẳng nói lời nào, như thể đang tự hỏi điều gì, cho đến khi đến dưới nhà An Tầm, anh mới nói, “Tôi tìm em xa thật.”

An Tầm nói hai người họ có thể hẹn gặp ở đâu đó cũng được mà, nhưng Tư Vũ vẫn không hài lòng như trước, “Anh hy vọng lúc anh muốn gặp em có thể nhìn thấy ngay lập tức.”

An Tầm liếc mắt nhìn lái xe và thư ký Quách đang ngồi ngay phía trước, tự nhiên lại thấy thẹn thùng, cô cũng không nói thêm gì, mở cửa xuống xe.

Trước khi bước xuống, cô nhét một chiếc thẻ vào túi áo của Tư Vũ, sau đó mới dừng lại sát bên cửa, tay chống trên xe khom lưng nhìn xuống anh, “Mặt mã là ngày sinh nhật của anh.”

Tư Vũ nhướn mày, dáng vẻ học đòi ngang ngược này của cô rất giống mấy tổng tài, “Tiền của Dương gia đưa?”

An Tầm gật đầu, nháy mắt với anh, “Sau này phải ngoan ngoãn vào, số tiền này sẽ đưa cho anh hết.”

Chú lái xe và thư ký Quách ở ghế trước đã hóa thân thành đá.

Cách hai người này ở chung với nhau đúng là kì lạ.

Tư Vũ khẽ cười, đưa tay rút ra, hai ngón tay kẹp lấy trả cho cô, “Em cầm lấy đi, coi như sính lễ.”

27. Chương 27

An Tầm sững sờ, sau khi hiểu ra anh vừa nói câu gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cả lên, “Đồ chảnh chọe, ai nói em sẽ gả cho anh.”

Nói xong, cô liếc qua thư ký Quách, có lẽ vốn định chào hỏi, nhưng lại bị Tư Vũ trêu chọc như thế, cho nên cô dứt khoát không thèm dây dưa chào hỏi gì thêm nữa, đi thẳng luôn vào nhà.

Thư ký Quách thấy An Tầm như vậy thì không kìm được bật cười, cười xong ông lại thở dài, “Nếu lúc trước Nam thiếu gia biết dỗ con gái như cậu bây giờ, có lẽ Trịnh tiểu thư cũng sẽ không đau lòng mà giải trừ hôn ước.”

An Tầm quyết định trở về nhưng lại chưa thông báo với người nhà, sau khi ấn chuông cửa, cô nghe thấy tiếng gọi của mẹ An, “An Phi, đi mở cửa.”

“Con đang chơi game, mẹ đi đi.” Giọng An Phi càng lớn hơn.

“Chuyện con uống rượu trắng ngọc bích của bố có muốn mẹ che giấu giúp nữa không?”

“Mẹ!”

Nghe hết mấy câu đối thoại kia, An Tầm đứng trước cửa cười đến không thở được.

Cô và bố đều là người ít nói, trước khi mẹ con An Phi đến, căn nhà này lúc nào cũng yên tĩnh lặng thinh, cho nên An Tầm cũng hiểu rõ được rằng, vì sao bố cô lại thích mẹ An như thế.

Tựa như anh từng nói, thiện lương và vui vẻ.

Người mở cửa lại là giáo sư An, lúc ông nhìn thấy An Tầm thì cũng hơi bất ngờ, có vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ, “Về rồi hả, con gái.”

Tư Vũ thấy An Tầm đi vào cửa nhà mới cho người lái xe lái đi, anh đưa thẻ cho thư ký Quách đang ngồi bên tay lái phụ, “Thư ký Quách, giúp tôi tìm phòng trọ ở quanh đây nhớ tìm một phòng tốt một chút.”

“Vũ thiếu gia, tiên sinh với phu nhân đều ở bên kia cả, cậu muốn chuyển ra sao?” Thư ký Quách cảm thấy, chuyện này có vẻ khá khó khăn.

“Sau khi giúp cha tôi xử lý xong chuyện của công ty, tôi sẽ đi làm ở bệnh viện, ở bên này thì gần hơn.” Lăn qua lăn lại một ngày, Tư Vũ cũng thấy hơi mệt mỏi, anh xoa xoa giữa đôi mày rồi tựa lưng vào ghế, giọng nói nặng nề.

Thư ký Quách trầm nghĩ, nhiều phòng gần bệnh viện như thế cậu cũng đâu thèm liếc mắt nhìn qua, còn không phải vì ở đây gần An tiểu thư sao chứ, còn lấp liếm quang minh chính đại chưa kìa.

Mẹ An cầm chổi lông gà từ phòng sách đi ra, thấy An Tầm thì vui mừng hẳn lên, “Chao ôi, Tiểu An Tầm đã về rồi à, mau vào nào, cho con rể Thẩm của mẹ vào nữa.”

“Con rể Thẩm?” An Tầm mới vừa cởi một chiếc giày ra, nghe được xưng hô này, thì ngẩng phắt đầu nhìn mẹ An.

Mẹ An gật đầu, “Là cậu soái ca mà nén ngực vù vù hai cái đã cứu sống người ta đó, có phải là bạn trai con không? Không tới đây à?”

An Tầm ồ một tiếng, nhìn An Phi đang ngồi chơi game trên di động ở bên ghế sa lon, cậu rụt cổ lại giả vờ như trong suốt.

“Đúng là An Tầm tinh mắt, thằng bé kia đúng là vừa đẹp trai lại vừa lương thiện, quả nhiên còn tốt Dịch Bạch, anh thấy đúng không, giáo sư An?” Mẹ An nói xong thì nghiêng đầu tìm giáo sư An, thấy ông đang cầm chai rượu cải trắng phỉ thúy bên cạnh tủ tivi cẩn thận nhìn xem.

An Phi cũng không cần chơi điện tử nữa, xoay người nhảy xuống ghế salon, khề khàng chạy trốn, nhưng mà còn chưa đi hai bước đã bị giáo sư An đưa tay ngăn lại, “An Phi, vào phòng sách với bố, chúng ta nói chuyện một chút về chuyện gì đã xảy ra với chai cải trắng này.”

Cả đời An Phi sợ nhất là đi vào phòng sách của giáo sư An, đi vào chưa hết hai giờ tuyệt đối không được thả ra, lập tức cậu bày ra dáng vẻ không thể đáng yêu hơn, “Mẹ con có thể làm chứng cho con mà, mà bố nói thật cho con biết đi, con không phải là con ruột của bố phải không?”

Kết quả, giáo sư An còn chưa kịp dạy dỗ câu nào, cậu đã bị chổi lông gà của mẹ An quét cho một trận.

An Tầm ngủ một giấc thật dài, như kiểu bổ sung hết phần thiếu ngủ của hai ngày gần đây.

Lúc mẹ An thần thần bí bí gõ cửa đi vào gọi cô ăn cơm chiều, An Tầm cảm giác bụng trướng lên đau nhức, nhờ mẹ đỡ cô vào toilet, mẹ An thấy thế thì đoán chắc là do đi cả cô vừa đến, còn bảo con đừng động đây gì cả, để mẹ nấu nước gừng đường đỏ cho.

Sớm trước một tuần, An Tầm hơi buồn bực, cô nghĩ chắc chắn là do bị Ando Kawa dọa rồi.

Mẹ An bưng một chén đường đỏ vào toilet, lúc này An Tầm còn ngồi trên bồn cầu, bà bưng thẳng đến cho cô uống, An Tầm cũng chẳng còn hơi sức mà nói chuyện, ngoan ngoãn uống xong, mẹ An mới hài lòng đi ra ngoài, chưa đến một phút lại cầm một cái hộp màu trắng đi vào, đặt trên đùi cho cô, cười ngọt nói, “Lúc xế chiều có một chàng trai đưa tới, cậu ta nói nhân viên của Thẩm gia.”

Một chiếc di động mới, còn có cả sim điện thoại.

Mẹ An rất dễ vui tươi, bà thần bí như thế thiếu chút nữa đã khiến An Tầm lầm tưởng đây là nhấn cầu hôn. Sau khi xử lý xong chuyện mình, cô nằm dài trên giường lấp lại điện thoại di động, mới vừa mở máy chưa đầy một phút đã nhận được cuộc gọi từ một số máy lạ.

Cô nhận thử, đầu dây bên kia cũng không nói chuyện ngay, trong ống nghe còn vang lên tiếng gió, có tiếng còi của xe hơi.

“Tư Vũ?” An Tầm nói.

“Nếu em không mở máy, anh sẽ phải đuổi việc nhân viên đưa điện thoại kia rồi.” Tiếng nói của anh với tiếng gió cùng nhau truyền đến, trầm thấp dễ nghe.

An Tầm cười, “Đồ ngang ngược không hiểu lý lẽ, em chỉ mới tỉnh ngủ thôi.”

“Anh đoán được.” Anh nói xong, còn thêm câu heo lười.

Trong điện thoại vang ra một tiếng còi xe hơi thật dài, An Tầm hỏi anh, “Anh ở bên ngoài à?”

Anh ừ một tiếng, sau đó nói, “Bé ngoan, ra đây nào.”

“Dạ?” Cô phản ứng mất một lúc, rồi vội vàng ngồi dậy, “Anh ở dưới lầu nhà em à?”

“Ở cửa khu nhà.” Anh nói.

An Tầm vội xuống giường, lại quên mất đi cả mới đến thăm, vừa bước xuống đất bụng đã đau xoắn lại, cô nhịn đau với lấy cái áo len dày khoác vào rồi ra cửa, mẹ An từ nhà bếp đi ra, thấy cô không ăn cơm còn chạy vội ra ngoài, hỏi cô định đi đâu, An Tầm nói là chạy bộ, mẹ An thiếu chút đã đuổi bước theo ra, nhưng lại bị giáo sư An ngăn lại, “Mấy người trẻ tuổi nên vận động nhiều một chút.”

Mẹ An trừng ông, ông thì biết cái gì!

Ngoài cửa trước, có một chiếc Cayenne tubor màu xám bạc đang dừng, bên trong lại chẳng có ai, An Tầm tìm một vòng thì thấy Tư Vũ đang bưng hai ly cà phê đi ra từ khu đối diện.

Phố đối diện là quán cà phê có vị uống rất ngon, cách một con phố mà dường như An Tầm vẫn ngửi được hương vị nồng nàn từ bên đó.

Chờ anh đến gần, An Tầm mới ngạc nhiên phát hiện ra, anh đang mặc một bộ đồ tây trang, còn đeo thêm chiếc khẩu trang màu tối.

Lần đầu tiên thấy anh ăn mặc vừa nghiêm túc lại thần bí như thế này.

Dáng người lộ rõ.

Càng khó dời mắt hơn.

An Tầm tính toán, sau này nhất định phải bắt anh mặc âu phục làm người mẫu cho mình một lần.

Có một cảm giác cảm kị khó nói thành lời.

Tư Vũ đứng lại trước mặt cô, đưa tay kéo khẩu trang xuống chút, còn chưa kịp nói lời nào đã thấy An Tầm nín cười nhìn lại, “Anh đeo khẩu trang à?”

“Bị nhận ra mấy lần, có hơi phiền một chút.” Anh nhúu mày, như thể bị chạm phải nỗi buồn, nhưng dưới ánh đèn sáng ngời rực rỡ, dáng vẻ mặt mũi của cô rất nhanh đã bị anh phát hiện, “Sao mặt em lại trắng bệch thế này? Lạnh không?”

Bụng An Tầm hơi đau, cảm giác không đứng thẳng lên được, cô tựa trán vào vai anh, lắc đầu.

Tư Vũ đưa tay ôm cô, một tay mở cửa xe, “Bên ngoài gió lạnh, ngồi vào đi.”

Thực ra cô cũng không muốn đứng trong gió rét.

Vừa mới ngồi vào trong xe, An Tầm đã quần quít nhào vào lòng anh, Tư Vũ treo cà phê trên móc thành ghế trước, xoay tay lại vuốt ve mái tóc cô.

Có chút vương vít.

Nhưng lại khiến người ta rất thích.

“Bé yêu, không thoải mái chỗ nào?” Anh cúi đầu nhẹ hỏi.

Gò má An Tầm áp lên áo sơ mi trắng, hơi thở nóng hổi phả lên xương quai xanh dưới cổ áo mở ra, vừa nóng lại vừa ngứa.

“Người anh lạnh quá, đã đến bao lâu rồi?” Trong đầu An Tầm, hình ảnh Tư Vũ đứng trước cửa khu nhà, gọi điện thoại cho cô từng lần một, từ hoàng hôn cho đến khi tối mịt.

“Không bao lâu.” Anh cầm ly cà phê đặt vào tay cô.

An Tầm còn đang rối rắm vấn đề anh đã chờ bao lâu, “Anh có thể đi lên tìm em mà.”

Tư Vũ mở một ly khác ra, mùi thơm lập tức phảng phất quanh bốn phía, “Đến vội quá nên anh chưa chuẩn bị được gì.”

Lần đầu tiên gặp cha mẹ của cô, nhất định phải cực kì hoàn mỹ.

Tư Vũ ném nắp cà phê từ cửa sổ xe vào thùng rác ven đường, một phát trúng luôn, An Tầm hỏi anh trước kia có hay chơi bóng rổ không, kiểu như anh nếu đã chơi chắc sẽ khiến các bạn nữ phấn khích mà té xỉu.

Tư Vũ cười lắc đầu, “Anh không chơi bóng rổ.”

An Tầm khá ngạc nhiên, theo lý thuyết, với chiều cao thế này, chắc chắn anh có thể là tiên phong đội bóng.

Tư Vũ thấy cô chỉ cầm cà phê mà không uống, đột nhiên anh ý thức được gì, cầm chiếc ly trong tay cô rồi bỏ vào giá đỡ giữa ghế, tay chỉ về bụng cô, “Đau bụng à?”

An Tầm không ngờ anh có thể nhìn ra, nhưng rồi cô nghĩ lại, anh là bác sĩ, đương nhiên là sẽ biết.

Tay Tư Vũ còn vương lại nhiệt độ cà phê, anh kéo khóa áo len của cô ra, tay len vào dưới áo, xoa lên bụng cô, nhẹ nhàng chạm vào làn da nhẵn nhụi trơn mềm.

An Tầm thoải mái nằm trong lòng anh không nhúc nhích.

“Từ trong nhà đến nơi này cũng mất hết bốn mươi phút, ” Tiếng Tư Vũ vang lên trong buồng xe yên tĩnh, trầm thấp mà gợi cảm, “Anh đang nghĩ, chỉ mới bốn mươi phút thôi mà anh đã không nhận được rồi, nếu em về Italy đi học, từ Xuân Giang bay đến Florence cần mười giờ, anh sẽ thế nào đây?”

Anh nói xong câu này, An Tầm cảm giác được hơi nóng không chỉ ở tay anh, mà còn lan ra từ tim phổi.

“An Tầm,” Cầm anh tựa vào đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng cọ cọ, anh cười khẽ một tiếng, như cười nhạo lại như thể thở dài, “Khi yêu anh rất cuồng nhiệt.”

An Tầm cảm giác trái tim mình bắt đầu không khống chế nổi sau khi nghe câu đó, nhảy lên nhảy xuống đầy bất ổn, còn tê tê muốn chết, muốn hít thở một hơi để bình tĩnh hơn mà lại không hiệu quả.

Cô dứt khoát đưa tay ôm lấy cổ anh, ngẩng đầu hôn lên.

Anh mút giữ lưỡi cô, hàm răng nhẹ nhàng khê cắn lại không cho cô rút về, sau đó lại ngậm chặt trong khoang miệng, nhẹ nhàng dây dưa khuấy đảo, An Tầm cảm giác tay anh vẫn đặt trên bụng mình, còn nhẹ xoa xoa, nơi đó đã nóng bừng hừng hực, cũng không đau như trước.

Như thể có một dòng nước ấm, lan tỏa khắp người, đâu đâu cũng nóng.

Buồng xe và bên ngoài như tạo thành hai thế giới, thế giới kia cách cô càng ngày càng xa, nghe không rõ cũng không cảm giác thấy, trong lòng chỉ còn ngập tràn vẻ mặt của Tư Vũ, lông mi của Tư Vũ thật dài, hơi ẩm từ tay anh, còn cả tiếng thở dốc của Tư Vũ, đầu lưỡi nồng nàn hương vị cà phê...

“Bé yêu...” Anh thân thiết gọi tên cô như thế, khàn khàn và quyến rũ, An Tầm sắp mất đi phương hướng.

Bên ngoài có chiếc xe lướt qua, lóe lên rồi chợt tắt.

Cửa sổ xe thủy tinh in lên màu sẫm tối của bóng đêm, người đi đường ngang qua có lẽ sẽ nghiêng đầu nhìn thử, nhưng không thể nào nhìn rõ người bên trong.

Mãi đến khi bên ngoài có tiếng huýt sáo vang lên, có người cao giọng trêu chọc, “Trong xe có người không đó?”

An Tầm nghe thấy tiếng, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ thì một khuôn mặt dán lên cửa kính trước, miệng người kia còn quát to một tiếng, như kiểu cố ý dọa người, sau đó là tiếng cười cợt la to, “Về nhà mà làm!”

Trong xe mờ tối, hai người còn ngồi ở ghế sau, người bên ngoài đâu thể nhìn thấy gì, cho nên đây có lẽ là trò đùa dai của mấy tên du côn du đẳng, Tư Vũ buông An Tầm ra, để cô ngồi sang một bên, còn anh thì từ tốn cài nút áo sơ mi rồi sửa sang lại ống tay áo tây trang, sau đó mới mở cửa đi ra.

An Tầm nhìn anh bình tĩnh đứng ngoài xe, hai tay đút vào túi quần tây, nói với người phía trước, “Hướng Dương, cút.”

28. Chương 28

Hướng Dương đã đi tới cửa chính khu nhà, phía đó có hai chiếc xe đang dừng lại, còn cả mấy cậu thanh niên đang nói chuyện cạnh bên, họ nghe thấy giọng nói của Tư Vũ thì quay đầu nhìn sang, chỉ có Hướng Dương như thể bị dọa hết cả hồn, anh ta vội ngẩng đầu, đến lúc nhìn rõ người bên cạnh chiếc xe Cayenne, Hướng Dương sững sốt một hồi, lúc lâu sau mới đứng bên cạnh Dịch Bạch lầm bầm một câu: “Hôm nay đúng là chó quá”.

Nhìn thấy Tư Vũ, anh ta lại nhớ tới ngày mình bị ngấm trong nước biển suốt một ngày, sau khi về nhà còn bị lão già đánh cho mấy roi. Không biết có phải vì tâm lý hay không, sau lưng vẫn còn cảm thấy đau âm ỷ. Đúng là nhục nhã nhất đời người, đã thế còn tức giận mà không biết xả vào đâu. Không đụng được, cũng không mắng được.

Những người khác không biết ân oán giữa hai người họ, họ hỏi Dịch Bạch người này là ai. Dịch Bạch im lặng nhìn tới chỗ ngồi phía sau xe, ánh mắt càng trầm xuống.

Hướng Dương đi tới, đứng cách Tư Vũ tầm năm mét, anh ta giơ giơ tay: “Lần này tôi đâu có đụng vào xe anh”.

Tư Vũ nhìn anh ta: “Thật sao?”

Hướng Dương đoán không được suy nghĩ trong lòng Tư Vũ, lòng càng tức giận, không khéo lần này lại mất mặt trước bạn bè, nhất thời đi không được mà ở cũng không xong, do dự nửa ngày: “Phải, là tôi không đúng, Thẩm tiên sinh đại nhân không chấp nhận lỗi lầm của tiểu nhân”.

Lúc Hướng Dương bắt đầu đi lầm bầm, một chiếc xe chạy ra từ khu nhà, sau đó từ từ dừng bên cạnh anh ta, An Phi thò đầu ra từ ghế lái: “Hướng Dương, đứng đây làm gì đấy?”.

An Phi nói xong cũng nhìn theo ánh mắt của Hướng Dương, thấy Tư Vũ: “A, Anh rể”.

Một tiếng “anh rể” vừa vang lên, An Phi mới phát hiện Dịch Bạch cũng đang đứng ở kia. Vẻ mặt cậu hơi trầm một chút, đảo mắt vòng quanh, cậu ho khan rồi nói: “Hướng Dương, nhanh lên xe, hôm nay bố tôi không cho ra khỏi cửa, tôi lén chạy ra đây”.

Nói xong còn khụ thêm một tiếng, cậu không dám nhìn sang Dịch Bạch, thực sự là quá lúng túng mà! Nói tới đây thì phải trách mẹ anh chàng, ngày ngày ở nhà cứ anh rể con bao nhiêu tuổi?, anh rể con cao bao nhiêu?, tính tình anh rể con thế nào? Làm cho anh nhìn thấy Tư Vũ là lại buột miệng kêu anh rể.

Hướng Dương không đi, anh ta quay đầu nhìn Tư Vũ, người kia đã không còn đáng vẻ lạnh băng như vừa rồi, lúc này vẻ mặt kia dịu dàng hơn bao nhiêu, khóe miệng cũng vênh lên, anh nhìn An Phi nói: “Trên đường lái xe cẩn thận một chút”.

An Phi nhếch miệng cười: “Vâng, anh....” Liếc mắt nhìn Dịch Bạch: “Khụ....Rể”.

Tư Vũ không nói chuyện với họ nữa, anh xoay người lên xe, Hướng Dương giật mình không sao phản ứng kịp, anh nghĩ thầm, lần này anh ta lại dễ dàng tha cho mình vậy sao? Nghĩ thì nghĩ, sợ anh ta đổi ý, Hướng Dương vội vàng nhanh lẹ leo lên xe An Phi. An Phi quẹo xe lao vội ra đường, đi không bao xa lại giảm tốc độ lại: “Có phải Thẩm Tư Vũ đến tìm chị tôi không nhỉ? Chao ôi! Tôi quên nói cho anh ấy biết, chị ấy đang chạy bộ”.

Hướng Dương nhìn cậu như kẻ ngốc: “Chị cậu nói mình đang chạy bộ à?”

An Phi gật đầu: “Đúng vậy”.

“Cậu tin sao?”

“Tin, sao thế?”

“Ha ha”.

Hướng Dương nghĩ thầm, chị cậu đang chơi trò xe chẵn với Tư Vũ đấy, cậu thật ngốc!

Lúc Tư Vũ ngồi vào xe, An Tầm đang cầm di động gọi điện thoại: “Bố ơi, vừa rồi An Phi chạy ra ngoài với một đám bạn bè lêu lổng của nó, bố nhanh cất hết cái gì mà cái trắng phỉ thúy, phỉ thủy phật Di Lặc, đẹp hết đi, cẩn thận về nhà nó lại đến moi ra,... Vàng, lúc này con chạy bộ nhìn thấy,... Đúng, phải dạy bảo nó thật tốt,... Vàng, con về nhà ngay đây”.

An Tầm nói xong thì nhét điện thoại vào túi áo len, quay đầu nhìn Tư Vũ. Tư Vũ cười khê: “Chạy bộ?”

An Tầm cười tươi rói, có lẽ vừa mới làm chuyện xấu nên có hơi đắc ý: “Không lẽ em phải nói, lúc Thẩm Tư Vũ đang bắt nạt con thì bị bạn của An Phi nhìn thấy”.

Trong khoang xe mờ tối, ánh mắt Tư Vũ hơi trầm xuống, anh đưa tay nâng cằm cô lên, cắn một cái trên môi môi đang mỉm cười duyên dáng: “Cười nữa à, anh sẽ cho em biết thế nào mới là bị bắt nạt”.

Tư Vũ nhận điện thoại xong thì đi ngay, có vẻ anh đang rất bận rộn, An Tầm cũng không hỏi anh đang bận cái gì, chỉ nói với anh mình không sợ cô đơn, vì ngày mai cô bắt đầu đóng cửa vẽ tranh rồi. Tư Vũ nghe xong thì lại nghĩ, hình như người bị lạnh nhạt chính là anh mới đúng.

Sau khi An Tầm về nhà, nhìn mấy chai cái trắng phỉ thúy và Di Lặc phỉ thúy trong phòng khách giờ không thấy bóng đâu, cô quay đầu nhìn giáo sư An: “Bố đánh An Phi một trận nó mới nhớ lâu được”.

Lúc đi Tư Vũ có hỏi vì sao lúc nào cô cũng bắt nạt An Phi, An Tầm nói vì An Phi miệng rộng, cái gì cũng nói với mẹ An, làm cho mẹ An ngày nào cũng chạy theo cô hỏi thăm chuyện của con rể Thẩm.

An Tầm vừa nói xong, Tư Vũ liền cười, anh nói người nhà cô khiến người ta quý thật, anh nói anh thích cách bọn họ gọi anh, còn hỏi giáo sư An gọi anh là gì.

An Tầm đang suy nghĩ thì nghe giáo sư An đang gọi: “Con gái, mẹ con nói thẳng nhóc nhà họ Thẩm có đưa cho con một cái điện thoại à? Ngày mai con mua cái gì tặng lại cho nó đi, đừng để người ta thấy nhà mình keo kiệt”.

Thẳng nhóc nhà họ Thẩm...đương nhiên An Tầm sẽ không nói cho anh biết, bố cô gọi anh như vậy đấy.

Khi Đậu Miêu tìm tới cửa đã là hơn tám giờ, giáo sư An vào phòng sách từ sớm, mẹ An đang xem kịch trên ti vi, thấy Đậu Miêu bước vào thì khen cô lại béo lên không ít, nói cô gái này thật tốt, nhìn An Tầm nhà mình sao gây quá, Đậu Miêu mặt đưa đám chạy lên phòng An Tầm, hỏi mẹ cô có phải đang kích động mình giảm cân không đó.

An Tầm đáp, mẹ An thích người mập mập, đó là lời khen thật lòng của bà thôi.

“Cho nên cô cũng thấy tôi béo hả?”

“Quả thật là béo lên một chút”.

Đầu tiên, Đậu Miêu trách móc An Tầm mắt tích lâu như vậy, liên lạc không được, sau đó còn muốn xem tác phẩm gần đây nhất của cô, An Tầm lấy cớ, tác phẩm đều để ở Đình Nam hết rồi, không đem về mà lắp liêm cho qua.

“Thẩm Tư Nam còn liên lạc với cậu không?” Đậu Miêu đột nhiên hỏi cô.

Tin nhắn lần trước còn yên lặng nằm trong hộp thư, không có tin phản hồi, An Tầm lắc đầu: “Đã lâu không liên lạc”.

Đậu Miêu cảm thán: “Cũng không tới tìm tôi mua tranh cậu vẽ nữa, thật là, lại mất một khách hàng lớn vậy”.

An Tầm thấy cô ầy mặt mày ủ rũ, bèn an ủi: “Tôi nhờ người hỏi thăm xem thử, có phải anh ta có “người tình mới” rồi hay không nhé”.

“Cậu quen người của Thẩm Tư Nam à”.

An Tầm cười: “Tôi có biết một người của Thẩm Tư Nam”.

“Ai?”

“Một người nấu ăn ngon, có thể làm người mẫu, làm gối ôm, mặt đẹp, chân dài, còn có rất nhiều tiền nữa”.

“À”. Dĩ nhiên Đậu Miêu chẳng thèm tin: “Có người này thật hả, lần sau có gặp phải nhớ cho tôi hai ký”.

“Một gam cũng không cho”.

Lần này Đậu Miêu tới chủ yếu là để đưa thư mời, lúc trước cô có đem một bức tranh của An Tầm gửi tới phòng đấu giá, phòng đấu giá đưa thiệp mời muốn cho chính tác giả đến xem.

An Tầm nhìn đồng hồ, buổi tối ngày mốt, bảy giờ, khách sạn Thẩm Châu.

Ngày hôm sau, vốn kế hoạch ban đầu của An Tầm là vẽ cho xong bức tranh hôm ở núi Phú Sĩ, kết quả là Đậu Miêu lại gọi An Tầm ra ngoài, nói bản thân bị kích thích, muốn mua mấy bộ quần áo có vẻ gây một chút.

Bởi vì gần tới cuối năm, các cửa hàng đều có rất đông người, tuy Đậu Miêu muốn mua nhiều quần áo, nhưng ví tiền thì không đủ, cuối cùng cô mua không bằng một phần ba của An Tầm.

“Đây là cửa hàng cuối cùng rồi, tôi không đi nổi nữa”. Phần lớn đồ Đậu Miêu xách là đồ của An Tầm, cô xui lơ ngồi trên ghế dài trong tiệm.

An Tầm liếc nhìn cô một cái: “Đậu Miêu, cô thiếu rèn luyện quá, rảnh rồi thì nên chạy bộ nhiều một chút”.

Nói đến chạy bộ lại nhớ tới tối qua, An Tầm thoáng thất thần, mà ngay lúc ngẩn ngơ, một cô gái chỉ vào đôi giày An Tầm cầm trong tay, hỏi nhân viên bán hàng: “Đôi giày này còn size 23 không?”

Nhân viên bán hàng lập tức nhiệt tình đáp: “Còn, Trịnh tiểu thư chờ một chút nhé”.

Xem ra là khách VIP của tiệm này, An Tầm quay đầu nhìn cô ấy, Trịnh tiểu thư này đúng là một con gái cực kì xinh đẹp, trẻ tuổi, nét mặt dịu dàng, vừa nhã nhặn vừa lịch sự.

Thấy An Tầm đang nhìn mình, cô nhìn An Tầm cười nói: “Mắt nhìn của chúng ta giống nhau ghê”.

Cuối cùng An Tầm cũng mua đôi giày kia, lúc quét thẻ, Đậu Miêu đứng bên liên tục lăm bằm về thế giới đại gia mà cô không hiểu nổi.

Tư Vũ bận rộn suốt hai ngày không thấy tăm hơi, có lúc gọi điện thoại, tán gẫu đôi câu thì anh luôn hỏi lại: “Bé yêu, có nhớ anh không?”

Mỗi lần nghe anh hỏi câu này, An Tầm đều cảm thấy trước đó mình chưa từng nhớ anh.

Chuyện trong nhà của anh, anh không chủ động nói thì An Tầm cũng không đề cập tới, cô biết trước đây anh từng học tài chính, cho nên trở về công ty giúp đỡ cũng là điều dễ hiểu, có lần An Tầm gọi điện thoại sang, hình như anh đang họp, bên cạnh yên tĩnh đến lạ lùng, cô còn nghe được có người dùng microphone đang báo cáo, còn có người lại gần hỏi anh: “Sếp, có tiếp tục không đây?”.

Anh trả lời chờ một chút, sau đó lại là không gian yên ắng không tiếng động, sau khi đi ra khỏi phòng họp, anh nói: “An Tầm, trước đây anh không muốn vào công ty là vì anh trai đã làm rất tốt rồi, bây giờ không muốn là vì không có thời gian mà gặp em”.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, trái tim của cô luôn vì một câu nói của anh mà mềm nhũn.

Buổi tối ngày thứ ba, Đậu Miêu lái xe đón An Tầm đi tới buổi đấu giá. Đậu Miêu là trợ lý, cả đêm đều phải bám theo cô, có cơ hội quen biết người trong giới thượng lưu khiến cho Đậu Miêu phấn khởi rất là lâu lâu. Nhưng lúc cô nhìn thấy An Tầm trong bộ váy đoan trang, thon thả đi ra, Đậu Miêu lại chẳng muốn đi cùng nữa.

Vẻ đẹp đánh bại tất cả các loài hoa có lẽ là để chỉ những người thế này đây. Có tài hoa thì sẽ có phần xấu xí, hoặc nếu xinh đẹp thì sẽ khá ngờ nghệch, thế mới là công bằng. Cô như vậy càng khiến cho người ta chán ghét.

Buổi đấu giá đêm nay chủ yếu là tranh chữ, không ngờ An Tầm lại thấy một bức tranh thủy mặc mà ông nội cô từng vẽ, đó là bức tranh vẽ hoa cúc mà lúc chín tuổi cô đã tận mắt nhìn thấy ông nội vẽ, khi đó, hoa cúc chỉ đơn thuần là một loại hoa. Cũng may người sưu tầm cũng không quá để ý đến ý nghĩa ngày nay của hoa cúc. Vẫn nhìn đúng giá trị của bản thân tác phẩm.

Bức tranh của An Tầm được một cô gái hàng thứ nhất giành mua, lúc đầu còn có người tranh qua tranh lại mấy vòng, nhưng cuối cùng thấy thế lực của cô ta không nhỏ, cho nên chỉ còn lại một mình cô ấy.

Một giá tiền không tưởng, An Tầm có hơi bất ngờ, cô nhẹ giọng hỏi Đậu Miêu: “Giá trị con người tôi lại tăng rồi à?”

Đậu Miêu cực kì vui vẻ: “Đấu giá mà, đâu ai nói chính xác được, có hai người vừa ý là có thể đội gió lên trời, hôm nay nếu có Thẩm Tư Nam ở đây, không biết bức tranh này của cô hai người họ sẽ báo giá tới bao nhiêu”.

Người nhân viên đứng bên nghe hai cô nói chuyện thì khẽ bật cười, đại họa sĩ và người trợ lý đúng là có ý tứ: “Đây là con gái của chủ tịch công ty cổ phần Uy Mã, cũng là vị hôn thê của tổng giám đốc tập đoàn Thẩm Châu, Thẩm Tư Nam”.

“...”Đậu Miêu kinh ngạc há hốc cả mồm, còn An Tầm lại khá là bình tĩnh.

“Vị trí trống bên cạnh cô ấy là của Thẩm Tư Nam, nhưng không biết vì sao anh ta lại không tới”. Người nọ cảm thán một tiếng: “Thẩm Tư Nam quá thần bí, không biết dáng vóc thế nào nhỉ”.

Sau khi kết thúc buổi đấu giá, Đậu Miêu đi chuẩn bị hợp đồng ủy thác, phòng đấu giá thanh toán tiền thuê, cô bận đến sức dầu mỡ trán, An Tầm đang định vào phòng chờ, Tư Vũ gọi điện tới hỏi cô đang ở đâu, An Tầm nói ở khách sạn Thẩm Châu, tham gia một buổi đấu giá.

Tư Vũ chỉ nói cô chờ anh, anh sẽ sang ngay.

Vừa cúp điện thoại thì có nhân viên tới gõ cửa, họ nói Trịnh tiểu thư, người mua tranh muốn được gặp tác giả là cô.

An Tầm cảm thấy, nhất định Trịnh tiểu thư này rất thích Thẩm Tư Nam.

29. Chương 29

Trịnh tiểu thư bước vào từ sau lưng nhân viên phục vụ, An Tầm chưa nhìn người, thứ đầu tiên mà cô chú ý tới chính là đôi giày kia, hay lắm, đựng hàng. Sau đó nhân viên làm việc giới thiệu hai người với nhau, lúc này An Tầm mới nhận ra, Trịnh tiểu thư này chính là cô gái ngày hôm qua mình gặp được khi đi mua giày.

“Đây là An Tầm tiểu thư, An tiểu thư, đây là Trịnh Hi Thụy tiểu thư”.

Trịnh Hi Thụy có hơi kinh ngạc: “Cô là An Tầm”.

An Tầm đứng lên: “Xin chào, tôi là An Tầm”.

Trịnh Hi Thụy lịch sự đưa tay ra: “Xin lỗi quá, tôi vẫn tưởng cô... là một chị lớn tuổi”.

Cô cũng biết có rất ít cô gái trẻ tuổi đạt được thành tựu lớn như thế. An Tầm bắt tay cô: “Không sao đâu, bình thường cũng nhiều người nghĩ thế”.

Nhân viên bưng trà nước vào phòng cho hai người rồi nhanh chóng đi ra. Trịnh Hi Thụy hỏi An Tầm có còn tranh vẽ không, cô muốn xem.

“Trợ lý của tôi vẫn còn mấy bức tranh, cô có thể trực tiếp liên hệ với cô ấy”. Bình thường An Tầm rất ít khi bàn mấy chuyện thế này, nhưng mà cô cũng thấy tò mò: “Cô mua giúp Thẩm Tư Nam sao?”

Trịnh Hi Thụy nghe cô nói vậy, mặt cũng ửng hồng lên: “Thật ra là tôi muốn tặng cho anh ấy, có lần vào nhà anh ấy thấy rất nhiều tranh cô, có lẽ rất thích cô...” Nói đến đây, cô đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về An Tầm có vẻ hơi phứt tạp.

An Tầm vốn không nghĩ gì nhiều, nhưng thấy cô ấy đột nhiên không nói nữa, lại có vẻ mặt này, trong lòng sáng tỏ: “Tôi và anh ấy.... thật ra cũng không quá thân đâu, tôi đã có bạn trai rồi”.

Nhìn thấy người con gái trước mặt nhận ra tâm trạng mình, Trịnh Hi Thụy thoáng ngại ngùng: “Xin lỗi, chẳng qua tôi không ngờ cô lại là một cô gái trẻ tuổi lại xinh đẹp đến vậy, Tư Nam lại xem tranh cô vẽ như bảo bối, tôi...có hơi ghen tị”.

An Tầm không hiểu vì sao vị hôn thê của Tư Nam lại ganh tị với mình: “Chỉ đơn giản là anh ấy thích tranh tôi vẽ mà thôi”.

Trịnh Hi Thụy rất thích cười, cô dịu dàng đáp: “Nếu như anh ấy biết hôm nay cô cũng đến, tôi nhớ lần trước ở tiệc đính hôn, anh ấy nói với Tư Vũ là có mời cô tới, à Tư Vũ là em trai của Tư Nam”.

Nghe được tên Tư Vũ từ miệng của người khác, cảm giác trong lòng cô lại nhộn nhạo cả lên, chỉ một cái tên thôi mà. An Tầm nghĩ, người sa vào tình yêu cuồng nhiệt có lẽ không phải chỉ mình anh ấy.

Trịnh Hi Thụy trả tiền xong, để lại địa chỉ, người ở phòng đấu giá hẹn sẽ nhanh chóng đem tranh tới.

Đậu Miêu đưa số điện thoại cho Trịnh Hi Thụy, mặc dù trong lòng đang mở cờ trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn làm đúng như khuôn phép: “Nếu như Trịnh tiểu thư có cần gì thì có thể gọi điện thẳng cho tôi”.

Trịnh Hi Thụy đáp lời, nói muốn mua tất cả tranh hiện giờ của An Tầm. Đậu Miêu xúc động: “Chắc cô yêu Thẩm Tư Nam tiên sinh lắm phải không”.

Mấy người nói chuyện rồi cùng đi đến đại sảnh của khách sạn Thẩm Châu, Đậu Miêu bảo An Tầm đợi một lát cô đi lấy xe, An Tầm lại nói cô còn chưa định về.

“Làm gì thế? Chờ ai sao?” Đôi mắt Đậu Miêu đảo quanh vòng vòng, trong đầu lại nghĩ đến tiệc đính hôn giữa An Tầm và Dịch Bạch, tốt nhất là tổ chức hôn lễ luôn, chắc chắn truyền thông sẽ đưa tin, danh tiếng của An Tầm sẽ càng nổi hơn nữa, khi đó tranh của cô càng ngàn vàng khó cầu.

An Tầm không để ý tới cô nàng, cô nghiêng đầu tạm biệt với Trịnh Hi Thụy. Trịnh Hi Thụy cũng nói mình đang chờ người tới, ngay lập tức Đậu Miêu chọc chọc vào An Tầm: “Không chừng là Thẩm Tư Nam đấy”.

Bên này vừa mới nói xong, thang máy cách đó không xa đã có ba, bốn người đi tới, dẫn đầu là một người trung niên tóc đen, thấp người, Trịnh Hi Thụy nhìn thấy ông thì nhiệt tình nắm chặt cánh tay: “Ba nói chuyện xong rồi à”.

Người nọ là cha của Trịnh Hi Thụy, lúc ông nhìn thấy chỉ có một mình Trịnh Hi Thụy thì lập tức xụ mặt xuống: “Thẩm Tư Nam đâu, không đi cùng con à?”

“Anh ấy bận mà”.

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, quản lý khách sạn và người phục vụ cũng tiến ra tới cửa.

“Cha của cô ấy à? Là chủ tịch của cái gì ấy nhỉ?” Đậu Miêu cố gắng nhớ lại cái tên mà nhân viên của phòng đấu giá đã nói.

“Công ty cổ phần Uy Mã, Trịnh Thế Cường”. An Tầm đứng ở sau cửa kính, vừa nói vừa nhìn điện thoại di động cạnh bên, Tư Vũ còn chưa gọi điện tới.

Đậu Miêu ồ một tiếng rồi hỏi tiếp: “Sao cậu biết?”

“Ông ấy đến nhà tôi rồi, mời bố tôi đến làm việc ở công ty tài chính của ông, nhưng mà bố tôi từ chối”. An Tầm hững hờ đáp, trong lòng Đậu Miêu lại càng ngưỡng mộ gia đình này hơn.

Người quản lý tiến cha con Trịnh gia tới cửa khách sạn, vừa định trở vào đã nhìn thấy một chiếc xe con màu đen dừng trước cửa khách sạn, quản lý nói với người phục vụ: “Tổng giám đốc Thẩm đến, đứng nghiêm chỉnh”.

Tổng giám đốc Thẩm chính là Thẩm Tư Nam, An Tầm từng nghe cha Hướng Dương gọi vậy. Trịnh Hi Thụy vừa đi đến cửa, nhìn thấy chiếc xe kia thì vội vàng chạy xuống: “Tư Nam”.

An Tầm do dự có nên ra ngoài chào hỏi một tiếng không, dù sao hai người cũng nhắn tin qua lại lâu như vậy, cũng xem như quen biết, nhưng nghĩ đến mối quan hệ nửa sống nửa chết của hai người, cô bèn rút cánh tay đang định đẩy cửa về.

“Sao em lại tới đây”. Thanh âm trầm thấp nói.

“Em tới tham gia buổi đấu giá, buổi chiều em có gọi điện đến mời anh tham gia, nhưng thư ký Quách nói anh đang bận họp, sau đó em có nhắn tin mà”. Trịnh Hi Thụy đứng gần cuối cầu thang, giọng nói có vẻ ảm ức. “Còn tưởng là anh đến đón em nữa”.

Trịnh Thế Cường đi tới, vỗ vỗ bả vai con gái, nhìn Thẩm Tư Nam đang đứng dưới bậc thang: “Vừa đúng lúc bác đang tìm cháu có hạng mục cần bàn, cha cháu có ở nhà không, chúng ta về nhà rồi bàn tiếp nhé?”

“Bác Trịnh, chúng ta hẹn hôm khác được không?” Lại là thanh âm trầm thấp, nghe không rõ ràng.

“Có việc gì sao?” Trịnh Thế Cường gật đầu: “Nếu như cháu đến đón con gái bác, bác có thể cho cháu đi”.

“Cháu còn có việc ạ”.

“Thôi, để bác gọi điện cho cha cháu”. Trịnh Thế Cường nói xong thì lấy điện thoại ra.

An Tầm đang cầm di động định gọi cho Tư Vũ, đột nhiên Đậu Miêu đứng bên giữ chặt cánh tay của An Tầm: “Trời ơi, trời ơi, cậu nhìn xem Thẩm Tư Nam kia, có giống người đẹp trai trên web hai ngày trước không?”.

An Tầm cảm thấy cũng bình thường, dù sao hai người là anh em, nhưng cô cũng ngẩng đầu lên nhìn thử, qua tấm cửa kính thủy tinh, ngoài kia, mấy người kia lục tục lên xe, Thẩm Tư Nam cũng đi vòng về vị trí ghế lái, một tay anh nới lỏng cà vạt ra, hình như còn nhìn về phía này một cái, sau đó ngồi vào trong xe.

Đậu Miêu vẫn còn đang si mê nói, ngay cả động tác nhỏ như nới cà vạt mà cũng có thể mê hoặc chết người. An Tầm lại ngăn người hỏi lâu không có động đậy. Cho đến khi chiếc xe kia đi xa, cô mới quay đầu hỏi Đậu Miêu: “Đó là Thẩm Tư Nam sao?”

Đậu Miêu thấy cô phản ứng quá lạ lùng, cô ấy gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, đẹp trai quá làm cậu ngốc luôn à”.

An Tầm nhú mày: “Người kia rõ ràng là Thẩm Tư Vũ mà”.

Người quản lý vừa mới từ bên ngoài trở vào, nghe được lời nói An Tầm thì cười khẽ một tiếng: “Không thể trách vị tiểu thư này nhận nhầm người được, dù sao tổng giám đốc Thẩm và Tiểu Thẩm tiên sinh là sinh đôi, họ rất giống nhau, chúng tôi gặp qua nhiều lần nhưng vẫn nhận nhầm mà”.

An Tầm lại kinh ngạc lần nữa, cho tới bây giờ cô chưa từng nghe Tư Vũ nói chuyện này, anh và Tư Nam lại là sinh đôi.

Quản lý khách sạn dẫn người rời đi, An Tầm theo bản năng nhìn về di động, không có cuộc gọi nào.

“Cho nên cứu người là Thẩm Tư Vũ? Một anh đẹp trai đã làm tôi phải khóc, hai người giống nhau như vậy là muốn giết người à, cũng không biết người như anh ấy sẽ thích cô gái ra sao nhỉ?”

Đậu Miêu bên cạnh còn lăm bả lăm bầm, An Tầm vẫn nhú lông mày không nói. Không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Đúng rồi, cậu nói biết người của Thẩm Tư Nam, không phải là Thẩm Tư Vũ chứ”. Đậu Miêu tiến sát gần mặt cô một chút: “Hai người họ quả thật rất giống nhau sao?”

Sắc mặt An Tầm hơi cứng lại, một hồi lâu cô mới lên tiếng đáp: “Đậu Miêu, người kia chính là Tư Vũ”.

“Hả? Khẳng định như vậy à”.

Cô cầm di động lên, do dự có nên hay không, cầm lên lại bỏ xuống: “Nhưng ngộ nhỡ là Tư Vũ thì phải làm sao bây giờ”.

Đậu Miêu cũng không hiểu chuyện gì, rốt cuộc cô ấy đang nói cái gì vậy?

Dường như An Tầm đã quyết định rất nhanh, cô tiện tay ném di động vào túi xách, bước thẳng ra ngoài khách sạn: “Đậu Miêu, đưa tôi về nhà”.

“Không phải đợi người sao?” Đậu Miêu vội vàng đi theo.

Đoạn đường từ khách sạn Thẩm Châu về đến nhà họ Thẩm, người con trai ngồi trên ghế lái bấm số điện thoại kia hết lần này sang lần khác, nhưng dù anh gọi tới bao nhiêu lần, cuối cùng vẫn là trạng thái không nghe máy.

“Tư Nam, bố em hơi cứng nhắc, nhưng chỉ vì muốn anh đi theo em nhiều một chút thôi mà”. Trịnh Hi Thụy ngồi ở sau ghế phụ, có chút bất an.

Trả lời cô chỉ có tiếng bấm điện thoại liên tục của người kia và giọng nói nhắc nhở không có ai nghe máy.

“Anh có hẹn sao?” Trịnh Hi Thụy hỏi.

“Qua cột đèn tín hiệu này cô xuống xe ngay đi”. Đây là câu nói đầu tiên mà người ngồi trên ghế lái nói với cô kể từ lúc lên xe tới giờ.

Trịnh Hi Thụy ngẩn người, mất cả buổi mới tìm được giọng: “Tư Nam, bố em đang ở xe phía sau, anh làm vậy là buộc ông phải giải trừ hôn ước lần nữa sao”.

Qua khỏi đèn tín hiệu, anh từ từ giảm tốc độ, Trịnh Hi Thụy nhìn thấy anh thật sự muốn để cô xuống xe, ngay trước khi chiếc xe này dừng lại, cô cuống quýt lấy ra điện thoại di động gọi.

“Bố, con và Tư Nam muốn đi ra ngoài, chuyện của hai người hôm khác bàn được không?”

Đương nhiên, Trịnh Thế Cường ở đầu dây cũng dễ dàng đồng ý.

Trịnh Hi Thụy cúp máy, làm như chuyện không vui vừa rồi vốn chưa hề xảy ra, cô nhìn Tư Nam bên cạnh cười nói: “Tư Nam, anh đi đâu thế, em đi cùng với anh”.

Người ở ghế lái không lên tiếng, anh chỉ đạp chân ga, quẹo quay về đường lúc trước. Quản lý khách sạn nghe nói tổng giám đốc Thẩm vừa quay trở lại, ông vội vàng đi ra đại sảnh nghênh đón. Vị tổng giám đốc Thẩm nhìn thấy quản lý thì dứt khoát hỏi luôn: “Những người tham gia buổi đấu giá hôm nay đều về hết rồi sao?”

“Vâng, họ về hết rồi ạ”.

Nghe quản lý nói vậy, anh không dừng lại, xoay người đi hai bước rồi đột nhiên đứng lại: “Hôm nay có người nào đứng chờ Thẩm Tư Vũ không?”.

Đầu tiên người quản lý hơi sững người một lát, ngay sau đó thì phản ứng lại ngay: “Ngài nói là người đến tìm Tiểu Thẩm tiên sinh à, không có, nhưng mà hôm nay có hai cô gái nhận nhầm ngài thành Tiểu Thẩm tiên sinh, cũng rời khỏi ngay sau khi ngài và Trịnh tiểu thư đi khỏi”.

Sau đó, lần đầu tiên trong đời quản lý nhìn thấy sắc mặt của tổng giám đốc Thẩm nhà họ thay đổi liên tục, một giây sau, anh xoay người rời đi, hình như có chuyện gì rất gấp.

Trịnh Hi Thụy còn ngồi ở bên ghế lái, dường như anh không hề thấy cô, lên xe rồi vội vàng khởi động, đạp chân ga rời đi. Suốt dọc đường, Trịnh Hi Thụy không nói một câu nào, vô cùng an tĩnh, cô cũng không để ý anh sẽ chở mình đi đâu. Một đoạn đường kéo dài hơn hai mươi phút, đi ngược lại hướng về nhà của Thẩm gia, cuối cùng, anh dừng xe ở trước cửa một khu nhà.

Mấy nóc nhà châu Âu nhỏ nhắn mà tinh tế, một tòa nhà chỉ có hai ba gia đình, người ở đây phần lớn là nhân viên chính phủ đã về hưu hoặc cán bộ quốc gia.

Trịnh Hi Thụy nhìn thấy anh lại gọi tiếp cho số điện thoại không chịu nghe máy kia, dường như anh đang cực kì kiên nhẫn, không chút gì nôn nóng hay tức giận.

Về sau, anh đổi số gọi: “Thư ký Quách, tìm số điện thoại của An Phi”.

Hình như thư ký Quách bên kia còn hỏi thăm gì đó, cô chỉ nghe anh đáp lại: “Nhanh lên”.

Hiệu suất làm việc của thư ký Quách cực cao, rất nhanh đã gửi một số điện thoại đến.

Lần này thì kết nối được liền, là một người con trai nghe máy.

“An Phi chị cậu đâu”.

“Ôi chào, anh rể à”. Anh ta nhận ra ngay: “Ở nhà,... ơ không có ở nhà”.

“Bảo cô ấy nghe điện thoại”.

“Không có ở nhà mà”. An Phi kéo dài giọng ra.

“Cậu bảo cô ấy đi ra, anh ở trước cửa khu”. Anh dừng lại một chút rồi nói thêm: “Nếu không ra anh sẽ đi lên gõ cửa”.

Khoảng chừng qua năm sáu giây sau, An Phi bên cạnh mới lên tiếng nói: “Chị em nói anh cứ lên đây đi, để cha mẹ em nhìn xem kẻ bạc tình, bắt cả hai tay này thử”.

“Được, anh lên liền, rồi sẽ hôn cô ấy ngay trước mặt ba mẹ cậu”.

30. Chương 30

Khoảng chừng qua năm sáu giây sau, An Phi bên cạnh mới lên tiếng nói: “Chị em nói anh cứ lên đây đi, để cha mẹ em nhìn xem kẻ bạc tình, bắt cả hai tay này thử”.

Thay lòng đổi dạ, bắt cả hai tay? Hóa ra họa sĩ đều có trí tưởng tượng như thế à?

Tư Vũ chậm chạp đáp từng chữ một: “Được, anh lên liền, nói cho chị cậu biết, rồi sẽ hôn cô ấy ngay trước mặt ba mẹ cậu”.

“F*ck! Mạnh bạo vậy? Vậy anh mau lên...” An Phi vừa nói được một nửa thì không nghe tiếng nữa, chỉ còn mấy tiếng “ư ừ” phát ra.

“Anh không được phép lên đây”. An Tầm nhận điện thoại, nói xong thì ngừng một lúc lâu, không tình nguyện nói tiếp: “Tôi đi xuống”.

Tư Vũ cất điện thoại vào, quay đầu nhìn Trịnh Hi Thụy, thấy cô cúi đầu không nhúc nhích, cuối cùng cũng không đủ kiên nhẫn, anh nói: “Xuống xe”.

“Tư Nam...” Trịnh Hi Thụy ngẩng đầu, vành mắt đỏ hoe, cô nhìn chăm chăm vào anh: “Em cứ tưởng anh đồng ý đính hôn rồi sẽ không ghét em nữa chứ, nhưng anh quay lại cũng đã gần năm nay, chưa từng có tin anh lại có người yêu, bây giờ em vẫn còn là vị hôn thê của anh mà, anh không thể kiêu kỳ chút được sao?”.

Cô nói một câu dài như vậy, từng câu từng chữ đều lên án và trách móc.

Cánh tay chuẩn bị mở cửa xe cũng thoáng hơi dừng lại, anh nói rất nhanh, lời “xin lỗi” rất nhỏ, sau đó mở cửa xuống xe, đưa tay đón một chiếc taxi ven đường, rồi xoay người mở cửa xe bên phía Trịnh Hi Thụy, như là câu nói cũ: “Xuống xe”.

Dù thế nào đi nữa cô cũng là tiểu thư khuê các được nuông chiều từ nhỏ, đã nhường nhịn nén giận ba lần, đối phương vẫn không hề lay động, Trịnh Hi Thụy không còn cách nào đợi tiếp nữa. Cô xuống xe, không thèm nhìn anh lấy một lần, nhắc chân bước thẳng vào taxi: “Em chờ anh giải thích”.

“Hủy bỏ hôn ước, tìm một người thích cô”. Trước khi đóng cửa xe anh lại nói với cô như vậy. Xe chạy ngay lập tức.

An Tầm chậm rì rì cả buổi mới xuống lầu, tóc buộc gọn gàng, mặc bộ đồ bằng vải nhung bông, hai tay nhét vào trong túi, lúng túng đi đến cánh cửa sắt trước khu nhà, nhưng lại không mở cửa bước ra.

Nhìn dáng vẻ này như học sinh cấp ba, cũng hết như nữ sinh giận dữ cùng người yêu của mình. An Tầm thấy anh nhìn mình nửa ngày cũng không lên tiếng, cách song sắt hỏi anh: “Sao vậy?”

Tư Vũ đưa tay cởi nút áo tây trang, kéo kéo cà vạt: “Em nói chuyện với anh kiểu này à?”

An Tầm lạnh lùng: “Đúng vậy”.

Tư Vũ cười, ánh mắt nhìn phòng bảo vệ ở cạnh bên, anh nói với An Tầm; “Em làm anh có cảm giác như mình đang đi thăm tù vậy”.

Bảo vệ bật cười, An Tầm nghiêng đầu liếc anh ta một cái, người kia miễn cưỡng nén nhin cười. Cô nhìn về sang Tư Vũ: “Đã hết giờ thăm tù, anh có thể đi”.

Tư Vũ nào chịu đi, giọng nói đó vừa dịu dàng lại như đang dụ dỗ: “Không có chuyện gì muốn hỏi anh sao?”

“Tôi không muốn nói chuyện với anh”. An Tầm đá đá hòn sỏi dưới mặt đất: “Tôi muốn suy nghĩ một chút”.

Có rất nhiều câu hỏi, Thẩm Tư Nam và Thẩm Tư Vũ, sinh đôi, nhưng bây giờ Thẩm Tư Nam lại là Thẩm Tư Vũ, vậy Thẩm Tư Nam đâu rồi? Bắt đầu từ khi nào thì Thẩm Tư Vũ trở thành Thẩm Tư Nam? Hay là vốn đã là như vậy? Ai là người mua tranh? Ai là người nhắn tin với cô? Ai là người đính hôn? Quan trọng nhất là, ai là người đính hôn?

Tư Vũ hiểu rõ: “Lại muốn anh cho em thời gian hả?”

An Tầm gật đầu.

“Bao lâu?”

“Hai ba ngày đi”.

Tư Vũ đưa tay nhìn đồng hồ một chút: “Mười phút, bây giờ bắt đầu”.

“Đây là kiểu dỗ dành của anh đấy hả?” An Tầm không vui, cô đang tức giận đấy, sao anh lại không chịu dịu dàng hơn một chút.

Tư Vũ hơi dừng lại, anh buông thông tay xuống, không để ý tới người bảo vệ đang yên lặng nghe lén này giờ, xoay người đi tới cửa chỗ xe ra vào, tay chống lên lan can rào chắn, cứ thế nhảy vào trong trong khu.

An Tầm sợ hết hồn, ngay cả nhân viên an ninh kia cả buổi mới kịp phản ứng. Này... dám nhảy vào ngay trước mặt anh ta. Tư thế còn đẹp trai đến vậy.

Tư Vũ đi hai ba bước tới ngay chỗ An Tầm, An Tầm vẫn còn đang dờ dẩn, anh đưa tay đem cô kéo vào lồng ngực, thì thầm: “Bé yêu, anh đang sợ, cho nên mới phải vội vàng như vậy”.

An Tầm tựa vào lòng anh, tay vẫn đút vào túi áo bông như trước, cũng không phải cho anh ôm mà cũng không làm gì đáp lại, nhưng khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc đó, nghe anh vẫn gọi mình như vậy, cô lại thấy mềm lòng, trong lòng thầm nghĩ, có phải trước tiên mình vẫn nên nghe anh giải thích thử không nhỉ. Cố tình không để ý tới anh, trừng phạt như vậy phải chăng quá nặng rồi?

“Này, vị tiên sinh kia, anh làm vậy là tự ý xông vào nhà dân đấy biết không?” Bảo vệ thấy anh chưa được sự đồng ý của An tiểu thư đã tự ý ôm cô, người này là đóa hoa đẹp nhất của khu nhà bọn họ, nhất định phải bảo vệ thật tốt.

Tư Vũ buông An Tầm ra, còn chưa nói lời nào, An Tầm đã liếc anh đáp lại: “Không thấy là đang tìm tôi sao?”

Bảo vệ liền cảm thấy oan ức, rõ ràng vừa rồi cô không thêm quan tâm tới người ta, vừa được anh ta ôm một cái thiên vị tức thì, thay đổi hay chưa.

Tư Vũ vui vẻ cười khẽ, nắm lấy tay cô đang nhét trong túi áo, lúc này, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng còi chói tai, hai người nghiêng đầu nhìn lại, chiếc taxi đáng lẽ đã đi rất xa đang đậu trước cửa khu nhà, Trịnh Hi Thụy ngồi trong xe nhìn họ.

Vành mắt cô còn hồng, nhưng vẫn cố gắng gượng cười một tiếng: “An tiểu thư, lại gặp mặt cô rồi”.

An Tầm nhìn cô, không đáp, cô cũng không hiểu rõ quan hệ giữa mình và Trịnh Hi Thụy, là chị em dâu hay là tình địch?.

Hình như Trịnh Hi Thụy cũng không hi vọng An Tầm có phản ứng, cô nói với người con trai ở bên cạnh An Tầm: “Tư Nam, bố còn đợi hai chúng ta ăn cơm”.

Cô vừa dứt lời, An Tầm liền muốn rút tay về, nhưng Tư Vũ lại phản ứng nhanh hơn, anh nắm chặt cô hơn: “Không được đi”.

An Tầm không để ý đến anh, không chút nghĩ ngợi giơ tay lên, cắn vào mu bàn tay anh một cái, Tư Vũ bị đau nên bất giác lỏng tay, An Tầm dứt tay cắm vào túi rồi quay người bỏ đi, đi hai bước lại quay đầu nhìn bảo vệ: “Sao anh lại có thể tùy tiện để người ngoài vào đây, người ta nhảy vào trước mặt anh cũng mặc kệ à?”

Bảo vệ lơ mờ, có ai đã từng nhìn thấy mấy cặp yêu nhau cãi vã rồi còn làm khổ bảo vệ chưa?

“An Tầm”. Tư Vũ trầm giọng gọi cô.

“Tổng giám đốc Thẩm, anh đi thông thả”. An Tầm cũng không quay đầu lại.

Ánh mắt Tư Vũ chợt loé lên: “Em gọi anh là gì?”

Lúc này di động của anh lại vang lên, giữa đêm hôm yên tĩnh, tiếng nhạc lại càng thêm rõ ràng.

Người đang di chuyển dừng bước lại, quay đầu nhìn anh: “Tổng giám đốc Thẩm, không phải mọi người đều gọi anh thế à, Thẩm Tư Nam tiên sinh”.

Di động bị tắt đi lại vang lên lần nữa, Tư Vũ bị tiếng chuông làm phiền, anh nói: “Bé ngoan, ngày mai anh lại tới tìm em, chúng ta cần nói chuyện một chút”.

An Tầm không để ý tới anh, mở cửa lên lầu. Tư Vũ nghe điện thoại, là cha anh, ông bảo Tư Vũ đưa Trịnh Hi Thụy về đại trạch ăn cơm. Lúc anh cúp điện thoại ra ngoài, Trịnh Hi Thụy đã bảo taxi chạy đi đi, cô đứng bên cạnh xe anh chờ.

Anh mở cửa lên xe, cô cũng bước lên theo, vừa mới ngồi vững, đã nghe người ngồi ở vị trí ghế lái nói sang: “Tôi sẽ cưới cô”.

Trịnh Hi Thụy cười tươi, dường như đang định nói gì đó cùng anh, nhưng mà cô chưa kịp nói, anh đã lái xe đi, dấu răng ứa máu trên tay càng cực kì chói mắt.

An Tầm vừa mới vào nhà đã bị An Phi cản lại nhìn hồi lâu, thấy vẻ mặt của cô giống hệt lúc đi ra cậu có hơi thất vọng: “Vì sao miệng không sưng chứ?”

“Tránh ra”. An Tầm lạnh lùng nói.

“Không đỡ được à?” An Phi lẩm bẩm: “Nhất định là có nguyên nhân, cứ áp sát con gái vào tường, cúi đầu hôn một trận, bảo đảm sẽ ngoan ngoãn như mèo nhỏ ngay liền”.

An Tầm gọi giáo sư An: “Bố ơi, xem An Phi đang nói cái gì này?”

Vóc dáng An Phi vốn khá cao, trên cao nhìn xuống, cậu vò vò mái tóc An Tầm thành một nhúm, lắc lư: “An Tầm chị nên đổi tên là mù phù thủy đi”.

An Tầm nhắc chân đá cậu ta, An Phi nhảy một cái, chạy xa.

“Bố mẹ ơi, mai con về Italya”.

Sau khi ba miệng nhà họ Trịnh ăn xong, họ không rời khỏi đại trạch của Thẩm gia ngay lúc đó, mà ngồi lại nhiệt tình trò chuyện với hai ông bà Thẩm, Tư Vũ cũng tham dự vào cuộc trò chuyện này. Trên thực tế,

cơm buổi tối anh cũng không ăn mấy, sau khi trở về thì ngồi mãi trên cái ghế bên cạnh căn nhà kính trồng hoa.

Có người giúp việc hỏi thư kí Quách Vũ thiếu gia đang làm gì vậy, thư kí Quách nói, có thể là đang định ngắm sao, cũng có thể là ngắm hoa, có điều hẳn là anh đang suy nghĩ.

Người giúp việc nghe không hiểu, bèn xoay người rời đi.

Thư kí Quách đi tới muốn nói chuyện với Tư Vũ, nhưng khi nhìn thấy hai bàn tay anh đặt trên đùi, trên mu bàn tay có hai hàng dấu răng hồng hồng rõ rệt, cắn rất sâu.

“Vũ thiếu gia, cái này,... tay của cậu”.

Thư kí Quách không nghĩ ra ai mà to gan đến vậy, dám cắn Tư Vũ thành như thế.

“Không có việc gì”. Tư Vũ cúi đầu, liếc nhìn qua rồi lại cong miệng cười một tiếng, anh cảm thấy có lẽ mình cũng bị điên rồi, nhìn thấy hai hàng dấu răng, nhớ tới cảm giác ngay lúc đó, không phải là đau đớn do bị cắn mà lại là đầu lưỡi mềm mại của cô lúc lướt qua mu bàn tay, tê dại.

Thư kí Quách không cần hỏi cũng đoán được chuyện gì, người dám to gan cắn Vũ thiếu gia thành vậy, còn có thể khiến cậu ấy bật cười, ngoài An tiểu thư ra còn có thể là ai.

“Vũ thiếu gia, cậu... đã làm gì thế?” Thư kí Quách hỏi xong liền đỏ mặt, nghĩ thầm, không phải là sờ bậy chứ.

“Cô ấy nhìn thấy tôi và hai cha con Trịnh gia ở cùng nhau”. Tư Vũ nói.

Thư kí Quách đã hiểu, ông nói: “Cậu cứ nói cậu là Nam thiếu gia, dù sao tất cả mọi người đều nghĩ rằng cậu là Nam thiếu gia”.

Tư Vũ lắc đầu: “Không lừa được cô ấy, cô ấy liếc mắt một cái đã nhận ra tôi”.

Với việc đồ dành con gái như thế này, thư kí Quách càng không có kinh nghiệm, ông nhớ đến mục đích của mình khi tới đây: “Ngày mai tại hội đồng quản trị, cậu có chắc thắng không?”

“Xong hết rồi, Trịnh Thế Cường lựa chọn như vậy những thành viên ban quản trị tự biết phải làm sao. Chỗ của chú hai chúng ta chỉ cần đưa ít quyền lợi để ổn định, sau khi cha lên làm tổng giám đốc thì sẽ thu về”.

Thư kí Quách nghe vậy thì yên tâm.

Sáng ngày hôm sau, trên đường đến công ty Tư Vũ gọi điện thoại cho An Tầm. Vẫn tắt máy như cũ.

Anh không biết làm sao, nhưng thấy hơi lo lắng, nên gọi thử điện thoại cho An Phi.

An Phi bắt máy rất nhanh, hình như là có lưu số anh: “Anh rě, hôm nay chín giờ chị em bay đến Italia”. Ngay cả chào hỏi cũng bỏ qua, An Phi đi thẳng vào nội dung chính, chỉ số thông minh lần đầu tiên cao vọt.

Một chân Tư Vũ vốn đã bước ra khỏi xe, nghe An Phi nói vậy, đột nhiên anh lại quay trở lại.

“Sao vậy?” Thư kí Quách khó hiểu, ông cảm thấy Tư Vũ không phải là người mất bình tĩnh.

“Đi sân bay”. Anh lời ít ý nhiều.

31. Chương 31

Bên ngoài, một hàng người đang đứng chờ tổng giám đốc Thẩm xuống xe, họ đồng thời trợn tròn to hai mắt, không nghe lắm chứ? Nhân tố quyết định của hội đồng quản trị, tổng giám đốc Thẩm lại muốn tới sân bay?

Thư kí Quách lập tức đoán ra điều quan trọng: “An tiểu thư phải đi à? Tổng giám đốc Thẩm, cậu phải lấy đại cục làm trọng chứ?”

Tư Vũ không lên tiếng cũng không buồn xuống xe, Thư kí Quách thở dài trong lòng: “An tiểu thư muốn đi đâu, tôi đặt vé máy bay buổi chiều nay cho cậu”.

Tư Vũ vẫn không nói lời nói, ngón tay thon dài nhẹ gõ nắm cửa xe, một cái một cái, người bên ngoài và người ở trong xe đều yên tĩnh, lặng lẽ chờ đợi cho đến khi anh nhấc chân xuống xe thêm lần nữa, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh vừa cài lại nút áo âu phục vừa đi lên thang máy: “Thư ký Quách, cô ấy muốn đi Florence, ông giúp tôi đặt chuyến bay lúc mười hai giờ rưỡi hôm nay”.

“Mười hai giờ rưỡi? Có phải gấp quá không?” Thư ký Quách nói xong, thì phát hiện Tư Vũ không đáp lại câu nào, ông thở dài, Vũ thiếu gia tùy hứng lên là chẳng biết quan tâm tới ai nữa hết.

An Tầm không ngờ mình lại gặp được thư ký Quách ở sân bay, rõ ràng là ông vừa hốt hoảng chạy tới chạy tới, bởi vì mái tóc luôn gọn gàng, tỉ mỉ ngày thường, bây giờ lại có hơi rối loạn.

“Đuổi kịp rồi, tốt quá tốt quá”. Thư ký Quách cúi người chào: “Xin chào An tiểu thư, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện một chút không”.

An Tầm có hơi đau lòng cho ông anh này đây, lúc nào cũng phải thay Tư Vũ bôn ba: “Có thể, thư ký Quách”.

Thư ký Quách nhìn đồng hồ đeo tay một lúc: “Tôi sẽ không làm cô trễ giờ”.

“Không sao, không làm trễ giờ lên máy bay là được”.

Thư ký Quách lung túng ho nhẹ, do dự hồi lâu rồi nói: “Nói thật, tôi đến là để ngăn cản cô lên máy bay”.

An Tầm: “...”

Hai người tìm một nơi bán thức ăn ở sân bay, nhìn lại có vẻ giống như quán cà phê.

“Có thể tôi cần nói từ đầu, cô đừng chê tôi dài dòng”. Thư ký Quách cảm thấy mình cần nói dự phòng trước đã.

“Không sao, mời ông nói”. An Tầm khuấy cà phê không dễ uống, cảm giác như thể sẽ nhanh chóng tan ra.

Thư ký Quách kể chuyện rất logic rõ ràng, giọng nói ôn hòa, chậm chậm, đúng là một người hòa giải rất tốt.

“Chuyện của gia tộc lớn, bình thường vẫn có hơi phức tạp, bác cả qua đời sớm, bác hai muốn làm người đứng đầu, cha của Tư Vũ là Thẩm tiên sinh là người con nhỏ nhất, cũng rất được cưng chiều, ông cùng bác hai tranh đấu gay gắt bao năm nay, về sau lão tiên sinh qua đời, sau đó lão phu nhân lại chuyển hết cho Tư Nam cầm quyền”.

An Tầm yên lặng lắng nghe, giống như nghe sách.

“Tư Nam và Tư Vũ là sinh đôi, hình dáng vô cùng giống nhau, Tư Vũ khỏe mạnh, Tư Nam lại mắc bệnh thông tâm nhĩ, là bệnh tim bẩm sinh”.

An Tầm kinh ngạc, sau lại thấy rất đau lòng, cô vẫn xem người kia như bạn tốt, anh ruột của Tư Vũ, lại mắc phải bệnh tim bẩm sinh.

“Người trong nhà rất cưng chiều cậu ấy, sự yêu mến dành cho Tư Nam cũng nhiều hơn Tư Vũ, cho nên anh trai bị nuông chiều thành một người kiêu căng, tùy hứng, còn em trai thì lễ độ ôn hòa, tôi nhớ hình như vào năm mười hai tuổi, hai đứa nhóc giận đối nhau, Tư Vũ hỏi tôi vì sao cái gì người hiểu chuyện cũng phải nhường cho người không hiểu chuyện”. Thư ký Quách thở dài: “Từ đó về sau, Tư Nam thích cái gì Tư Vũ đều giành lấy cái đó, không nhường bộ chút nào, hai người cứ cãi nhau âm ỉ như thế cho đến lúc trưởng thành”.

Lúc nghe được Tư Nam thích gì Tư Vũ liền giành lấy, ánh mắt An Tầm thoáng loé lên, cô nhìn sâu vào mắt Thư ký Quách. Ông cũng không có chú ý đến vẻ mặt An Tầm: “Ngoài mặt nhìn quan hệ của hai người không thân thiết nhưng tôi cảm thấy hai đứa bé đó đều rất quan tâm đến đối phương”.

“Yêu nhau lắm cắn nhau đau sao?” An Tầm hỏi.

Thư ký Quách cười cười: “Có ý đó thật, thật ra người Thẩm gia tập trung bồi dưỡng là Tư Vũ, dù sao cũng vì sức khỏe Tư Nam không thích hợp để kế thừa gia nghiệp, nhưng Tư Vũ lại một lòng học y, Tư Nam lại thể hiện thiên phú trong lĩnh vực kinh doanh, tiên sinh đành phải theo ý hai đứa trẻ”.

“Tư Vũ học y... là vì Tư Nam sao?” An Tầm nhớ tới lý do học y của Tư Vũ, anh chỉ nói mình muốn chữa bệnh cho mọi người.

“Cậu ấy chưa từng nói, nhưng tôi đoán có thể là do vậy. Thật ra bệnh viện St.Norton là do tiên sinh thành lập vì Tư Nam, là nơi có thiết bị và đội ngũ bác sĩ chữa bệnh tốt nhất”. Thư ký Quách nói đến đây thì đột nhiên thở dài: “Lúc trước Tư Nam có trải qua mấy lần phẫu thuật, đều hết sức thành công, cho đến nửa năm trước, lần đó...”

Nghe thấy câu này, An Tầm đột nhiên ngừng thở: “Rất nghiêm trọng sao, bây giờ thế nào?”

Thư ký Quách lẳng lẳng nhìn cô, trong đáy mắt hiện lên nét bi thương không nói được, ông không nói gì, hồi lâu mới phát ra thành tiếng: “Bệnh biến chứng đến gan, qua đời”.

An Tầm thở hắt vì kinh ngạc, cô đưa tay bịt miệng, không tin nổi nhìn ông, nước mắt bắt giạt lại trào lên, nóng hổi.

Cô cứ tưởng kết quả xấu nhất là bệnh sẽ nghiêm trọng một chút. Cô không ngờ, mà cũng không dám nghĩ rốt cuộc lại trở nên như vậy.

Tư Vũ đã đau lòng bao nhiêu.

Đêm đó ở Đình Nam, lúc cô ra ngoài tìm thức ăn, anh nói mình đang nói chuyện với anh trai, có lẽ là vì đang tưởng nhớ...

Anh còn nói mình bị mất ngủ, đã được nửa năm rồi,...đau buồn đến thế.

Phát hiện tranh cô vẽ trong xe của Tư Nam, có lẽ đã để ở đó từ lâu mà không ai hay biết.

Thư ký Quách đưa cho cô một chiếc khăn tay, vành mắt của mình cũng hơi đỏ hồng: “An tiểu thư, cảm ơn cô”.

Cảm ơn cô về điều gì, có lẽ ông không cần nói nữa.

Ông uống một ngụm cà phê, dường như tâm trạng đã bình tĩnh hơn không ít, ông nói tiếp: “Bởi vì liên quan đến quyền quản lý ở Thẩm Châu, nên chuyện của Tư Nam bị tiên sinh che giấu, nói với bên ngoài là đang dưỡng bệnh ở nước ngoài, chuyện này làm Tư Vũ rất giận, cũng cãi nhau một trận với tiên sinh, lần này về nước, rất lâu rồi họ chưa ngồi lại để nói chuyện, về sau Bác hai bên kia có vẻ đã nghi ngờ, lão gia liền gọi Tư Vũ về”.

An Tầm cúi đầu khuấy ly cà phê nguội lạnh: “Cho nên Tư Vũ phải trở thành Tư Nam, Tổng giám đốc của Thẩm Châu, vị hôn phu của Trịnh Hi Thụy”.

Thư ký Quách lắc đầu: “Tư Vũ không đồng ý”.

An Tầm giật mình ngẩng phát đầu nhìn ông.

Thư ký Quách thấy cô phản ứng như vậy, mới hiểu cô cũng không biết chuyện gì: “Về sau, lúc hai người đi chơi ở Nhật Bản, An tiểu thư bị nhà Ando mời đi, mãi không thấy trở về”.

An Tầm càng thêm bất ngờ, cô không ngờ việc này lại dính dáng đến chuyện kia: “Sau đó thế nào?” Vì căng thẳng nên giọng điệu càng trở nên lo lắng.

“Tư Vũ đồng ý trở về giúp tiên sinh, điều kiện là tiên sinh cho người đi cứu An tiểu thư”.

Người vào quán cà phê càng lúc càng đông hơn, người ra người vào, An Tầm ngồi gần hành lang, người phục vụ vô tình đụng trúng cô, nói lời xin lỗi cô cũng không đáp lại.

Cô cứ tưởng là do mình đã tự giải quyết được chuyện đó.

Rất lâu sau, An Tầm mới tìm lại giọng nói của chính mình: “Ông ấy muốn Tư Vũ giúp thế nào, vĩnh viễn trở thành Tư Nam sao?”.

Thư ký Quách cười lắc đầu: “Như vậy không công bằng với Tư Vũ, tiên sinh và phu nhân cũng sẽ không yêu cầu như thế, dù sao cũng là con trai mà hai người thương yêu”.

An Tầm lén thở phào một hơi.

Thư ký Quách nhìn đồng hồ đeo tay: “Còn một tiếng nữa là hội đồng quản trị họp xong, tiên sinh sẽ thành tổng giám đốc mới của Thẩm Châu, tin Tư Nam chết sẽ được công bố, Tư Vũ sẽ đi st.Norton làm bác sĩ”.

Kết quả tốt nhất. Nhưng mà: “Còn Trịnh Hi Thụy?”

“Cô ấy sao? Tư Nam đã không còn rồi mà”. Thư ký Quách không hiểu cô ấy còn có vấn đề gì.

Chuyến bay từ Xuân Giang đến Florence đã phát thông báo lần thứ hai, An Tầm đứng dậy: “Ngại quá, thư ký Quách, tôi phải đi”.

Thư ký Quách nhướn mày, như thể còn muốn đi.

“Ngày mai nhất định phải có mặt ở trường trình diện, giáo sư đã gửi lời mời triển lãm, tôi phải có mặt”.

“Thật ra, Tư Vũ đã nhờ tôi mua vé máy bay đi Italia buổi chiều nay, là tôi tự mình chạy đến để tìm cô”. Thư ký Quách thở dài: “Vốn tưởng tiết kiệm được chút tiền, xem ra bây giờ vẫn phải đi mua vé”.

An Tầm cười: “Làm ông phải tốn kém rồi”.

Hội đồng quản trị kết thúc như dự tính, không sai lệch chút nào. Tư Vũ rời khỏi công ty, về nhà thu dọn quần áo, rồi lập tức đi thẳng đến sân bay. Thư ký Quách cảm thấy một ngày hai lần mình phải chạy đến sân bay thế này cũng thật là rảnh rỗi, nhưng ông sao dám than phiền, chuyện ông tự mình chạy đi tìm An tiểu thư cũng không dám kể ra.

Đưa vé máy bay rồi tiễn Tư Vũ vào cửa kiểm tra an ninh, xong xuôi ông mới yên tâm rời khỏi, cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh, Tư Vũ cũng đã đến tuổi theo đuổi bạn gái rồi.

Đoạn video trên internet vẫn còn chưa hết nóng, sau hai lần bị người ta hỏi thăm, cuối cùng Tư Vũ cũng mất hết kiên nhẫn, anh đành phải lấy khẩu trang mang vào. Nhưng không có người hỏi thăm, người xung quanh lại liên tục nhìn anh vì tưởng một minh tinh nào đó đi du lịch. Tình huống này cứ tiếp tục cho đến khi anh ngồi vào vị trí mới đỡ hơn một chút.

“Xin hỏi...”.

“Không phải”.

Tư Vũ lật tạp chí, vừa nghe có tiếng người hỏi thăm, đầu cũng không thèm ngẩng lên, anh lạnh lùng ngắt tiếng. Bởi vì đây là khoảng hạng nhất, có ít người và yên tĩnh, thái độ của anh như vậy khiến những hành khách khác đều nghiêng đầu nhìn sang, tiếp viên hàng không cũng lập tức đi tới, tươi cười: “Tiểu thư có việc gì sao? Cần giúp đỡ không ạ?”

“Không có gì, chỉ là bạn trai tôi giận dỗi một chút thôi”. Cô gái ngồi xuống ghế bên cạnh Tư Vũ.

Còn Tư Vũ thì kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy người bên cạnh cũng sững sốt hồi lâu, anh cúi đầu cười khê: “Anh thích sự ngạc nhiên này”.

An Tầm nhìn người đeo khẩu trang thần thần bí bí kia, hỏi thẳng: “Xin hỏi, anh là Tư Vũ nhà tôi đúng không?”

“Đương nhiên rồi, tình yêu của anh”. Anh khép tờ báo lại, để qua một bên, anh phải làm gì đó để chứng minh mình không hề kích động hay...căng thẳng.

An Tầm ồ một tiếng, cô bình tĩnh ngẩng đầu lên, cách một lớp khẩu trang màu đen, hôn anh.

Tư Vũ bất ngờ, vừa muốn đưa tay ôm cô, cô đã nhích người về, nhìn anh cười rạng rỡ.

Anh gỡ khẩu trang xuống, đôi mắt đong đầy bao ánh sáng, rạng ngời: “Có thể làm lại lần nữa không?”

An Tầm nhìn thoáng qua những người khác đang ở cùng một khoang, nhẹ nhàng nhéo nhéo cánh tay anh.

“Nói cho anh biết đi, xảy ra chuyện gì thế? Anh còn tưởng mình phải tốn thêm nhiều công sức nữa”. Tư Vũ đã nắm lấy tay cô, nắn nắn từng cái một.

“Trước khi lên máy bay, em có gặp thư ký Quách”. An Tầm nói xong, đột nhiên cô lại cúi đầu xuống, kìm dòng nước mắt đang muốn lại trào ra.

“Xin lỗi Tư Vũ, em không biết gì cả”.

Anh nhướn mày, không ngờ cô cũng có một mặt đa sầu đa cảm như thế này, cúi đầu hôn lên tay cô: “Không sao, An Tầm, em không biết thì không cần xin lỗi”.

Tất cả đều cần dùng lời để nói ra, ánh mắt của cô đã nói lên tất cả.

Cô buồn vì Tư Nam, đau lòng vì Tư Vũ.

Chuyến đi suốt mười giờ, anh bảo An Tầm ngủ, An Tầm không đồng ý, nói muốn tâm sự với anh, kể chuyện lúc ở Nhật Bản hoặc là chuyện về Tư Nam, nếu như anh đồng ý.

“Tất cả mọi người trong nhà đều hay nhường anh ấy, chỉ có anh là thích đối nghịch thôi, lúc nào anh ấy cũng bị anh làm nổi giận lôi đình”. Tư Vũ chủ động nói chuyện về Tư Nam, không còn là chỉ một cái tên lạ lẫm.

Tư Nam nổi giận lôi đình, rất khó tưởng tượng.

An Tầm nhớ đến lời của thư ký Quách: “Nghe nói anh ấy thích gì anh cũng muốn giành lại hết”.

Không biết Tư Vũ đang nghĩ đến chuyện gì, anh khẽ cười: “Không, chỉ là chán chán nên muốn trêu chọc anh ấy thôi, không ngờ còn khiến ai kia nổi tiếng”.

“Hả?”

“Bức Hồng hoàng đó”. Tư Vũ nhắc nhở.

An Tầm dừng lại một chút, đột nhiên tròn to hai mắt: “... Trời! Hai người rảnh quá đi”.

Lúc trước bức Hồng Hoàng có thể bán được tới giá đó, không chỉ riêng An Tầm, cả phòng đấu giá và trang web đều rất bắt nờ.

Hai vị khách vừa ý một bức tranh, còn giành không chịu bỏ, mức giá đó còn từng có ai vượt được qua.

Ai ngờ đó lại là hai anh em nhà này.

Chỉ do người em đùa ác mà anh phải tốn thêm hai mươi vạn Euro.

32. Chương 32

Bởi vì chênh lệch múi giờ, sau mười tiếng họ ngồi trên máy bay, lúc đến Italia chỉ mới năm giờ chiều.

Bạn cùng phòng của An Tầm đứng ở sân bay đợi cô, sau khi nhìn thấy Tư Vũ, cặp mắt cô tròn thành hình trái tim.

“Nói mình nghe với, anh ấy không phải bạn trai của cậu đúng không.” Cô gái này là người Hàn Quốc, sinh viên học viện mỹ thuật hệ điều khác.

“Làm cậu thất vọng rồi, là anh ấy đấy.” An Tầm cười đáp lại.

Bạn cùng phòng của cô nói chuyện bằng tiếng Ý, cô hỏi nhỏ An Tầm, Tư Vũ có nghe hiểu hay không, thấy An Tầm lắc đầu, cô lập tức hỏi luôn, “Anh ấy có để ý nếu thêm một bạn gái nữa không?”

“Mình để ý.” An Tầm nói rồi cùng Tư Vũ ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe.

Cô bạn cùng phòng thất vọng lắc đầu, rồi hỏi tiếp, “Anh ấy là ngôi sao ở Trung Quốc các cậu hả?”

“Không phải đâu.” An Tầm nói rồi quay đầu nhìn anh, nghĩ thầm, không làm minh tinh thì cũng tiếc nghề cơ.

Xe của cô bạn kia khá nhỏ, chân Tư Vũ lại dài, ngồi vào xe thì có hơi chật chội, nhìn cũng thấy không thoải mái, thấy An Tầm đang nhìn mình, anh hỏi, “Chúng ta đi đâu thế?”

“Tới nhà trọ của em.” An Tầm nói xong mới nhận ra dáng vẻ anh khá buồn cười, “Anh có muốn lên ghế phụ bên tay lái ngồi không?”

Anh lắc đầu, “Anh muốn ngồi cùng chỗ với em.”

An Tầm khẽ cười tựa lên bả vai anh, “Tư Vũ, nói em nghe xem, mấy câu dễ ngon dễ ngọt này anh luyện tập từ cô gái nào thế hả?”

“Hai mươi mấy năm nay chỉ nói với em thôi.”

Cô lại tiếp tục cười, ngẩng đầu nhìn anh, “Chắc chắn chỗ anh có loại sách Bách khoa toàn thư lời yêu thương đúng không?”

Anh không trả lời, thấy cô ngửa mặt lên thì cúi xuống hôn cô.

Cô vội vàng đẩy anh ra, lén lút liếc mắt nhìn cô bạn cùng phòng phía trước, rồi đưa tay nhéo vào tay anh.

Bạn cùng phòng nhìn An Tầm qua tấm kính chiếu hậu, bình thường lúc nào cô ấy cũng lạnh lạnh lùng lùng, không ngờ cô cũng sẽ có dáng vẻ của một cô gái nhỏ như thế, cô lại nhìn sang Tư Vũ một chút, đột nhiên nghĩ ra liền hỏi, “An Tầm, mình muốn mượn bạn trai của cậu được không?”

An Tầm lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện về nhà báo bình an, nghe được câu hỏi của bạn cùng phòng, thì trả lời không cần nghĩ ngợi, “Không được.”

“Mình có thể trả thù lao mà.” Cô bạn cùng phòng vội vàng la lên.

“Cậu tìm anh ấy chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt cả.” Có lẽ bố mẹ cô còn đang ngủ, cô chỉ gửi tin nhắn cho An Phi.

“Làm người mẫu cho mình thôi mà, nói không chừng sẽ điêu khắc được một bức David mang tới triển lãm ở trường mình nữa kìa.”

An Tầm không nghĩ cậu ấy sẽ yêu cầu như vậy, cô nhìn về phía Tư Vũ, “Đương nhiên là không được, anh ấy là người mẫu riêng của mình.”

“Hẹp hòi.”

Cô thấy Tư Vũ nhìn mình chẳng nói câu nào, nhận ra anh đã im lặng khá lâu, “Đang suy nghĩ gì thế anh?”

“Đang nghĩ đến chuyện học tiếng Ý.” Anh nói, “Anh cảm giác, hình như mấy em đang nói chuyện về anh.”

An Tầm bật cười, chỉ sang cô bạn cùng phòng, “Cậu ấy muốn anh làm người mẫu cho cậu ấy.”

Chưa kịp nghĩ anh đã lắc đầu ngay lập tức, “Anh không có kiên nhẫn với người khác, cũng không muốn cời sạch trước mặt cô ấy.”

Nhà trọ của An Tầm ở cạnh trung tâm thành phố, có hai phòng, cũng lớn hơn nhiều nhà trọ của Tư Vũ ở Nhật Bản, nhưng khiến cho Tư Vũ bất mãn là, cô mượn chung phòng cùng người khác.

Anh cầm chìa khóa mở cửa đi vào phòng, hỏi: “Sao em không ở một mình?”

Rõ ràng lúc vừa rồi khi còn ở sân bay, cô giới thiệu nói đó là bạn học, giờ là bạn học còn kèm luôn bạn cùng phòng?

“Vì em sợ.”

Lúc ở Đinh Nam cô đã từng nói như vậy rồi, cũng chẳng thèm kiêng dè người ta bàn tán chuyện mình nhất gan.

Tư Vũ bật cười, đôi khi anh thấy em ấy như một cô bé mới mười mấy tuổi, cực kỳ đáng yêu.

Lúc hai người vào nhà thì đụng phải một người đàn ông đang để trần nửa người ngồi trên ghế sofa dài, anh không cười nổi nữa.

Đó là một người đàn ông Italia, chỉ mặc mỗi một chiếc quần lót nhỏ, anh ta thấy mấy người đi vào thì nhiệt tình đứng lên chào hỏi.

Khay trà trước sô pha bị đẩy sang một bên, ngay chính giữa là một nửa tượng đất sét đang điêu khắc, xem ra người mẫu này là người Italy, mà chỗ điêu khắc dừng lại ngay vị trí đúng giữa phần hông...

Sau khi An Tầm nhìn thấy thì không nhịn được cười, cô nói với bạn cùng phòng, “Xin lỗi vì khiến cậu phải ngừng lại ở chỗ này ha.”

Cô bạn cùng phòng khoát khoát tay, “Không sao đâu, vừa rồi mình đi cũng đúng lúc anh ta đang hưng phấn, dù sao cũng không có cách nào khắc được nên mình tới sân bay.”

Chàng trai người Italia kia cười ha hả nói, “Em yêu à, em nói trắng ra thế làm anh xôn xao đấy.”

An Tầm tròng cô bạn cùng phòng một cái, xoay người cầm hành lý đẩy Tư Vũ đi lên phòng mình.

Tư Vũ dùng chân mở cửa rồi đưa tay kéo cô vào lòng, “Cô ấy nói gì mà đột nhiên em lại đỏ mặt thế?”

Đôi đồng tử xoay vòng đảo quanh, nhưng cô lại chẳng nói chẳng rằng, chỉ lắc đầu với anh, sao mà dám nói lại mấy câu vừa rồi được.

Tư Vũ cảm thấy việc học tiếng Ý nhất định phải đưa vào chương trình hằng ngày.

“Cô ấy vẫn thường đưa đàn ông về nhà hả? Cứ trần truồng ở trong phòng khách như thế sao?” Vẫn còn hơi để ý.

An Tầm gạt đầu, xong lại xem sắc mặt của anh, “Em cũng không nhìn bậy mà.”

“Muốn đổi lại bạn cùng phòng cho em quá.” Anh nói xong thì buông cô ra, “Dọn dẹp xong rồi nghỉ ngơi thôi.”

Hai người đã ăn bữa trưa trên máy bay nên giờ không thấy đói, chỉ có điều lúc này đây ở Trung Quốc đã sớm đi ngủ rồi, còn ngồi trên máy bay hơn mười người tiếng đồng hồ, ai cũng thắm mệt.

An Tầm quét dọn gian phòng, gọi Tư Vũ đi tắm rửa trước, anh tắm rồi cô cũng vừa dọn xong, cầm quần áo đi vào phòng tắm thay.

Anh đang sấy tóc, thấy cô vào cũng không định ra ngoài, An Tầm chờ bên cạnh đến mức hơi sốt ruột, “Nhanh nào, anh mau đi ra đi, em buồn ngủ lắm đây này.”

Tư Vũ quần máy sấy tóc lại, “Em tắm của em, anh không nhìn bậy đâu”.

Cô tức giận đẩy anh ra ngoài, “Tin anh mới lạ ấy.”

Lúc muốn đóng cửa phòng mới phát hiện khăn tắm bị anh quần vào hông, cô muốn lấy khăn tắm lại, cho nên đưa tay ra, “Trả em khăn tắm.”

Anh cúi đầu nhìn, khóe miệng khẽ nhếch lên, tay đặt bên hông cũng đồng thời kéo khăn tắm xuống, An Tầm không hề chuẩn bị gì, lúc ý thức được anh chẳng mặc gì bên trong, vội xoay người thì cũng không kịp nữa.

Anh đặt khăn tắm vào tay cô, còn chưa nói câu nào, An Tầm đã ầm một tiếng đóng cửa phòng tắm lại.

Thật lâu sau, ngoài cửa phòng vang lên tiếng cười trầm thấp. Đúng là một mối thật, hơn nữa theo đồng hồ sinh học ở Trung Quốc, trời còn chưa tới hai người đã ôm nhau nằm ngủ, kết quả là bị tỉnh lại vào lúc hai giờ sáng, muốn ngủ cũng không ngủ được.

Tư Vũ tỉnh dậy từ sớm, anh kéo rèm cửa sổ cho ánh trăng chiếu vào, lúc xoay người lại cũng phát hiện An Tầm đã mở mắt ra.

Dưới ánh trăng vàng, đôi mắt đen tuyền càng thêm lấp lánh.

“Xem ra đồng hồ sinh học của chúng ta tạm thời chưa điều chỉnh được.” Tư Vũ đứng bên giường nhìn cô từ trên cao xuống.

Tục ra An Tầm đã tỉnh lại từ lâu, sợ quấy anh ngủ nên mới khép mắt hờ, “Ngủ được không anh?”

“Lâu rồi chưa được ngủ ngon như thế.” Anh cúi người hôn cô.

Bên ngoài phòng khách im hơi lặng tiếng, có lẽ cô bạn cùng phòng cũng đã đi ngủ rồi, An Tầm mở đèn treo, “Về tranh nhé?”

Tư Vũ rót chén nước đưa cô, “Được.”

An Tầm nhận lấy uống hai ngụm ừng ực, đưa ly lại cho anh rồi vui vẻ xuống giường đi sang giá vẽ.

Anh vừa đặt ly xuống, vòng tay trước ngực đứng tựa bên cửa sổ, hỏi cô, “Lần này cần anh thế nào?”

Vốn cô còn chưa nghĩ ra, nhưng lúc ngẩng đầu nhìn anh, trong nháy mắt cảm giác lại ùa về, cô nói, “Cứ đứng vậy đi, em thích dáng anh thoải mái như thế.”

Dáng vẻ tự nhiên của anh là tư thái tuyệt vời nhất.

“Nhưng mà cần cỡ áo.” Cô nói.

Anh cực kỳ phối hợp cỡ áo ra, trên người chỉ còn một quần dài màu xám nhạt ở nhà.

An Tầm nhìn nhìn, “Kéo quần xuống phía dưới một chút, không cần nhiều quá, đừng để lộ quần trong.”

Anh ừ một tiếng, nhưng không động đậy gì, cứ nhìn cô như cười như không, “Em tới giúp anh.”

An Tầm biết thừa anh cố ý, cô cũng không tức giận, liếc anh một cái sắc lẹm, “Như vậy cũng được.”

Mặc dù trời đêm ở đây không giống với Đinh Nam, nhưng khung cảnh yên tĩnh như thế toàn bộ thế giới chỉ còn hai người bọn họ, cũng đủ khiến anh bắt đầu có suy nghĩ lạ kỳ.

Bờ vách cách âm không được tốt, chẳng khác nào lửa cháy đổ thêm dầu.

Dường như người Italy kia không rời đi.

Bởi vì hai người nghe thấy âm thanh mờ ám vang lên từ bên phòng cách vách.

Bút vẽ của An Tầm dừng lại trên tranh, một lúc lâu cũng không hề động đậy.

Phòng bên vẫn còn đang tiếp tục, tiếng động lại càng lúc càng lớn hơn, cuối cùng An Tầm không ngồi yên được nữa, cô đứng dậy gõ tường.

“Xin lỗi bạn yêu ơi, sắp kết thúc đây rồi.” Cô bạn cùng phòng lên tiếng xin lỗi, nhưng hoàn toàn không có ý giảm đi.

An Tầm lúng túng nhìn về phía Tư Vũ.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế kia, chỉ có ánh mắt nhìn An Tầm càng thêm sâu kín, đầy hàm ý đến đáng sợ. An Tầm cảm thấy cô nào có ý nhìn xuống phía dưới thắt lưng anh, nhưng cái lều vải cách một lớp quần kia lại chẳng có gì che giấu được.

Âm thanh nóng bỏng của người phụ nữ càng lúc càng lớn và tiếng bồm bộp càng rõ ràng mồn một, cô bạn cùng phòng trước kia nào có... kịch liệt như thế, lúc đó ít nhất cô ấy cũng biết tiết chế một chút, không lẽ người đàn ông Italy này quá hợp ý cô nàng.

“Cậu ấy... bình thường không như vậy...” Cô cúi đầu giải thích với Tư Vũ, không ngờ vừa mới nói xong, bên cách vách lại vang lên hai tiếng rên liên tiếp khiến cô cực kỳ lúng túng.

Tiếng cười trầm trầm của Tư Vũ, vẻ mặt An Tầm vô tội nhìn anh, định nói thêm gì đó để cứu vớt bầu không khí, nhưng cô còn chưa nghĩ ra đã thấy anh đi tới. An Tầm lại liếc nhìn về nơi nào đó theo bản năng, lại cao hơn một chút rồi...

Tư Vũ đưa tay ôm cô đặt lên giường rồi ngay lập tức áp người lên, anh hôn phía bên tai, “Bé yêu, anh không nhịn được.”

An Tầm căng thẳng cảm nhận từng nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, muốn sao? Hình như cô cũng muốn, bị tiếng động từ phòng bên cuốn theo nên muốn tìm tới nghiên cứu thứ cảm giác cực hạn đó, nhưng mà...

“Kỳ của em còn chưa hết.” An Tầm nhỏ giọng.

Người phía trên uể oải úp sấp trên người cô, “Em này... yêu tinh.”

An Tầm vỗ vỗ anh, nghịch ngợm cười khanh khách.

Anh chống người lên nhìn cô: “Cũng không phải không có cách mà?”

Tiếng cười to của cô phút chốc liền dừng lại, dờ dẫm nhìn anh, trong đầu lại bất giác nhớ lại buổi tối trên núi Phú Sĩ ngày hôm đó.

33. Chương 33

Còn muốn cô làm lại thêm lần nữa?

Bên cách vách đã không còn tiếng động, Tư Vũ nhẹ nhàng hôn cô vừa dụ dỗ, rất ít cô thấy anh như thế, cực kì xấu xa, An Tầm không cách nào chống đỡ, cho nên cũng theo ý của anh, dù sao cũng đâu phải lần đầu.

Đúng lúc đó, phòng cách vách gõ gõ lên bức tường, cả khuôn mặt An Tầm đỏ bừng nóng chín, cô thấy hai người có phát ra tiếng động gì đâu, Tư Vũ cũng nhúm mày, “Tường này bằng giấy hả?”

An Tầm cứ thế mơ màng ngủ, vẽ cũng không vẽ được, chỉ còn cảm giác mắc cỡ chết người.

Ngày hôm sau tỉnh lại đã là hơn bảy giờ, Tư Vũ ngồi làm việc trước bàn bên cửa sổ, đang dùng máy vi tính xách tay của cô, An Tầm đi chân trần đến ôm anh từ phía sau, “Làm gì thế anh?”

Anh ngừng tay, hơi nghiêng đầu, “Đang viết luận văn, có đề ý việc anh dùng máy tính của em không?”

Cô lắc lắc đầu, máy tính của cô chẳng có gì, nên đến mặt mã cô cũng không thèm đặt.

“Blog em cứ bật nhắc nhở thêm tin mới,” Anh kéo cô ngồi vào lòng mình, “Muốn xem thử không?”

Cô lại lắc đầu tiếp, “Trợ lý sẽ xử lý, không cần phải để ý tới đâu.”

“Vậy anh tắt đi nhé, nó cứ bật lên mãi, ” Nói xong anh ngược mắt nhìn cô, cười đùa, “Nổi tiếng quá.”

An Tầm cười, “Còn kém anh nhiều mà, nếu giờ anh mà mở blog, có khi số người hâm mộ lên đến tám chữ số ấy.”

Ánh mặt trời lướt qua tấm thủy tinh, tán thành nhiều màu sắc trong căn phòng rực rỡ, ánh sáng lấp lánh trên khuôn mặt An Tầm, nhìn thấy hình ảnh đó tâm tình anh lại bắt đầu xôn xao, tùy tiện đáp lời, thế à, mà động tác trên tay đã bắt đầu mạnh động.

Anh kéo cô về phía mình, ngẩng đầu muốn hôn, nhưng An Tầm đã nghiêng đầu tránh được, “Còn chưa đánh răng mà.”

Nói xong, cô nhảy khỏi người anh, chạy vào toilet bên cạnh, “Tám giờ em còn phải đến trường học nữa, buổi chiều có thư mời triển lãm, có lẽ cả ngày hôm nay em sẽ không ở nhà.”

“Mời triển lãm ở đâu?” Anh hỏi.

“Ở quảng trường Michelangelo, khách sạn nghệ thuật Villa Agape.”

Rửa mặt xong hai người cùng đi ra khỏi phòng, An Tầm nói dưới lầu có một cửa hàng ăn sáng cực kỳ ngon.

Bạn cùng phòng của cô còn chưa đi, trên ghế là bức tượng khắc đất sét vẫn chưa được hoàn thành, phòng khách cũng bị cô ấy làm cho rối tung mù mịt, dưới đất đầy bùn ướt, An Tầm tránh tránh một đồng bụi thạch cao, vừa định nói chuyện đã liếc thấy người đàn ông Italia hôm qua đang bưng ly cà phê từ phòng bếp đi ra, cô bất giác nhìn sang, trước mắt lại đột nhiên tối lại, Tư Vũ đưa tay che kín mắt của cô, ghé bên tai nói nhỏ, “Đừng nhìn bậy.”

Lúc đó An Tầm mới nhận ra anh phản ứng như vậy là vì người đàn ông kia lại tiếp tục khỏa thân, cô cúi đầu buồn cười đi theo anh ra phía cửa, ngay khi cánh cửa vừa lại, cô còn nghe được tiếng cười loáng thoáng của cô bạn cùng phòng và người đàn ông đó.

Tư Vũ đi đến cửa thang máy, bấm nút xuống lầu rồi mới quay đầu lại nhìn cô, “Anh có thể mua một căn nhà ở Italy cho em, thuê thêm bảo mẫu thu dọn nữa, bảo đảm em không cần sợ đâu.”

“Nghe như kiểu muốn bao dưỡng em nhỉ.” An Tầm đi tới.

“Sao cũng được, chỉ cần cách cô bạn cùng phòng kia xa xa một chút.” Anh dắt tay cô, mười ngón tay đan chặt.

Rất khó tưởng tượng bình thường cô đã sống thế nào trong hoàn cảnh như thế, trông cô vẫn cực kì hồn nhiên, hơi quá đáng chút thì đã đổ mặt rồi, nhưng trong phương diện nghệ thuật, cô lại tự nhiên đến mức không còn gì để nói.

Trong trường học không có nhiều sinh viên ở lại, hình như tất cả mọi người đều đang chuẩn bị cho tác phẩm tốt nghiệp, giáo sư thấy cô thì hỏi thử có cảm hứng sáng tác chưa, tác phẩm tốt nghiệp có gây bất ngờ không, thực ra An Tầm cũng đang do dự, cô muốn nộp Tì Vũ, cũng tin tưởng chắc chắn là, mình sẽ bước tới một bước cao trước nay chưa từng có.

Vô thức nghĩ tới anh, đoán xem có phải vì cô bạn cùng phòng và người Italia kia khiến anh không được tự nhiên không, nghĩ xem anh có phải viết luận văn liên tục, nghĩ cả chuyện không biết anh có nhớ tới mình.

Còn bức vẽ tối hôm qua chưa hoàn thành nữa chứ.

Cô lấy di động ra, mở blog bách niên bất khứ nhất thứ, đăng kí một tài khoản mới tên là Thẩm Tư Vũ, việc đầu tiên là theo dõi phòng làm việc An Tầm, việc thứ hai là đăng bài đầu tiên, không có ghi chú mà chỉ tải bức tranh anh đứng bên hồ ở chân núi Phú Sĩ.

Bức tranh vẽ núi Phú Sĩ này cô đã vẽ xong rồi, lại còn bị Đậu Miêu vợ vét đi, bảo là để chuẩn bị cho triển lãm.

Đến buổi chiều, vào thời điểm được mời, rất nhiều sinh viên đều trở lại, triển lãm được tổ chức ở khách sạn Villa Agape, các tác phẩm trưng bày đều là bài tập đạt chuẩn mà lúc trước giáo sư giao cho họ.

Nhiều người đam mê nghệ thuật cũng đi tới tham gia, nhìn ai cũng lịch sự và văn hóa, cả phòng triển lãm chỉ có tiếng nhân viên đang giải thích về tranh, những người còn lại đều đang yên lặng xem tác phẩm, An Tầm rất thích không khí như lúc này.

Triển lãm kết thúc cũng là lúc bầu trời rợp bóng hoàng hôn, mọi người cùng nhau rời khách sạn, có người nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên chiếc ghế dài bên hồ nước, là một người đàn ông phương Đông trẻ tuổi và tuấn tú, anh nhìn thấy mọi người đi ra thì đứng lên, cao lớn và cứng cáp, động tác cũng cực kì nhanh nhẹn.

Không biết ai đã cảm thán câu gì, An Tầm ngẩng đầu nhìn lại thì thấy là Tư Vũ.

Anh đứng xa xa nhìn cô rồi cười nhẹ.

Những người còn lại cũng nhận ra, người đàn ông phương Đông này và cô gái phương Đông trong lớp họ là một đôi kia đấy.

Trong lớp có một người Đài Loan, khi nhìn thấy Tư Vũ thì vô cùng kinh ngạc, anh vội hỏi An Tầm, “Có phải đó là người trên mạng kia không ...”

An Tầm không ngờ lâu như vậy mà có người còn nhớ anh, trong khi chỉ nhìn một cái, cô mở to hai mắt nói với cậu bạn người Đài Loan, “Xuyt.”

Người Đài Loan gật đầu, đưa tay làm kiểu giữ bí mật, nhưng không kìm lòng được vẫn hỏi thêm câu nữa: “Cho nên bức tranh kia là cậu vẽ đó hả? Quá đẹp luôn An Tầm.”

An Tầm không hiểu rõ chuyện gì, lúc muốn hỏi lại hai câu thì Tư Vũ đã đi đến cạnh cô.

Tạm biệt mọi người xong, An Tầm lấy hai chiếc vé xem bóng đá ra đưa, “Vừa rồi có người cho em, vé hạng nhất, Florence đấu với Roma, ở sân nhà chúng ta, anh có thích xem không?”

“Không ngờ em còn thích đá bóng nữa?” Anh cười.

“Không thích, em tưởng anh sẽ thích.” Cô thấy nếu quay về quá sớm, có lẽ cô sẽ lại nhớ đến những chuyện hoang đường tối hôm qua.

“Anh thích, nhưng anh là fan của Tây Ban Nha,” Tư Vũ nói rồi cầm chiếc vé cất đi, “Nhưng mà không đi không được nhì.”

Lúc An Tầm nhìn thấy bức tranh Ti Vũ đã được chia sẻ đến mấy vạn lần trên internet, cô cũng sợ cả buổi không sao phản ứng được, nhìn những bình luận sục sôi, có người còn kêu gào muốn tìm thông tin của người mẫu, xác định chắc chắn thêm lần nữa, cô mới hỏi, “Anh giận à?”

“Hình như là vậy.” Tư Vũ bắt đầu mang mũ lưỡi trai, kính râm và khẩu trang.

Buổi chiều, lúc trong nhà gọi điện đến cho anh, anh còn đang bận rộn viết luận văn, có lẽ bố anh cũng cực kì mất hứng, nén giận hỏi anh trên internet đã xảy ra việc gì, anh còn tưởng là chuyện video ngày trước, cho nên cũng không để ý lắm.

Về sau khi biết chuyện bức tranh Ti Vũ bị phát tán ra ngoài, lúc đó anh mới bức bối rồi ren.

Nếu chuyện này xảy ra vào ngày trước, có lẽ cũng sẽ không được chú ý như bây giờ, tình cờ là video anh cứu người vừa đăng tải, tất cả mọi người còn đang tìm hiểu thông tin của anh, sau đó...

Ti Vũ xuất hiện.

Người đăng tải lên tấm hình lên blog là chủ của một triển lãm tranh, còn tin tức về nó thì cứ bảo một mực bà không biết, sau khi đăng hình lên còn kèm dòng chữ viết – – buổi sáng có người cầm tới bán tranh, sau khi nhìn thấy, tôi đã sốc, mất bốn ngàn mua lại, tác giả không rõ.

Sau đó có người nhận ra là Tư Vũ, hỏi có phải là anh đẹp trai đã cứu người ở núi Phú Sĩ hay không, cứ như vậy, lan truyền không cần nổi.

“Em chắc chắn lúc đi bức tranh này vẫn còn trên bàn vẽ, em có phủ vải bọc kín.” An Tầm nhú chặt mày, không phải cô muốn nghi ngờ A Luân, nhưng anh ấy đã từng có tiền án, cô cũng thấy hơi do dự.

An Tầm gọi điện thoại cho A Luân hai lần không nhận máy, Tư Vũ nói bên kia bây giờ đã nửa đêm, có lẽ anh ấy đã ngủ rồi.

“Anh... Lẽ nào là A Luân.” An Tầm cũng không xác định được, dù sao A Luân đang muốn giúp đỡ hai mẹ con Mai Tử.

“Đừng đoán mò,” Tư Vũ thấy An Tầm không vui, anh cười cười, “Em đang tức giận vì tình địch quá nhiều đấy hả?”

An Tầm trừng anh, “Em sợ sẽ phiền phức cho anh.”

Anh lại sợ vì chuyện này Thẩm gia có thể sẽ không thích được cô.

“Lúc trước anh là tự nguyện, không liên quan gì đến em,” Anh ôm cô vào lòng, “Chúng ta về Đình Nam đi.”

Sau khi đặt vé máy bay, hai người đi suốt đêm về Đình Nam, lúc xuống máy bay, ở Đình Nam đúng giữa buổi trưa nóng bức, lúc An Tầm mở túi ra mới phát hiện A Luân có gọi vài cuộc nhờ, đang chuẩn bị gọi lại thì anh ấy lại điện thêm lần nữa.

“An Tầm, tìm tôi à?” Vẫn là giọng nói quen thuộc đó, tràn đầy sức sống, y hệt như là ánh sáng mặt trời ở Đình Nam, nhiệt tình nóng bỏng.

“Tôi đang ở sân bay, anh tới đón tôi đi.” An Tầm nói.

A Luân vui vẻ đáp lời, nói lập tức sẽ đến ngay.

Chiếc xe Jeep của An Tầm vẫn để lại Đình Nam, được A Luân sử dụng, anh đến cực kì nhanh, còn mặc một bộ đồ ngắn áo mỏng rộng thùng thình, quanh năm vẫn thế.

Anh cứ tưởng An Tầm đến một mình, sau khi nhìn thấy Tư Vũ, mới cột nải nhìn về phía anh.

An Tầm nhìn thấy vậy, trong lòng cũng yên tâm không ít.

“Gần đây anh có ở biệt thự không?”

“Không, cha tôi về rồi, tôi phải ở nhà chăm sóc ông ấy nữa, ” Anh nói xong, đột nhiên nghĩ ra điều gì, “Đúng rồi, còn phải cảm ơn anh đấy, Tư Vũ, đúng là cha tôi bị bệnh về thận, là viêm cầu thận hay gì đó, nhưng mà bây giờ đã khá hơn nhiều rồi.”

Nghe anh nói về bệnh của bác Trường Sinh, An Tầm cũng hỏi thăm vài câu, anh nói không phải là bệnh nặng gì, qua mấy ngày nữa là có thể đến trông biệt thự được rồi.

Nói đến biệt thự, Tư Vũ vẫn yên lặng này giờ đột nhiên nói với A Luân, “Ồ biệt thự có phải đã bị trộm rồi không?”

34. Chương 34: Chương 34

35. Chương 34

Edit: Như Ca

A Luân sững sờ: “Hả? Mất cái gì? Tên trộm hôm trước còn chưa bắt được đâu”.

“Mất một bức tranh” An TẦM đáp lại.

“Bức tranh gì? Tranh của cô vẽ á?”

A Luân hiểu ra thì hết sức ngạc nhiên: “Đây là vụ án lớn đó!”

“Chúng tôi quay về để báo án đây này”.

A Luân gãi gãi đầu: “An Tầm, hay là nhà cô bị trộm theo dõi rồi?”

“Đúng thế đấy, cảnh sát Đinh Nam chỉ để làm cảnh thôi, cho nên bọn chúng mới càng ngày càng liều lĩnh như vậy”.

An Tầm nói, mày nhướn về phía A Luân, mặt A Luân càng lúc càng đỏ hơn, anh tức giận nói: “Lần trước là do không có ai nhìn thấy, hai người cũng không cung cấp được lời khai có giá trị, ai bảo hôm đó bị trộm vào mà hai người cũng không chịu ra khỏi phòng, chắc chắn là chẳng làm chuyện tốt gì cả”.

An Tầm không ngờ anh ta lại nhắc tới chuyện ngày hôm đó, cô tức giận muốn giẫm giày cao gót xuống chân anh, nhưng phản ứng của người ki lại cực kì nhanh chóng: “Nói không lại thì động tay động chân à, cô đang chột dạ đấy hả?”

An Tầm dừng lại, nhìn A Luân cách mình 8m, khẽ nhếch cằm, nói thẳng :

“Lý Giai Luân, có phải cha anh nhờ anh giúp ông trông coi biệt thự đúng không?”

“Hả?”

“Giờ biệt thự bị trộm, anh là người phải chịu trách nhiệm chứ gì nữa?”

“Hả?”

An Tầm cong môi, cười khê,A Luân thấy An Tầm như vậy thì càng run rẩy sợ hãi hơn bao giờ hết, định nói mấy câu dỗ dành lấy lòng, không ngờ đã nghe cô nói tiếp:

“Trừ khi anh lập công chuộc tội, nếu không cứ chờ bồi thường tiền đi”.

Tranh cô vẽ rất đắt, anh có bán thân cũng không đủ bồi thường, A Luân lập tức mặt như đưa đám cầu xin Tư Vũ: “Chuyện này mắc mớ gì tới tôi đâu? Tư Vũ anh nói với cô ấy đi, chuyện này không liên quan tới tôi”.

Tư Vũ đeo khẩu trang lên, ánh mắt hờ hững liếc nhìn A Luân một cái: “Từ trước tới nay tôi chưa làm chuyện tốt bao giờ”.

A Luân lúng túng, hay lắm, cùng lúc đắc tội với hai người!!

Sau khi ra khỏi sân bay, A Luân nhìn ánh sáng mặt trời chói chang, lại nhìn người con trai đeo khẩu trang đen chỉ chừa ra đôi mắt sâu đen nhánh, thắc mắc hỏi: “Trời nóng như vậy, anh đeo khẩu trang làm gì?”

“A Luân này, người trẻ tuổi ấy, nên thường xuyên lên internet một chút”.

An Tầm nói xong thì cùng lên ghế sau ngồi cùng Tư Vũ, cô nâng cửa kính lên cao chặn ánh mắt của một số người đi đường.

Lúc đến biệt thự, vài đồng nghiệp của A Luân đã đứng chờ ở ngoài cửa sẵn, cho đến khi có một nữ cảnh sát rạng rỡ muốn xin chữ kí của Tư Vũ thì A Luân mới hiểu ra, Tư Vũ là... người nổi tiếng??

An Tầm kiểm tra biệt thự lại một lần nữa, cô phát hiện ra, tất cả các bức tranh đều mất hết, cô nhìn nữ cảnh sát đang ghi chép rồi nói:

“Lầu trên, lầu dưới tổng cộng có 6 bức tranh, tất cả đều mất hết, những bức tranh đó tôi vẽ bữa khi còn nhỏ, cũng không đáng bao nhiêu tiền, trong phòng tranh cũng bị mất một bức, làm ơn giúp tôi tìm bức tranh này về”.

“Tranh trong phòng vẽ chính là...” nữ cảnh sát liếc Tư Vũ một cái, đỏ mặt:

“...là bức vẽ anh ấy sao?”

“Đúng vậy!”

An Tầm vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn Tư Vũ, như thể đang oán trách anh sao lại mê hoặc cô gái trẻ tuổi thành ra như vậy.

Tư Vũ làm như vô tội, thấy họ kiểm tra biệt thự, anh đến nắm tay An Tầm:

“Đi thay váy dài được không?”

Bởi vì chuyện xảy ra quá bất ngờ, cô mặc bữa một chiếc T-shirt với một cái quần jean mỏng, cũng đang hoang mang: “Mặc như vậy không được ă?”

Anh cười, ghé sát vào tai cô: “Rất đẹp, nhưng em mặc váy dài sẽ mê hoặc cả anh”.

An Tầm oán trách liếc anh một cái, ai ngờ anh lại còn nói tiếp: “Không mặc gì sẽ khiến anh ý loạn tình mê”.

Nữ cảnh sát đỏ mặt chạy ra xa. A Luân nhận định tên trộm này có thể là người tái phạm, bởi vì khóa cửa biệt thự không bị phá, có lẽ hẳn còn có kỹ năng cạy mở, họ sẽ điều tra những công ty mở khóa gần đây.

Hơn nữa lần mất trộm này và lần trước có thể do cùng một người gây ra. Dĩ nhiên, điều trước hết họ phải làm là bây giờ chỉ có thể đến điều tra ở các phòng triển lãm tranh, người đăng tin trên blog, xem có biết được thêm gì không, tin tức từ đó có thể tra ra nghi phạm.

Rất nhanh, họ tìm được phòng triển lãm tranh kia, đây là phòng triển lãm lớn nhất khu phố này.

Có lẽ vì thời tiết quá nóng, trong tiệm không có bóng một ai, bà chủ quán ước tầm ba mươi tuổi, đang vui vẻ ngồi phía sau máy tính xem tin nhắn. Nghe ngoài cửa có tiếng động, bà không buồn ngẩng đầu lên mà nói thẳng: “Nếu muốn mua bức tranh của anh đẹp trai kia thì lên blog của tôi trước, tag ba người bạn vào..”

Còn chưa kịp nói câu tiếp theo, bà đã nhận ra người đến không phải khách mua mà lại là vài người trong đồng phục cảnh sát, theo sau bọn họ là đôi nam nữ.

Người con gái mặc một bộ váy dài màu lam, dịu dàng xinh đẹp, đi bên cạnh cô là một người đàn ông đeo khẩu trang, dáng người rất cao, đôi mắt lại cực kì trầm tĩnh, cảm giác quen thuộc này khiến cho người ta cô thức lại nhìn thêm vài lần.

Bà chủ thường xuyên giao tiếp với khách hàng đã khéo léo thành quen, bà cười cười đi ra cửa: “Mấy sếp à, những bức tranh ở đây đều là đường dây chính quy đưa đến, tuyệt đối không có trốn thuế, lậu thuế gì đâu”.

“Xem nhiều phim Hồng Kông quá hả? Còn gọi sếp”.

A Luân liếc nhìn bà ta một cái, lấy giấy chứng nhận đưa ra: “Còn nữa, chúng tôi không phải người của cục thuế, không đến điều tra trốn thuế hay lậu thuế gì hết”.

Bà chủ haha cười: “Vậy mấy vị muốn mua tranh sao?”

“Bức tranh hôm qua cô đưa lên mạng vẽ cái gì?” A Luân hỏi.

Bà chủ vừa nghe xong nụ cười trên mặt đã đông cứng lại: “Chống mại dâm à? Bức tranh kia cũng có lộ gì đâu.”

Chỉ vẽ một người đàn ông có phần hấp dẫn, chút gì đó mê hoặc người nhìn, bạn sẽ thấy ánh mắt anh đang dịu dàng nhìn lại, thâm tình trêu mếu, chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt kia thôi cũng đủ làm tim đập rộn ràng, không cách nào rời mắt đi được.

Vẽ đẹp, người mẫu cũng tốt.

“Ở đây không bán sao?” An Tầm đi tới hỏi.

“Không có đâu.”

Bà chủ nhìn cô gái trẻ xinh đẹp trước mắt: “Cô muốn mua à? Cô có thể trả bao nhiêu tiền, bây giờ ít hơn năm chục ngàn tôi không thể bán được”

An Tầm nghe bà nói không bán, cô khẽ cười một tiếng: “Bức tranh này ít hơn năm triệu thì không được bán.”

“Hả?”

Trong lúc nhất thời bà chủ không phản ứng được ngay, sau đó bà mừng rỡ đến mức giọng nói cũng run run rẩy rẩy: “cô nói thật à?”

“Thật!”

An Tầm dịu dàng cười lại: “Bà mang bức tranh ra tôi xem chút.”

Có cách sát ở đây bà chủ cũng không sợ gì, đáp lời rồi chạy vào phòng khách lấy bức tranh ra, An Tầm nhìn thử, quả nhiên, càng nhìn càng thấy không hề tệ.

Mấy người cảnh sát nam nhìn qua cũng không thấy ngại ngùng, chỉ khẽ khàng ho thêm hai tiếng, liếc nhìn người đàn ông đứng bên cạnh này giờ không nói năng câu nào.

Cô cảnh sát trẻ tuổi nhìn thấy tranh thật, mặt lại từ từ đỏ lên, cô thấy người ta nhìn sang thì ngượng ngùng lắm bầm: “Tranh này như có ma lực ấy.”

Cảm giác như thể người trong tranh đang tỏ tình với mình, đương nhiên, câu sau cô chẳng dám nói ra.

An Tầm thấy bà chủ đang muốn lấy vải che tranh lại, cô đưa con dấu của chính mình và ảnh chụp ra: “Tôi chính là tác giả của bức tranh này, bức tranh này tôi không hề bán mà bị người ta lấy cắp, cô lấy kính lúp thử nhìn đi, dưới góc phải có con dấu và chữ ký của tôi, còn cả tên của bức tranh nữa”

Lúc này bà chủ mới dờ dẩn ra: “Cô nói bức tranh tôi mua là tang vật?”

“Đúng, cô gái này đã qua xác minh, đích thực là tác giả của bức tranh, lúc bà mua tranh sao không xem giấy chứng nhận mua bán ấy?”

A Luân đi đến giúp An Tầm gói bức tranh lại: “Lát nữa phải khai báo lại, nói rõ cho chúng tôi những gì bà biết về người bán bức tranh này”

Bà chủ không thể đón nhận nổi kết quả cuối cùng này, mặt mày đưa đám không muốn phối hợp cùng, mắt mũi vẫn còn chằm chằm không muốn rời xa nhìn bức tranh kia, cho đến khi An Tầm và người đàn ông đeo khẩu trang mang bức tranh lên xe, bà mới nhận ra đó là người trong bức tranh.

Đôi mắt kia sao mà sai được kia chứ.

Sau đó cảnh sát thu lại hết các camera quanh khu vực phòng triển lãm tranh gần đó mang đi, chuẩn bị quay về nghiên cứu suốt cả đêm.

Ấn Tầm tìm được tranh rồi, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút, cô gửi lời cảm ơn đến mấy anh cảnh sát rồi cùng Tư Vũ rời đi, để lại bà chủ đau lòng rơi nước mắt, tiền không kiếm được còn phải nộp phạt bốn ngàn.

Chờ cảnh sát rời khỏi, bà lấy di động ra đăng tin lên blog, bức tranh kia là tang vật, nghe nói bị trộm lấy cắp, cảnh sát vừa dẫn theo tác giả của bức tranh và người trong tranh đến tiệm lấy tranh về, tác giả là một cô gái trẻ, xem con dấu hình như tên A Tầm, người đẹp trong tranh mang khẩu trang, cả buổi không nói câu nào, cuối cùng giờ tôi mới biết, hóa ra bức tranh kia tên Ti Vũ.”

Bà chủ còn đăng kèm một bức hình, trong ảnh, đập vào mắt có thể thấy rõ ràng bóng dáng của cảnh sát xung quanh, nhưng hai người ở giữa vẫn cực kì nổi bật, họ đưa lưng về phía ống kính bước ra ngoài.

Vóc dáng người con trai khá cao gầy, đôi chân dài rõ rệt, người con gái mặc váy dài tóc đen, cực kì khí chất.

Kết quả là, lượng bình luận lại bắt đầu bùng nổ, rất nhiều người cười bà chủ đến bậc thầy mới của tranh sơn dầu là An Tầm, mà cũng không biết, những người khác lại quỳ xin bà chủ đưa hình chính diện, có người lại càng háng hái tiếp tục tìm tin tức nam chính của bức tranh “Ti Vũ”.

Đương nhiên những điều này An Tầm và Tư Vũ đều không hề đọc, trên đường trở về, An Tầm nghe vài cuộc điện thoại, Đậu Miêu muốn cô nói rõ hơn, An Phi ở nhà cũng tức giận gọi điện hét ầm, hỏi có phải An Tầm là tác giả của bức tranh hay không, anh chàng đang cực kì tức giận.

Tư Vũ cũng nhận được khá nhiều cuộc gọi, Đại Xuyên gọi điện từ nước ngoài hơn mười phút, anh ta vừa la vừa hét nói yêu Tư Vũ quá, lại càng sùng bái An Tầm hơn, hối hận vì lúc đầu mình đã không xin chữ ký của cô, còn cười ngây ngô bảo, hóa ra lúc đầu ở Đình Nam cả đêm bọn họ ở trong phòng tranh đứng ra là để vẽ tranh thật, sau cùng anh còn hỏi, không lẽ Tư Vũ đã cưỡi hết mà không có làm gì?

Tư Vũ mặc kệ anh ta, vừa mới cúp điện thoại lại có người gọi tới hỏi thăm, cuối cùng anh không kiên nhẫn nổi nữa tắt máy.

An Tầm xem bức tranh Ti Vũ mới mắt đã tìm lại được chẳng khác nào bảo bối, suốt đường trở về cô ôm khư khư trong lòng, Tư Vũ lại có vẻ không an lòng, hai người quay về Đình Nam.

Đây là nơi cô đã vô cùng quen thuộc, hàng ghế dưới tàng cây trong sân vẫn đó, phủ đầy bụi bặm và lá khô.

Ấn Tầm bàn bạc với Tư Vũ cùng nhau quét dọn sân biệt thự, chuyện đầu tiên là anh làm sạch cái ghế, sau đó ngồi lên, đôi chân dài gác lên bệ đá bên cạnh, giống như tư thế trước đây, nhìn về phía Ấn Tầm đang cầm chổi quét lá rơi.

Nhớ tới ngày trước anh cũng vậy, mấy đêm anh gần như không ngủ, khó khăn mới ngủ được chút thì cô đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, cô cười dịu dàng như thế, tà váy dài phất phơ lướt qua mắt cá chân và bắp chân anh, ngứa ngáy khắp toàn thân.

“Này, sao anh không làm?”

Ấn Tầm không vừa lòng nhìn anh đang nhàn nhã ngồi trên ghế nhìn cô một mình làm việc, anh đưa tay về phía cô, ý bảo cô quá, Ấn Tầm buông cây chổi rơm xuống, vừa đi tới đã bị anh kéo vào lòng, anh hôn bờ tai cô:

“Anh muốn ‘yêu’ em ở chỗ này.”

36. Chương 35

Chuyển ngữ: Như Ca

“Này, sao anh không làm?”

An Tầm không vừa lòng nhìn anh nhàn nhã ngồi trên ghế nhìn cô một mình làm việc, anh đưa tay về phía cô, ý bảo cô qua, An Tầm buông cây chổi rơm xuống, vừa đi tới đã bị anh kéo vào lòng, hôn lên bờ tai cô:

“Anh muốn ‘yêu’ em ở nơi này.”

Sân nhà yên ắng, chỉ còn thanh âm của gió, không biết chiếc lá cây từ đâu bay lại, rơi xuống làn váy màu xanh lam của An Tầm tô điểm thêm hoa văn trên váy.

Tư Vũ hôn lên vành tai đã ửng hồng của cô, có lẽ anh cố ý không hôn sâu, chỉ dùng môi nhẹ nhàng vuốt ve rồi thỉnh thoảng lại vươn đầu lưỡi ra chạm khẽ.

An Tầm cảm giác có một dòng điện rần rật lan tỏa khắp toàn thân, vội vàng cắn chặt môi để không kêu lên thành tiếng.

Anh cười thâm bên tai, ngón tay vuốt ve cánh môi cô:

“Cẩn nhẹ một chút!”

Cô bất giác buông lỏng hàm răng, đầu ngón tay anh cũng theo đó thuận lợi tiến vào qua kẽ hở, mở cánh môi trơn mềm rồi đi thẳng vào khoang miệng, ngón tay anh đặt lên đầu lưỡi mềm mềm, ấm áp. Động tác đầy ám chỉ.

Mặt An Tầm đỏ rực, không những thế, lúc anh đưa tay vào miệng mình, cô còn nhẹ nhàng liếm thử, quá... sắc tình.

Tư Vũ đưa tay cởi dây buộc váy dài trước ngực cô, An Tầm vội đẩy anh, anh lại hôn sâu đến mức dù có tức giận cô cũng chẳng làm gì hơn được, chỉ có thể mặc anh.

Hai tay không biết phải làm sao, buông xuôi dọc theo người, anh lấy chiếc lá rơi trên váy cô vớt xuống, lướt theo mép váy vuốt tới bắp chân, thon thả mềm mại dễ dàng bị anh nắm được, lướt qua đầu gối, sau đó bóp đùi, còn định chen vào trong.

Cô chưa kịp nói gì đã bị anh đưa môi chặn lại, miễn cưỡng nuốt vào trong.

Hình như gió cũng ngừng thổi. tiếng lá cây xào xạc dần cách xa, chỉ có thể cảm nhận được anh, đôi hàng mi của anh hơi run run, hơi thở không ổn định, và cả động tác quá đáng của người nào đó.

Trên bờ cát cách đó không xa, tiếng trẻ con vui đùa ầm ĩ, tiếng sóng biển mơ màng vang vọng bên tai, khi ấy cô mới từ từ tìm lại chút lí trí của mình, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, gò má nóng hổi vùi vào hóm cổ, giọng nói không còn mềm mại như trước nữa:

“Không phải anh nói phải quét dọn vệ sinh đã à?”

Bởi vì dây lưng đã bị cởi ra, chiếc váy dần dần tuột xuống, anh chỉ cần cúi đầu là có thể hôn được bà vai trần trụi, hương thơm phảng phất, anh thuận miệng đáp lời, nhưng chẳng có ý bỏ qua cho cô, động tác trên tay cũng không hề dừng lại.

An Tầm cảm thấy, nếu váy mà trượt xuống lần nữa thì sẽ trơn trượt luôn mất.

Trời vẫn còn sáng, hai người họ cứ như vậy trong sân, bên ngoài còn có tiếng nói cười vui vẻ của du khách, cô nói:

“Em còn phải quét sân mà”.

An Tầm không biết được, giọng nói của mình bây giờ mềm mại như muốn nhỏ ra nước.

Tư Vũ đầu cúi xuống cô ra, anh nhẹ nhàng dụ dỗ:

“Bé yêu, anh gấp lắm.”

An Tầm sao chịu nổi anh như vậy, bình thường anh vẫn luôn là một người rất kiệm lời, An Tầm cọ cọ vào cằm anh:

“Vậy khóa cửa được không?”

Không ngờ cô vừa mới dứt lời, cửa đã vang lên tiếng két, hai người trên ghế đồng thời cứng đờ ra, Tư Vũ phản ứng nhanh, ôm An Tầm đứng lên sải bước vào trong nhà, mà lúc anh xoay người, cửa cũng đã bị đẩy ra, A Luân bước vào:

“An Tầm, tôi tới mượn cái thang, ủa...sao thế?”

Phản ứng đầu tiên của anh là An Tầm bị trật chân, nhưng sau khi nhìn kĩ, mặt lại đỏ bừng cả lên, dù Tư Vũ đã che chắn cho An Tầm nhưng động tác kéo váy phủ lên vai cô lại hết sức rõ ràng.

Ngay lập tức, phản ứng thứ hai của anh là, ban ngày tuyên dâm.

“Váy, tôi tự lấy nha”. A Luân nói xong thì đi ra phía sau vườn.

Tư Vũ đặt An Tầm xuống sofa phòng khách, cô vội vàng lấy gối ôm đánh về phía anh, anh cũng không buồn tránh, cúi đầu cười khê: “Váy lại rơi kìa!”

An Tầm vội vàng kéo váy lại, cẩn thận buộc chặt dây: “Thầm Tư Vũ, cái đồ lưu manh nhà anh, mấy cô gái trên web mà biết anh như thế chắc chắn sẽ không thích nữa đâu”

Tư Vũ thấy A Luân xách thang đi qua cửa sổ, anh mới khê giọng hỏi An Tầm:

“Anh thế nào?”

“Anh... sờ em”. Còn ngay lúc ban ngày ban mặt.

Tư Vũ nhìn cô như vậy thì bật cười, ngồi xổm xuống như kiểu muốn hôn cô, An Tầm thấy ánh mắt anh không ổn thì nhanh chóng nhảy xuống ghế sofa:

“Em đi xem A Luân mượn thang làm gì?”

A Luân dẫn theo vào người lắp máy theo dõi ở trước cổng biệt thự, anh ta nói nếu lần sau tên trộm có đến thì cũng không trốn được.

“Anh nghĩ tên trộm có đến tiếp nữa không?” An Tầm nhướn mày hỏi anh ta.

A Luân gãi gãi đầu, lẩm bẩm: “Có chuẩn bị vẫn tốt hơn.”

Nhân viên làm việc cả trong lẫn ngoài, kéo thử, điều chỉnh góc độ, chạy thử, mãi cho đến chạng vạng mới xong xuôi. A Luân xong việc thì dẫn người rời khỏi, sau đó vui tươi hơn hỏ chạy đến kéo An Tầm tới cạnh:

“Không mời tôi ăn cơm à?”

An Tầm vô cùng tự nhiên đưa lau nhà cho anh: “lau nhà đi!”

“Này, tôi là khách mà?”

Căn bản An Tầm đâu thềm để ý tới anh ta, cô đưa điện thoại di động ra cho anh nhìn mấy tin nhắn trên blog, phía dưới phòng làm việc của An Tầm có một vài bình luận, được rất nhiều người like nên được đẩy lên hàng đầu, người kia hỏi cô có phải đang tuyên truyền song song không, người mẫu tranh cũng thành công debut, chỉ cần hai tin tức đã trở nên nổi tiếng, mà danh tiếng của An Tầm trong nước cũng ca thêm một bậc, giá trị càng tăng theo.

Bởi vì nghi ngờ này cũng khá hợp lý, cho nên bình luận này được đẩy lên hàng đầu.

“Tư Vũ muốn nổi tiếng à?”

A Luân chặc chặc hai tiếng: “Cái tôi muốn là giá trị con người kia, mua máy bay, mua du thuyền, ngấm mỹ nữ, ai lại đi vào giới giải trí hỗn loạn này làm gì.”

An Tầm liếc anh một cái, không thềm quan tâm anh ấy không tìm ra điểm chính, cô nói: “Chúng tôi cần phải tuyên truyền à?”

A luân nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của cô, lắc đầu thật mạnh:

“Không cần, mấy người này không hiểu nghệ thuật, cũng không biết bối cảnh xuất thân của Tư Vũ.” An Tầm hải lòng rời đi.

Tư Vũ đang tưới cây trong sân, cô bước qua làm nũng với anh: “Em muốn ăn đồ ăn anh làm.”

Anh cầm chiếc làn treo trên tường rào, móc vào tay cô, nhìn lướt qua người cô rồi cười nói: “Còn chưa hái xong đâu, đi hái rau với anh nào cô thôn nữ.”

Sau khi A Luân đã lau xong sàn nhà phòng khách, đang định xuống phòng bếp thì nghe thấy tiếng An Tầm gõ vào tấm kính ở phía sau, ý bảo anh ra ngoài.

Đặt giẻ lau sang một bên, A Luân nghĩ thầm: “Vì sao cô ấy bắt anh đi hướng đông thì anh lại không dám đi hướng tây chứ nhỉ, có phải người hung dữ gì đâu, rõ ràng ở trước mặt Tư Vũ cứ như con cừu non ấy!!!”

An Tầm nói cô còn muốn đi báo án, đồ bị mất không chỉ có tranh mà còn cả thức ăn.

Hoa tỏi non, hành tây của Bác Trường Sinh đều bị người khác nhổ sạch, đầy dưa và ớt xanh một quả cũng không còn, chỉ chừa một cây héo úa.

An Tầm cầm cái giỏ trống không đứng bên người Tư Vũ, hơi tức giận: “Ngay cả thức ăn của nhà em mà tên trộm này cũng không tha.”

“A Luân, tên trộm có thể là người gần đây.” Tư Vũ nói.

“Còn là một người vô cùng thực tế.”

A Luân cũng cảm thấy thế này có phần hơi quá đáng, bắt nạt nhà An Tầm không có người à! Sau đó, ba người chỉ có thể ra ngoài ăn.

Vốn A Luân còn đang rất tức giận, nhưng sau khi phát hiện từ món ăn gia đình đã chuyển thành thức ăn của nhà hàng cao cấp thì lập tức vui vẻ ngay, trong lòng còn nghĩ, nếu bây giờ gọi hai mẹ con Mai Tử đến thì có quá đáng lắm không nhỉ.

Ai ngờ rốt cuộc bữa cơm này cũng không thể ăn xong. A Luân còn chưa kịp gọi điện cho Mai Tử, cô đã gọi điện trước cho anh, vốn định trêu chọc cô hai câu “điện tới đúng lúc ghê” ai ngờ ngay sau đó là tiếng cô khóc không thở nổi.

A Luân bảo cô nói từ từ, kết quả nói cả ngày chỉ nghe ba chữ ‘Lý Tử Hàm’.

“Chắc là Tử Hàm đã xảy ra chuyện?”

A Luân vội vàng cắt điện thoại, nói với Tư Vũ. Bởi vì lúc trước đã từng đưa mẹ con Mai Tử về nhà một lần, Tư Vũ còn nhớ rõ đường đi, xe mới chạy đến nhà xưởng phụ cận ven đường, họ đã thấy chiếc xe cứu thương đỗ đèn lóe chói mắt dừng ngay đầu hẻm.

Giữa đêm tối mùa hạ càng khiến cho người ta lo lắng. Ba người đi vào khu nhà, ngõ nhỏ chật hẹp tối đen, có nhân viên cứu hộ bật đèn pin soi đường, Tư Vũ nắm tay An Tầm, kéo cô theo sát.

Một đoạn đường ngắn nhưng lại đi rất khó khăn, thỉnh thoảng lại đụng phải chai chai lọ lọ, vang lên từng tiếng lớn.

Lúc họ đi tới cửa, Lý Tử Hàm đã được cáng ra ngoài, dưới ánh sáng đèn pin rọi tới, sắc mặt cậu bé trắng bệch ra, hình như đã ngất xỉu, nhưng cơ thể vẫn không ngừng co rúm.

Mai Tử theo sát phía sau, mấy lần suýt ngã, A Luân vội đi tới đỡ lấy cô, hai người cùng nhau lên xe cứu thương rời đi.

Sau khi chờ tất cả trở về yên tĩnh, An Tầm mới nhớ ra hỏi Tư Vũ: “Lý Tử Hàm bị sao vậy anh?”

Tư Vũ lắc đầu: “Có rất nhiều bệnh có thể khiến người ta hôn mê.”

Đường hẻm vừa tối vừa vắng lặng, đột nhiên An Tầm lại có hơi sợ hãi, cô đưa tay ôm Tư Vũ, chui vào lòng anh, cố hết sức làm cho giọng nói của mình được tự nhiên:

“Chúng ta cũng đi thôi”.

“Chờ một chút nữa đi” Anh cười nói

“Em rất ít khi chủ động như thế này”. An Tầm tức giận nhéo anh.

Lúc A Luân gọi điện tới, bọn họ đang thảo luận với nhau làm sao để khóa cửa nhà cho Mai Tử, công tác mở đèn còn là loại kéo dây, hai người tìm nửa ngày mới ra.

Nhà rất nhỏ nhưng cũng xem là ấm áp, trên đất ném đầy rau cải, báo cũ, sách cũ và mấy đồ lặt vặt xếp chồng lên nhau, cực kì lộn xộn.

An Tầm tìm được mấy cái chìa khóa đều đã hỏng dưới bụi tủ.

“Không cần khóa, chỉ cần đóng lại là được, không có ăn trộm đâu.”

A Luân nói vậy xong thì ấp úng nói với An Tầm

“An Tầm, cô có thể đến bệnh viện một lúc không, chúng tôi không có tiền để đóng tiền thế chấp.”

Lý Tử Hàm vừa mới phẫu thuật xong, tốn hết hai chục ngàn đồng, A Luân giúp đỡ đôi chút, Mai Tử phải chạy vạy khắp nơi, lúc đầu việc điều dưỡng có chuyển biến khá tốt, nhưng không hiểu sao càng ngày càng tệ hơn.

Khi An Tầm và Tư Vũ đến bệnh viện, bác sĩ chủ trị cho Tử Hàm mới từ phòng bệnh ra, Mai Tử đã bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng lúc thấy bác sĩ vẫn có phần kích động.

Tư Vũ đi qua hỏi thăm một chút, mới biết Lý Tử Hàm bị bệnh tim bẩm sinh.

Lần này bất tỉnh là do trở ngại hô hấp, bác sĩ nói do tuổi của đứa trẻ lớn lên, tốc độ tim của bé không theo kịp, phải đến bệnh viện lớn hơn có chuyên môn để chữa trị.

Mai Tử tuyệt vọng lắc đầu, nước mắt đầy mặt. Một người lạc quan vui vẻ như A Luân, vành mắt cũng gắng gượng kiềm nén đến đỏ bừng, bác sĩ thở dài định đi, Tư Vũ và An Tầm đồng thời lên tiếng giữ ông lại.

Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, cũng biết ngay người kia đang suy nghĩ điều gì. An Tầm thấy cảm động vì sự lương thiện của anh.

“Bây giờ có thể làm thủ tục chuyển viện không?” Tư Vũ hỏi bác sĩ.

Vị bác sĩ quan sát anh một lúc, nói “Có thể, có thể, nhưng mà nhà bọn họ... chuyện này... Anh muốn chuyển đến bệnh viện nào?”

“St. Norton, bệnh viện ngoại khoa tim mạch.” Tư Vũ nói xong, bác sĩ sững sờ

“Nếu có thể đến được nơi đó bệnh của Lý Tử Hàm được cứu rồi, nhưng mà đấy là bệnh viện tư nhân, bác sĩ nào cũng chuyên gia cao cấp, không có tám trăm ngàn chắc không đủ.”

Tư Vũ nhìn A Luân và Mai Tử một chút, thấy vẻ mặt hai người như thể không cách nào tin được, mà An Tầm vẫn chớp đôi mắt to tròn nhìn anh, cứ mong chờ như thế, kỳ vọng anh có thể cứu đứa bé này như thế.

“Không cần tiền đâu.” Tư Vũ nói.

Một lúc lâu sau Mai Tử cũng không hiểu được gì, A Luân vui vẻ nói lại với cô:

“Tử Hàm được cứu rồi, cô có nghe không?”

“Làm sao, làm sao mà biết không cần tiền?” Mai Tử không tin hỏi lại.

“Tư Vũ là bác sĩ bệnh viện đó, anh ấy nói không cần chắc chắn là không cần. Có thể lấy từ tiền lương của anh ấy” A Luân đáp lời.

An Tầm phì cười, lúc nhìn về phía Tư Vũ đột nhiên cô có cảm giác không nói được thành lời.

Có lẽ là cảm động, cũng có thể là động lòng.

37. Chương 36

Chuyển ngữ: Như Ca

Tư Vũ gọi rất nhiều cuộc điện thoại giúp họ liên lạc với bệnh viện. Bên phía bệnh viện Xuân Giang cũng chuẩn bị cả đêm để tiếp nhận Lý Tử Hàm, An Tầm giúp Mai Tử làm thủ tục liên quan, Mai Tử cực kì cảm kích họ, hình như còn có hơi áy náy.

Tuy A Luân đã quay lại phong cách cột nhả ngày thường, nhưng lúc nhìn về phía An Tầm, anh vẫn nghiêm túc hơn một chút: “Cảm ơn cô, An Tầm”.

Bình thường lúc nào anh ta cũng tỏ ra mặt dày mày dạn, nói cảm ơn một cách nghiêm túc như vậy đúng là khiến An Tầm khá bất ngờ: “Chúng tôi giúp Mai Tử mà, không phải giúp anh đâu.”

Lúc đi từ bệnh viện ra đã quá nửa đêm, bên ngoài mưa rơi tí tách, dưới ánh đèn đường, từng giọt mưa rõ ràng tách biệt.

Tư Vũ che cho An Tầm đi tới ghế lái phụ, cô phải phải bả vai, quau đầu nhìn Tư Vũ bước vào từ phía bên kia ghế lái: “Thẩm Tư Vũ, tại anh bắt em mặc váy dài để thỏa mãn ham muốn bản thân, em mà bị cảm thì sẽ lây bệnh cho anh trước đây.”

Tư Vũ cười nhẹ: “Được, em muốn lây bệnh thể nào?”

Thực ra bản thân An Tầm cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhưng ánh mắt anh nhìn cô lúc nào cũng khiến người ta phải mơ tưởng viễn vông, cô bình tĩnh nhớ tới rạng sáng ngày hôm đó, anh bị cảm lạnh, vừa ôm cô vừa hôn, còn nói muốn lây bệnh cho cô.

“Hôn anh”. Cô đáp

Anh nhướn mày: “Không phải cầu này người ta hay dùng để chia tay mà?” Bình thường câu tiếp theo sẽ là, nhưng mà chúng ta lại không hề phù hợp v.v.

“Hả?” An Tầm nháy mắt mấy cái: ” Nhưng em muốn dùng nó để tỏ tình”.

Tư Vũ tắt động cơ xe vừa khởi động, một tay để lên tay lái, xoay người lại nhìn cô, dáng vẻ cực kì nghiêm túc: “Em nói tiếp đi.”

An Tầm lại bị anh làm cho thẹn thùng, cô nhìn về phía trước, tùy tiện nói: “Cũng không có gì nhiều cả, em chỉ muốn nói là em rất thích thôi”.

“Thích ai?”

“...Anh”.

Đoạn đường trở về, An Tầm phát hiện khóe môi của Tư Vũ liên tục cong lên, đường cong đó không quá rõ ràng, nhưng cô vẫn dễ dàng nhìn ra.

Có vẻ anh rất vui.

Lúc này An Tầm mới nhận ra một điều, đừng nhìn thấy bình thường lúc nào anh cũng lịch sự nhưng xa cách với mọi người, còn cực kì ít nói, nhưng thực ra anh lại là người dễ dàng dễ ngọt.

“Tư Vũ, sau này anh đi làm ở bệnh viện rồi, có phải mỗi tháng đều phải bù tiền vào không?”. An Tầm nghĩ, ngày mai họ đưa Lý Tử Hàm đến Xuân Giang, biết đâu sau này có thêm Vương tử Hàm, Trươg Tử Hàm,...

Tư Vũ gật đầu: “Cũng không phải là không thể”. Anh nghiêng đầu nhìn cô nói: “Sau này có lẽ anh phải cần người nuôi rồi”.

An Tầm cũng gật đầu: “Cũng đúng, chắc anh phải cởi quần áo thêm mấy lần nữa đấy”.

Cô nói xong mới nhận ra câu nói này còn mang nhiều hàm nghĩa khác nữa, vẻ mặt Tư Vũ càng trở nên nghiêm ngặt, ngoài mặt An Tầm vẫn tỏ ra bình tĩnh như thường, cô nói tiếp: “Em chỉ vẽ mẩu thôi”.

Anh ồ một tiếng: “Anh cũng nghĩ vậy, không nghĩ.... gì khác cả.”

Không mới là lạ đó, nếu không nghĩ vậy sao anh lại lên giọng hai chữ cuối.

Lúc xuống xe, Tư Vũ bảo An Tầm đợi một lát, nói anh đi vào lấy tầm thăm rồi sẽ ra ngay, An Tầm cũng xuống theo, xách vớ chạy vào dưới hiên cửa: “Không cần thăm đâu, chạy hau bước là tới rồi mà, không thôi anh vào nhà trước xem có trộm không đi”.

Tư Vũ thấy cô nói nghiêm túc thì có hơi buồn cười, anh khom lưng ôm lấy cô đi vào sân trong: “Trộm thì không có, nhưng mà sói thì có một con”

An Tầm đánh anh: “Xấu xa”.

Đúng là vừa mệt lại vừa buồn ngủ, từ Italia về đây suốt cả đêm, ban ngày lại bận rộn không yên, cũng chẳng ai còn thời gian mà nghĩ đến chuyện chên lệch múi giờ. Tư Vũ cũng không định làm gì, đưa cô sang phòng ngủ xong anh lại đi sang phòng sách, An Tầm hỏi anh sao không nghỉ ngơi, anh nói phải làm thêm việc.

Đình Nam sau một cơn mưa đêm, bầu trời xanh biếc một màu, mùi của biển và hương vị bùn đất lan tỏa khắp không gian, trong mát dịu lòng người. Lúc An Tầm đi xuống lầu, Tư Vũ đã ở trong phòng bếp, anh nhìn thấy An Tầm thức giấc: “Anh đang nấu cháo yến mạch, có trứng chiên nữa, chỉ có thêm làm được vậy thôi”.

“Được ạ.” An Tầm đi đến bên cạnh anh xem anh múc cháo: “Suốt đêm không ngủ ạ?”

Tâm trạng của Tư Vũ đang rất tốt thấy cơ lo lắng thì anh đáp: “Không phải mất ngủ đâu, em đừng lo.”

Sau khi ăn xong bữa sáng, Tư Vũ đưa một xấp giấy cho An Tầm: “Tối qua anh làm vội, em thấy thế nào?”.

Bản kế hoạch giúp đỡ trẻ em bị bệnh tim?

An Tầm ngẩng đầu nhìn anh: “Lý Tử Hàm là người đầu tiên nhận giúp đỡ?”

Anh gật đầu.

“Bởi vì Tư Nam ạ?” Cô thấy anh góp cổ phần của Tư Nam ở Thẩm Châu vào đây.

Đôi mắt anh trầm xuống, chỉ nói: “Anh không mong những người có thể chữa bệnh lại vì những nguyên nhân khác mà từ bỏ cuộc sống của mình”.

Tư Nam có điều kiện, có cả đội ngũ bác sĩ điều trị tốt nhất, nhưng anh ấy vẫn không thể sống tiếp.

Nhưng lại có những người, họ có thể tiếp tục, nhưng lại vì tiền mà từ bỏ sinh mệnh bản thân.

An Tầm phát hiện, sau khi ở cùng anh, cô rất dễ bị anh cảm động, trong khi rõ ràng anh đâu phải lừa tình.

Đi tới ôm anh, đầu cọ cọ vào lồng ngực: “Em cũng quen góp mấy bức tranh”.

“Tranh của em giữ lại đi.”

“Hả?”

“Sao này còn phải nuôi anh nữa”.

A Luân đưa họ tới sân bay, bệnh tình của Lý Tử Hàm đã ổn định hơn, cậu bé ngồi trên xe lăn do Mai Tử đẩy đến.

“Cầm lấy này, lên máy bay thì an”. A Luân đưa cho An Tầm một hộp cookie.

An Tầm nhìn nhìn: “Không cần đâu”.

A Luân lại đẩy về phía trước: “Cô không ăn thì đưa cho Tư Vũ ăn”.

Tư Vũ lườm một cái: “Tôi cũng vậy, không cần”.

A Luân cảm thấy mình bị hai người họ làm cho tức chết luôn rồi, anh thả bịch lên đùi Lý Tử Hàm: “Lên máy bay đưa cho chị kia ăn”.

Bén trai xem đây là nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành, thấy An Tầm đã ngồi xuống thì vội vàng đưa hộp bánh bích quy tới trước mặt cô, An Tầm bắt đầu dĩ cười cười, đưa tay nhận lấy, cô hỏi Tư Vũ bên cạnh: “Em ấy có thể ăn không?”

Tư Vũ nói được

Vốn An Tầm định đưa cho Lý Tử Hàm một miếng, ai ngờ mới mở hộp ra thì phát hiện trong đó có một chiếc thẻ ngân hàng: “Lý Giai Luân cũng biết đùa ghê”.

Nhân lúc máy bay chưa cất cánh, An Tầm gọi điện thoại cho anh ta, anh còn chưa rời khỏi sân bay, thấy An Tầm đã phát hiện ra thì có hơi ngượng nghịu.

“Trong thẻ có mấy trăm vạn?” An Tầm hỏi.

“Cũng chỉ có vài chục đồng thôi.” Anh vội vàng nói

“Thẻ lương của tôi đây, đưa cho cô, cho đến khi trả hết tiền chữa bệnh cho Lý Tử Hàm, chắc phải đợi rất nhiều năm, hai người dùng tiền lời là được.”

An Tầm không đùa với anh: “A Luân, Tư Vũ đã có cách rồi”.

“Vậy làm sao được, hai người và Mai Tử không quen không biết”. Anh ta ha ha cười một tiếng: “Cô cũng đừng nói với Mai Tử nhé, nếu không cô ấy sẽ cảm thấy thiếu nợ tôi”.

“A Luân, anh cũng đâu quen biết Mai Tử mà”. An Tầm hạ giọng, nói xong lại thấy lòng chua xót.

Hồi lâu sau A Luân cũng không đáp câu nào.

Quan hệ giữa họ chỉ là cảnh sát và vợ của tên tội phạm ăn cướp mà thôi.

Nhưng anh lại làm tất cả vì cô.

An Tầm vừa ra khỏi lối đi đã thấy An Phi, cô kinh ngạc: “Sao em biết chị về?”.

An Phi cầm lấy hành lí của cô, phát tay chào Tư Vũ: “Anh rể nói em biết”.

Anh rể... anh rể, gọi hay ghê ta.

An Tầm nói với Tư Vũ: “Em muốn tới bệnh viện với mọi người”.

“Bệnh viện đã có anh rồi, em về nhà nghỉ ngơi trước, khi nào rảnh anh đi tìm em nhé?”. Tư Vũ còn chưa nói hết điện thoại đã vang lên, hình như là bệnh viện đưa xe đến đón, Tư Vũ nói địa điểm đón với người bên kia xong.

An Tầm đành phải ngoan ngoãn đi cùng An Phi. An Phi nghĩ, nếu một ngày nào đó An Tầm có thể nghe lời mình đến vậy, không biết cảm giác ấy sẽ như thế nào đây nhỉ?

Chiếc xe có kí hiệu của St.Norton rất dễ dàng tìm thấy, Tư Vũ đội mũ lưỡi trai và khẩu trang, người trưởng khoa phái tới đón không dám xác nhận: “Là anh Thẩm Tư Vũ phải không?”

Tư Vũ gật đầu.

Hai người ý tá mới vừa tốt nghiệp vẫn nhìn chăm chăm vào anh chỉ muốn nhìn thấy “Lư Sơn chân diện”*. Họ nghe nói bệnh viện có bác sĩ tới thực tập, nghe nói bác sĩ đó là sinh viên y khoa hệ cao học của bệnh viện Đại học Tokyo, nghe đâu người đó còn là con trai của ông chủ bệnh viện St.Norton. họ còn nghe một y tá nói lại, con trai ông chủ tịch cự kì đẹp trai.

*Lư Sơn chân diện: một cách nói ví von chỉ khuôn mặt thật.

Nhưng nà trái trông phải ngó một hồi, các cô vẫn chưa thấy người cần đến, từ hi vọng chuyển thành thất vọng, cuối cùng mọi người bèn nghĩ, anh ta đến thực tập de9063 báo cáo cho có thôi mà, kiểu con nhà giàu gốc nghèo. Ai ngờ người kua nói dne961 là đến thật, đã vậy còn che mặt. Chẳng lẽ đẹp trai không phải để cho người ta ngắm à.

Sau khi ngồi vào trong xe, hai cô y tá liền mắt mở trừng trừng nhìn người nào gỡ khẩu trang xuống, trước mặt chủ nhiệm các cô cũng đâu dám làm càn, gắng gượng kìm nén không để mình hét la, phần khích đến muốn té xỉu luôn mất, nam chính của “Ti Vũ” đó!!!

Thẩm Tư Vũ chính là nam chính của “Ti Vũ”.

Quả thật An Tầm rất muốn nhìn thấy dáng vẻ Tư Vũ khi mặc áo blouse trắng. Nhưng àm cô phải điều chỉnh lại sự chênh lệch thời gian, còn phải bàn bạc chuyện thông báo với Đậu Miêu, dù sao người trên mạng vẫn đang hô hào tìm kiếm nam chính của “Ti Vũ” nhiều quá, rồi mẹ An còn hỏi bao giờ thì Tư Vũ đến nhà. Bà ấy cũng trở thành fan cuồng của Tư Vũ mất rồi.

An Tầm bị làm phiền, cô đành phải nói với giáo sư An: “Sao bố không quản mẹ”.

“Cây già nở hoa, bố ép buộc bề cảnh không phải ác quá đi à?”. Giáo sư An đẩy mắt kính lên, tiếp tục45 xem tạp chí kinh tế tài chính.

“Trình độ ngôn ngữ của bố đã đạt đến một đẳng cấp mà còn không thể nào sánh nổi.” An Tầm khen ngợi.

Lần gặp lại Tư Vũ là vào chàng vạng tối ngày thứ ba, An Tầm vừa hoàn thành xong một bức tranh. Tư Vũ đang đứng chờ ở trước cửa khu nhà, anh chàng bảo vệ còn nhớ rõ mặt anh, từ xa còn nhìn anh chào hỏi, làm động tác như kiểu kín miệng như bưng, Tư Vũ hiểu ý của anh rồi bật cười một tiếng, đến bảo vệ nhà họ An cũng đáng yêu thế này.

An Tầm chạy ra rồi ngồi vào trong xe: “Hai người các anh vừa nói chuyện gì thế?”.

“Anh ấy nhận ra anh, còn bảo sẽ không nói với người khác”. Hai ngày rồi Tư Vũ không gặp cô, muốn hôn mà anh bảo vệ cứ rướn cái cổ dài nhìn vào xe, anh đành khởi động đi: “Bé ngoan, em lại quên thắt dây an toàn kìa”.

Anh không thường gọi cô như vậy, chỉ lúc cổ ý trêu chọc hoặc là khi ý đậm tình nồng mới gọi cô như thế, vừa nghe trong lòng An Tầm đã dấy lên rung động, nhưng vẻ ngoài vẫn bình tĩnh thắt dây an toàn vào: “Chúng ta đi đâu anh?”.

“Đi ăn cơm sũa đó quay về bệnh viện xem thử, ngày mau Lý Tử Hàm sẽ làm phẫu thuật rồi:. Anh nói xong thì cho xe chạy đi.

“Em đi thăm em ấy với anh”.

Lần đầu tiên An Tầm tới bệnh viện St.Norton, ấn tượng ban đầu là chỗ này lớn qya1, không giống với kiểu bệnh viện truyền thống mà lại theo kiến trúc của châu Âu. Cô đưa mắt nhìn quanh, trang trí sang trọng khắp nơi, vừa rộng rãi, vừa cao cấp. Không trách bao nhiêu bác sĩ, y tá tranh nhau sút đầu mẻ trán để tới được nơi này.

An Tầm nắm lấy tay Tư Vũ, đi theo anh đến cửa chờ thang máy, cô thấy mấy y tá, bác sĩ liên tục ra ra vào vào thì hỏi Tư Vũ: “Anh có mặc áo blouse trắng của bác sĩ không?”.

Anh nhìn cô: “Muốn xem à?”.

An Tầm gật đầu.

“Sau này về nhà mặc cho em xem.” Anh nói rồi đẩy cô đi vào thang máy, trong thang máy có người, anh ghé sát gần tai cô, nhẹ nhàng nói tiếp: “Em mặc đồng phục y tá.”

Lúc An Tầm phản ứng xong, thang máy đã đến lầu bốn, cô nhéo ngón tay anh: “Thẩm Tư Vũ, vừa rồi anh lại giả trò lưu manh đấy hả?”.

Cô hộ lý đứng ngoài chuẩn bị nước vào kính ngạc đến trợn to hai mắt, cô vừa nghe được cái gì ấy nhỉ?

Ông chủ giả trò lưu manh.

38. Chương 37

Chuyển ngữ: Như Ca

Thang máy từ từ mở ra, y tá thấy ông chủ nhỏ dắt một cô gái đi ra, trên mặt cô gái đó còn vương nét thẹn thùng, nhìn người kia quở trách, mà ông chủ nhỏ lại đang cười đó, vẻ mặt cũng hết sức dịu dàng.

“An Tầm, em có thể nói lớn tiếng thêm nữa đó”.

“Có thể à?”

“Em cứ làm thử đi.”

Lần đầu tiên cô tá thấy ông chủ nhà mình có vẻ mặt như thế, sững sờ đến mức quên cả vào thang máy, khi Tư Vũ đang nói chuyện thì có nhìn cô một cái: “Thuốc này đưa cho Lý Tử Hàm uống phải không?”

Cô y tá là một trong những người đã đến sân bay đón bệnh nhân hôm đó. Cô là người chịu trách nhiệm chăm sóc Lý Tử Hàm, nghe thấy ông chủ nhắc tới Lý Tử Hàm cô mới biết đang nói chuyện với mình, vội vàng đáp lại: “Vâng, ông chủ... bác sĩ Thẩm”.

Tư Vũ ừ một tiếng, dắt tay An Tầm định đi, y tá hỏi: “Không phải bác sĩ Thẩm đã hết giờ làm rồi à?”

“Tôi đến xem một chút.”

“Bác sĩ muốn thăm Lý Tử Hàm phải không? Trong phòng bệnh em ấy đang có khách.” Lúc y tá nói chuyện thì liên tục nhìn lên sang phía An Tầm.

Ngay khi cô còn đang ngây ngẩn hai người đã xoay người rời đi, chỉ còn lại tiếng nói chuyện thì ào vọng tới

“Bác sĩ Thẩm, lúc đầu cô ấy định gọi anh là gì?” Giọng của cô gái ấy cực kì dễ nghe, mềm mại như nước.

“Em nghĩ sao?”

“Tiểu lão... đầu”*.

*Ông chủ nhỏ: tiểu lão bản, An Tầm đổi từ bản sang đầu, ý chỉ ông già.

Tiếng cười của ông chủ nhỏ lập tức vang lên, vui vẻ lắm: “An Tầm, chuyện này không buồn cười chút nào đâu.”

“Vậy anh đang làm gì đấy?”

Cô y tá còn chưa có người yêu, ngọt ngào là thế nhưng lại vô cùng tàn nhẫn với người ta, nhìn bóng lưng hai người càng lúc càng xa, cô cảm thấy không thể mỗi mình mình chịu đả kích thế này được, cho nên vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho đồng nghiệp: “Tôi thấy tình rồi, cậu cũng thất tình, đúng, ông chủ nhỏ tới, còn dẫn cả bạn gái, sao tôi biết đó là bạn gái của anh ấy à? Anh ấy nhìn cô ấy rồi cười, hai người họ mười ngón tay đan chặt vào nhau, xúng đôi lắm, cậu có biết bạn gái của anh ấy là ai không? Chính là tác giả của ”Ti Vũ“, họa sĩ An Tầm đó, đúng, cực kì xinh đẹp, tôi muốn đăng lên mạng lắm này mà không dám.”

Y tá vừa nói vừa đi vào thang máy, lúc thang máy đóng cửa, cô nhìn thấy cửa lầu đối diện bị đẩy ra, một người đi vào nhà, cô vội vàng gọi to: “Này, người nhà của Lý Tử Hàm, thang máy ở bên này”.

Người nọ lại không quay đầu lại, đi sang cửa thoát hiểm, xuống cầu thang, Cô y tá thấy kì lạ, ấn đóng cửa thang máy, rồi lại trách móc tiếp với người ở đầu dây điện thoại: “Đúng là người kì lạ, có thang máy mà không đi,... không biết mặt mũi ra sao mà cứ cúi đầu liên tục.”

An Tầm theo Tư Vũ vào phòng bệnh của Lý Tử Hàm, trong phòng chỉ có hai mẹ con nhà họ, không còn người khác.

Mai Tử thấy hai người thì có chút bất ngờ, hốt hoảng đứng lên chào họ, Lý Tử Hàm đang ngồi đọc sách trên giường bệnh, thấy An Tầm đi qua thì ngoan ngoãn gọi cô tiếng chị.

“Em có thấy không thoải mái ở đâu không?” Tư Vũ đi tới bên cạnh, sờ đầu.

“Không có ạ, anh bác sĩ.” Cậu bé gấp sách lại, mong đợi nhìn Tư Vũ: “Ngày mai phẫu thuật có đau không anh?”

Tư Vũ lắc đầu, chắc chắn: “Không đau đâu, có một anh nói với anh là, thoải mái như ngủ vậy.”

Mắt Lý Tử Hàm ngập ánh vui mừng, hỏi tiếp: “Thật ạ, vậy sức khỏe của anh trai ấy sẽ tốt lên phải không?”

Vốn Tư Vũ đang định mở ngăn kéo lấy tai nghe khám bệnh, nghe được câu hỏi đó, anh hơi sững lại. An Tầm đưa tay nắm lấy tay anh. Tay của cô rất mát, rất an tâm, Tư Vũ siết tay cô một cái, như muốn nói rằng cô không cần lo lắng.

Anh cười nói với Lý Tử Hàm: “Đúng thế, anh ấy sẽ không còn đau nữa.”

Lý Tử Hàm cực kì vui vẻ, Mai Tử cũng cười theo em ấy. Mai Tử lấy một phong thư khác đưa cho Tư Vũ: “bác sĩ Thẩm, số tiền này,.. cũng không có nhiều, anh nhận trước.”

Tư Vũ nhíu mày, không nhận lấy, anh ngẩng đầu nhìn cô: “Vừa rồi y tá có nói, chị có khách, chị có người quen ở Xuân Giang à?”

Sắc mặt Mai Tử hơi trắng nhợt, lo lắng đáp lời: “Là một người cùng quê, đúng lúc cũng ở Xuân Giang nên đến thăm Lý Tử hàm một chút!”

Tư Vũ liên tục từ chối số tiền kua, Mai Tử đành úng túng để vào trong ngăn tủ, nhìn anh và An Tầm mở cửa rời đi.

Trong thang máy, An Tầm dựa đầu vào bên người Tư Vũ, thoải mái nói: “Em nghĩ là A Luân đến.”

Tư Vũ nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ đáp: “Là cha của Lý Tử Hàm.”

An Tầm sững sốt, là người ăn cướp bỏ trốn kia sao. Cô kinh ngạc nói: “Sao anh biết?”

Anh nói: “Đoán!”

An Tầm trừng mắt, đôi mắt to trắng đen rõ ràng, nhìn Tư Vũ: “Vậy chúng ta có nên báo cảnh sát không?”

Dường như bị vẻ mặt của cô chọc cười, anh khẽ cười một tiếng: “Đừng lo lắng, cũng không phải nguy hiểm lắm đâu, đợi ngày mai phẫu thuật xong đã.”

Hai người vừa nói vừa rời khỏi bệnh viện, Tư Vũ bắt giắc sờ sờ túi áo, anh dừng một lát nhưng không rút tay ra. An Tầm chú ý động tác nhỏ này của anh, cũng biết là anh kiêng dè mình, cho nên cô dừng bước, xoay người đứng trước mặt anh, đưa tay vào trong túi uần rồi lấy hộp thuốc lá ra, là nhãn hiệu nước ngoài, cô rút một điếu rồi ngậm vào trong miệng, ngược mắt nhìn anh: “Muốn hút không?”

Đôi mắt Tư Vũ thâm trầm nhìn cô, nhìn cô lại lấy một chiếc bật lửa màu bạc từ túi áo anh ra, châm thuốc. Đôi đồng tử càng sâu thêm, cô không biết khi mình làm những động tác này sẽ hấp dẫn người khác đến mức nào à?

“Này, vị tiểu thư kia, không được hút thuốc trong bệnh viện”. Có một người cách đó không xa ngăn cản.

Hai người quay về phía đó, nhìn thấy người lên tiếng là cô y tá trẻ, đứng bên cạnh cô ấy là người y tá đã gặp trước cửa thang máy vừa rồi, họ nhận ra là An Tầm và bác sĩ Thẩm thì đỏ mặt rồi nhanh chóng chào hỏi. An Tầm đưa ngón cái và ngón trỏ cầm điếu thuốc rồi nhét vào môi Tư Vũ, cười nhìn hai y tá: “Là bác sĩ thẩm của hai người hút mà.”

Hai cô y tá nhìn họ, không biết nên nói gì cho phải.

“Trước cửa bệnh viện cũng không được sao?” Tư Vũ cầm điếu thuốc trong tay, cười dụ: “Lần sau tôi sẽ chú ý”.

Gò má của hai người kia càng đỏ hơn, vội vàng khoác tay rời khỏi.

An Tầm liếc anh một cái, dẫn đầu đi xuống cầu thang đến phía xe: “Anh làm cho mấy chị y tá trong bệnh viện mê muội đến té xỉu rồi kìa.”

Tư Vũ lại ngậm điếu thuốc lên: “Em ghen à?”

An Tầm không để ý đến anh, mở cửa ngồi vào ghế phụ, Tư Vũ cũng ngồi vào xe theo, cúi người chặn cô lại, rồi đưa điều thuốc sang: “Anh sẽ không làm thế với các cô ấy.”

An Tầm phì thuốc lá ra, trừng anh: “Tư Vũ, anh đúng là người lúc tốt lúc xấu.”

Vừa rồi ở trong phòng bệnh, nhìn dáng vẻ dịu dàng của anh, cô lại rung động đến rối tinh rối mù. Vừa đi khỏi một lát đã trở nên xấu xa như vậy. Tư Vũ nhún mày, như thể đang suy nghĩ lại điều cô vừa nói, hồi lâu sau anh mới khẽ cười: “Tư Nam mới như vậy.”

Khi một người thảo luận với bạn những chuyện vẫn giữ kín từ lâu, điều đó cho thấy vết thương của anh đã bắt đầu khép miệng.

“Anh ấy á? Em thấy là một người rất lịch sự mà”. Giống như dáng vẻ của Tư Vũ lúc mới quen, phô ra vẻ oai vệ, dịu dàng lịch sự.

“Chỉ là bề ngoài thôi, khi anh ấy hư thì đáng ghét lắm”. Hình như anh đang suy nghĩ đến chuyện gì, hít một hơi thuốc lá rồi nói tiếp: “Hồi còn rất nhỏ, anh ấy nói, sợ dĩ anh ấy bị bệnh là vì trước đây khi còn trong bụng mẹ, anh đã chiếm hết chất dinh dưỡng rồi, cho nên anh ấy mới không đủ, đổ hết mọi chuyện cho anh.”

Tư Nam đã từng nói như vậy ư, An Tầm đảo mắt nhìn Tư Vũ: “Anh rất đau lòng phải không?”

Anh từ chối cho ý kiến: “Có lẽ là bắt đầu từ khi đó, anh muốn trở thành bác sĩ, chữa hết bệnh cho anh ấy, sau này anh ấy sẽ không trách anh nữa. Sau này lớn lên, có lần sau khi điều trị, anh ấy nói với anh, may mà người bị bệnh không phải là anh, đau lắm đấy.”

Bên ngoài có tiếng xe cứu thương, có tiếng bác sĩ, ta đang ra ra vào vào, trong xe lại đột nhiên yên tĩnh, anh vất điều thuốc ra ngoài cửa sổ, quay đầu lại nhìn An Tầm, cười nói: “Mặt em thế này là muốn khóc đấy hả?”

An Tầm hừ hừ mũi: “Em không muốn khóc”.

Anh cúi người hôn cô, dán sát môi cô rồi thì thầm rất khẽ: “Quá khứ đã qua lâu rồi, anh cũng tốt lên nhiều rồi.”

Hôm sau là ngày đưa ông Táo về trời, mẹ An đã gọi mời mọi người rong nhà quét dọn vệ sinh từ sớm, An Tầm nói phải đi bệnh viện giúp Mai Tử, vừa mặc xong quần áo đã đi luôn. An Phi bảo muốn đưa An Tầm đi, nhưng lại bị mẹ An lôi lại: “Là bạn của chị con, con đến xem làm gì?”

“Đây là ca mổ đầu tiên của anh rể, rất có ý nghĩa đó mẹ, con phải đi để động viên anh ấy cố gắng mà.” So với việc ở nhà quét dọn, thì An Phi đi tới bệnh viện ngửi mùi thuốc sát trùng còn hơn.

“Anh ấy đâu phải là bác sĩ mổ chính đâu, không cần cố gắng.” An Tầm nói xong thì phóng khoáng rời đi, để lại An Phi khóc không ra nước mắt.

Trên đường đi, A Luân lại gọi điện thoại tới, anh cẩn thận hỏi thăm tình hình của Lý Tử Hàm và sắp xếp trong phòng mổ. An Tầm do dự mấy lần, cuối cùng cũng không kể chuyện của cha Lý Tử Hàm đến bệnh viện cho anh biết.

Lúc An Tầm tới bệnh viện, quá trình giải phẫu trên cơ bản đã được chuẩn bị đầy đủ, cô cứ tưởng mình sẽ thấy Tư Vũ mặc áo blouse trắng ai ngờ lúc đến anh đã đổi sang áo mổ màu xanh.

Mai Tử rất lo, An Tầm phai ở bên động viên cô ấy từ sáng sớm đến khi chiều tối.

Hơn mười giờ, đèn phòng phẫu thuật mới tắt, bác sĩ mổ chính ra đầu tiên, Tư Vũ đi sau lưng ông.

An Tầm thấy sắc mặt Tư Vũ hơi trắng nhợt, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, cô biết đứng hơn mười tiếng sẽ cực kỳ vất vả: “Mệt lắm phải không anh?”

Anh lắc đầu, nhìn cô: “Rất muốn ôm em một cái, nhưng phải đợi anh thay quần áo xong đã.”

Bác sĩ mổ chính nói với Mai Tử, phẫu thuật rất thành công, Mai Tử xúc động đến mức nước mắt chảy ròng ròng, sau khi thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc ra khỏi phòng mổ thiếu chút nữa là không đứng vững. Thấy chân cô mềm nhũn sắp ngã, An Tầm vừa định đỡ đã thấy bên cạnh có một bàn tay đỡ lấy cánh tay Mai Tử.

Mai tử ngồi trên ghế mới phát hiện cánh tay người đó, căng thẳng nhìn anh ta, run rẩy hồi lại chẳng nói nên lời.

An Tầm nhìn ra người đàn ông này, cũng đoán ra được là ai. Bác sĩ và y tá mệt mỏi rời đi, Tư Vũ bước tới đẩy An Tầm ra sau, nhìn người đàn ông kia nói: “Nếu anh muốn gặp Lý Tử Hàm thì phải đợi lúc nữa”.

Mai tử ngồi trên ghế dài vội va ngang đầu: “Anh.. biết sao?”

Tư Vũ liếc mắt nhìn người đàn ông kia: “Sau khi gặp Lý Tử Hàm rồi, hi vọng anh sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn”.

Người nọ liên tục cúi đầu, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói ừ một tiếng, rồi nặng nề nói tiếp: “Cảm ơn anh”.

Lúc Tư Vũ chuẩn bị dắt An Tầm đi anh lại nghe anh ta nói thêm: “An tiểu thư, bác sĩ Thẩm, xin lỗi”.

An Tầm nhìn anh nghi hoặc: “Tại sao anh lại phải xin lỗi?”

Cuối cùng anh ta cũng ngẩng đầu nhìn về hai người họ, họ là một người đàn ông trẻ tuổi, dáng vẻ trông rất đàng hoàng, nhưng đôi mắt lại đầy nét tang thương, anh ta nói: “Xin lỗi vì đã trộm đồ của hai người”.

Lời vừa nói xong, Mai Tử ngồi bên đã đưa tay che mặt, tất cả đều vì tiền thuốc của Lý Tử Hàm, cướp bóc, trộm đồ đều vì điều đó hết.

Nghe A Luân nói, cha của A Luân bị bệnh phải nằm viện, biệt thự hàng năm không ai ở cũng chẳng có người trông coi, anh ta mới to gan đi đến đó một lần, trộm được mấy cái túi đem về cho Mai Tử, Mai Tử khóc rồi chỉ lấy những vật đáng tiền, còn giấy tờ thì đem trả lại. Cô nói trong những giấy tờ kia, có đồ của người mời cô và con trai ăn cơm, là người rất tốt.

Trong lúc vô tình anh còn nghe A Luân nói với Mai Tử, chủ nhân của căn biệt thự kia là họa sĩ, tranh cô ấy vẽ rất đáng tiền anh lại đi thêm lần nữa, lấy hết tất cả bức tranh, chỉ không ngờ bức tranh khỏa thân kia lại bán được với giá tốt nhất. Nhìn tác giả và người ở trong tranh ngày đó đã cứu giúp Lý Tử Hàm, anh ta núp dưới giường trong phòng nhỏ, thấy bọn họ giúp tắt đèn, khóa cửa, nghe bọn họ gọi điện cho A Luân, muốn tới bệnh viện đóng tiền thế chấp cho Lý Tử Hàm. Sau đó Mai Tử nói người nọ là bác sĩ, người đã giúp họ liên lạc với bệnh viện, còn điều trị miễn phí cho Lý Tử Hàm. Anh ta mới lén lút theo tới.

“Tôi không biết bức tranh đó đã khiến cho hai người gặp nhiều rắc rối như vậy, xin lỗi”. Anh ta có đọc được một số tin tức trên báo chí, còn có người nghi ngờ những điều đó là vì tuyên truyền quảng bá mà thôi, anh ta cúi người xin lỗi: “Tôi sẽ tìm cơ hội giải thích hết mọi chuyện”.

Rất lâu sau An Tầm mới hiểu ra, cô nhìn dáng vẻ xấu hổ của Mai Tử, lúc đó mới tin mọi chuyện là sự thật, mà hình như Tư Vũ đã biết hết mọi chuyện, trông anh chẳng kinh ngạc chút nào.

Cha của Lý Tử Hàm nhìn về phái phòng bệnh: “Tôi sẽ không ngại biện cho hành vi của chính mình, dù là vì lý do gì mà phạm tội đi nữa, phạm tội thì vẫn là phạm tội thôi”.

Anh ta bước tới bên ghế dài ôm lấy Mai Tử: “Chờ Tử Hàm tỉnh lại, anh nhìn nó một cái rồi sẽ đi tự thú”.

39. Chương 38

Chuyển ngữ: Tử Sắc Y

Sau đó, An Tầm trở về nhà một mình, sau khi giải phẫu xong, cô cũng không đến bệnh viện thêm lần nào nữa.

Không phải cô trách họ. Chỉ là cô sợ Mai Tử sẽ lúng túng, có lẽ cô ấy rất khó để đối mặt với mình.

Tư Vũ nói, sau khi Lý Tử Hàm tỉnh lại thì Mai Tử và chồng cô ấy cũng rời đi, cha mẹ Mai Tử ở nông thôn cũng đến bệnh viện chăm sóc cậu bé.

Buổi tối hôm đó, A Luân có gọi điện thoại đến hỏi thăm tỉ mỉ tình hình phẫu thuật, An Tầm nghĩ chắc hẳn A Luân biết chuyện gì rồi, nếu không biết những chuyện đó anh enn6 gọi hỏi Mai Tử mới đúng.

“A Luân, Mai Tử có chồng có con rồi mà, anh cần gì phải vậy?” An Tầm cũng đau lòng thay anh.

Hiếm khi A Luân bị ghen lời như vậy, một lúc sau, anh mới ho khê, “Lúc đầu nhìn thấy họ đáng thương, sau đó tôi lại thấy Mai Tử rất kiên cường, mà giúp đỡ người ta sao có thể giúp nửa chừng, rồi cứ như thế, thực ra ôi cũng chẳng mong sẽ nhận được gì từ cô ấy.”

A Luân chưa có bạn gái, lúc nào anh cũng rất tùy tiện nhưng lại hết sức nhiệt tình, nói chuyện thường không suy nghĩ trước, vì chuyện của người khác anh có thể vắt hết tôn nghiêm đàn ông mà mặt dày cầu xin người khác, vậy mà Mai Tử...

Anh nói anh biết Mai Tử không thích mình, anh cũng biết Mai Tử lợi dụng tình cảm của anh, đôi khi anh cũng trách cô ấy ích kỷ xấu xa, nhưng nghĩ lại, tất cả những việc cô ấy làm đều là vì cứu con, anh lại mềm lòng.

Anh còn biết Mai Tử vẫn còn giữ liên lạc với chồng cô ấy, chỉ là họ quá đề phòng anh, cho nên anh cũng không tìm ra chứng cứ.

Sau đó An Tầm nghe được tin của Mai Tử từ trên mạng.

Nhân viên cảnh sát ở Đinh Nam nói người bị tình nghi trộm Ti Vũ đã đến đồn cảnh sát tự thú, là một đôi vợ chồng trẻ tuổi. Lúc ấy, tin tức này chẳng được ai chú ý, nhưng qua vài ngày, có một blog viết về chuyện phóng viên phỏng vấn người bị tình nghi, kể lại câu chuyện của người đó.

Bài blog này được đẩy lên hàng đầu tiên, có người thốt thức vì sao người này lại gặp chuyện như vậy, có người lại phê bình bọn họ lợi dụng tình cảm của anh cảnh sát nhân dân, có người bức xúc vì hành vi của họ, mà nhiều hơn hết, là những người nhốn nháo sau khi biết rõ tin về nam chính của bức tranh Ti Vũ.

Trong bài viết này, người bị tình nghi giải thích, hắn đi trộm được vài lần, cũng nhắc tới căn biệt thự ở Đinh Nam kia, hắn nói, dù hắn biết chủ căn biệt thự này là gia đình của anh cảnh sát đó nhưng cũng chẳng còn cách nào hơn, nếu đứa bé không được chữa trị tiếp, nếu như phải xuống địa ngục, chỉ cần mình hắn đi là được.

Sau lần thứ hai đến đó, Ti Vũ ra mắt, lúc ấy hắn không biết giá trị cụ thể của nó là bao nhiêu, hắn chỉ nghĩ bốn ngàn đồng cũng đủ lắm rồi, sau này khi xem tin từ báo chí, có nhiều người nghi ngờ đây là do họa sĩ và người được vẽ quảng bá tranh, hắn cũng không để ý lắm, mãi đến khi gặp nam chính của Ti Vũ, cũng chính là Thẩm Tư Vũ, bác sĩ ngoại khoa tim mạch bệnh viện St.Norton, anh làm giải phẫu miễn phí cho con trai của hắn, lúc đấy hắn đã quyết định, nhất định phải làm sáng tỏ vì họ.

Cho nên mới có bài báo này.

Mà chuyện khiến hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ chính là, Thẩm Tư Vũ đã đoán được từ lâu, người ăn trộm là hắn, nhưng không vì chuyện đó mà anh bỏ qua việc cứu người.

Hắn cảm phục trước trí tuệ và khí chất của anh.

Trong bài còn có một họa sĩ bình luận, mình đã liên lạc với phòng làm việc của An Tầm mấy bận, muốn xin số điện thoại của người mẫu được vẽ trong bức tranh Ti Vũ, vậy mà đối phương lại từ chối thẳng thừng, tôi lại nâng giá thêm lần nữa, nhưng không lay chuyển được, hóa ra đó không phải là người mẫu chuyên nghiệp, mà là bác sĩ.

Ngay tức thì, có người trả lời blog của anh, nói Thẩm Tư Vũ không chỉ là bác sĩ, anh còn là nhị công tử của tập đoàn Thẩm Châu, thành viên ban quản trị kiêm chức tổng giám đốc của tập đoàn Thẩm châu, anh ta đồng ý làm người mẫu cho anh mới lạ.

Quần chúng lại nhốn nháo thêm lần nữa, có người cảm thán đây mới là đáng về đích thực của công tử nhà giàu, có người sùng bái anh vừa đẹp lại vừa có tiền, người thưởng phần đầu sao bằng noi636, có người đề nghị phong anh thành thần tượng của nhân dân, cũng có người đặt ra câu hỏi, vì sao anh ấy lại làm người mẫu cho An Tầm, lại còn hi sinh lớn đến thế... lộ gân như toàn bộ...

Sau đó, blog của Thẩm Tư Vũ bị người ta tìm được.

Chỉ có một tài khoản, ngoài một tấm hình ra thì chẳng có câu nào, anh đứng dưới chân núi Phú Sĩ, đầu quay lại với ống kính, núi Phú Sĩ rộng lớn và hùng vĩ, hồ nước xanh biếc dưới chân núi phản chiếu trời xanh mây trắng và cả dáng anh cao lớn vững chãi như núi đứng trên cầu gỗ, cười rất nhẹ.

Dù là cảnh sắc hay là anh, đều hoàn mỹ đến kinh người.

Anh chỉ theo dõi một người duy nhất, phòng làm việc của An Tầm.

Thực ra từ lúc Ti Vũ được phát tán, đã có người nghi ngờ hai người không biết có phải là người yêu hay không, bởi vì ánh mắt khi nam chính nhìn lại, thật sự khiến người khác động lòng, như thể đang nhìn mình, chính là người vẽ tranh.

Đương nhiên, cũng có người nói hành động này có thể do An Tầm yêu cầu, anh mất phải thâm tình như thế.

Vì vậy những thảo luận này chẳng giải quyết được gì, điều mọi người quan tâm hơn chính là rốt cuộc người này là ai đây.

Trong một đêm, số người theo dõi blog của thẩm Tư Vũ đến hơn trăm vạn.

Vốn An Tầm đang vẽ tranh ở trong phòng mình, mẹ An gõ cửa vào nói di động cô cứ báo tin liên tục, sau khi cô cầm lấy, nhìn qua là đã biết tài khoản buồn buồn ngày đó lập ra khi ở italia đã bị người ta phát hiện.

Giờ cô có nói mình không phải Tư Vũ cũng chẳng ai tin được, có hình chụp làm chứng có mà.

An Tầm nhìn lượng người theo dõi dần tăng lên, tự dừng lại thấy hơi ghen tị. Tài khoản đăng kí phòng làm việc của cô suốt hai năm mới đạt đến trăm vạn người theo dõi, vậy mà Tư Vũ, chỉ cần mỗi một ngày!

Nhìn đồng hồ cũng đã đến xế chiều, nghĩ tới chuyện mình giả mạo anh đăng kí tài khoản, có lẽ cô vẫn nên xin phép chủ nhân người ta nhỉ, An Tầm mặc quần áo vào rồi mượn chìa khóa xe An Phi, bước ra cửa.

Còn chưa tới giờ tan tầm cao điểm, số xe lưu thông trên đường cũng không đông lắm, rất nhanh An Tầm đã đến được bệnh viện.

Trong thang máy, cô đụng phải y tá lần trước đã ngăn mình hút thuốc, cô y tá này rất nhiệt tình chào hỏi, “Cô đến tìm bác sĩ Thẩm à?”

An Tầm gật đầu, “Anh ấy có ở đây không?”

Y tá gật đầu thật mạnh, “Ở đây, ở đây, chỉ có điều ở chỗ bác sĩ hơi đông.”

Y tá nói hơi đông cũng là nói giảm nói tránh đi nhiều rồi, bởi vì lúc An Tầm ra khỏi thang máy, vừa mới quẹo qua đã thấy trên hành lang có hai hàng dài đầy những cô gái trẻ tuổi đang xếp hàng thẳng thớm, người nào người nấy vừa đẹp lại thanh xuân tràn trề, may mà trong đầu An Tầm chưa xuất hiện suy nghĩ mình đã già rồi.

Cô đi vào giữa hai hàng người, không ngờ còn chưa bước tới cửa, đằng sau đã có tiếng người hờn trách bất mãn, “Không nhìn thấy chúng tôi đều đang đứng xếp hàng à?”

An Tầm quay đầu lại, “Tôi không tới khám bệnh.”

“Chúng ta cũng có khám bệnh đâu, đến xem người đấy chứ.” Có người đáp lại.

“Mời xếp hàng phía sau.”

An Tầm nhú mày, còn chưa nói lời nào thì nghe được trong hàng người dài có tiếng thấp giọng bàn tán xem cô có phải là An Tầm hay không.

Các cô ấy nhận ra cô, dù trên blog trong phòng làm việc chưa từng đăng ảnh chụp, nhưng tìm trên web sẽ thấy được dù sao cô cũng là một họa sĩ nổi danh.

An Tầm không định để cho người ta nhìn mình chăm chăm rồi moi móc đủ điều từ đầu đến chân, ngay lúc cô xoay người chuẩn bị gõ cửa, thì đột nhiên nghe được giọng nói trong phòng vang lên, nũng nịu, “Bác sĩ Thắm, ngực của em đau lắm, lẽ nào tim có vấn đề rồi?”

“Không phải, tim của cô không sao cả.”

“Nhưng em không thoải mái, có cần chụp phim gì không ạ? Có cần phải cởi quần áo không?”

An Tầm buông bàn tay đang chuẩn bị gõ cửa xuống, anh có diễm phúc ghé cơ, còn có cả hai hàng dài gái trẻ xếp hàng đợi ngoài cửa nữa. Bỗng dưng An Tầm không biết nên ảm nhận thế nào!

Cô cũng mặc kệ anh mắt của người khác, quay về theo đường cũ.

Bởi vì khu nhà cách bệnh viện rất gần, cho nên chưa đầy một lát, An Tầm đã về đến nhà, lúc đưa chìa khóa xe cho An Phi, cậu còn kinh ngạc một lúc lâu, “Chị đi đâu thế? Lái xe quanh khu nhà mình một vòng rồi quay về đó hả?”

An Tầm cũng chẳng buồn nhìn cậu, “Ừ.”

“Ai chọc ghẹo chị à? Nhìn dáng của vẻ của chị kia,...” An Phi bĩu môi, “Ồ trước mặt thắm Tư Vũ dịu dàng là thế, nhưng trước mặt em thì kiêu ngạo là sao?”

An Tầm trừng mắt nhìn cậu, “Khỏi phải nói đến anh ta.”

An Phi nhướn mày, “Ồ, tức giận với anh rồi ư? Anh ấy ở đâu rồi? Không đuổi theo dỗ dành chị hả?” Nói xong còn úp sấp trên bệ cửa sổ nhìn xuống.

“Em rảnh quá nhỉ.” Có đôi lúc, An Tầm cảm thấy An Phi thật sự quá nhiều chuyện.

An Phi ngồi lại xuống ghế sofa, ra vẻ như hiểu rõ, “Thế nào rồi, vì anh ấy có người con gái khác hả?”

“Bởi vì ngàn vạn người con gái khác.” An Tầm hừ một tiếng, lúc chuẩn bị vào phòng thì chuông điện thoại cũng vang lên.

An Phi nhìn mặt An Tầm rồi cũng đoán được đó là ai gọi tới, cậu cố ý nói, “Có bản lĩnh thì chị đừng nhận.”

An Tầm mở cửa vào phòng, trưng cho An Phi vẻ mặt cậu quả được chị chắc, “Alo?”

Đầu dây bên kia của Tư Vũ cũng không hề an tĩnh, giọng nói trầm trầm của anh cùng tiếng ồn ào náo nhiệt vang lên từ tai nghe, “An Tầm, em đến tìm anh hả?”

“Không phải.” An Tầm tùy tiện nói.

Anh khẽ cười một tiếng, “Anh ngửi thấy mùi của em mà.”

“Lừa người ta.” An Tầm nằm dài trên giường. Cô nghĩ, anh nói nhiều lời dễ ngọt như thế, chẳng trách được mấy cô gái trẻ thích anh.

“Sao lại đi?”

Ngón tay của An Tầm bắt gặp quần sợi tóc của mình rơi xuống trên mặt giường, từng vòng từng vòng một, “đã nói là không có đi.”

“Rất nhiều người nhìn thấy em đến đó.”

“Nhìn nhầm thôi.”

“Sao được chứ? Đâu có cô gái nào xinh đẹp như vậy.”

Lúc anh dỗ dành người ta, thật sự chẳng khác gì phong lưu lãng tử, cái gì cũng nói được, lòng của An Tầm đã run lên râm ran hết lần này sang lần khác, cô hòa toàn không thể nào tiếp tục dùng trình độ bình thường mà tán gẫu với anh.

Người này ấy, không phải bình thường rất kiêu là à?

Cô sờ sờ gò má của mình, cố gắng làm giọng mình bình tĩnh hơn một chút. “Bác sĩ Thẩm không phải ngoai2 cửa phòng khám của anh toàn những cô gái xinh đẹp đó sao?”

Trong tiếng nói của anh ẩn giấu ý cười rất rõ, “Có sao? Trong mắt anh đều là bệnh nhân hết.”

Câu trả lời hoàn mỹ như vậy, như kiểu đáng lẽ không nên tức giận với anh, cô đang nghĩ nên làm nũng với anh như thế nào thì một giọng nói yêu kiều thình lình vang lên từ phía bên kia, “Bác sĩ Thẩm, đến phiên em rồi, em vào nhà>”

Phiền chết đi được!

An Tầm thở phì phì nói mình đi vẽ tranh rồi cúp máy.

Mặt trời mùa đông xuống núi từ rất sớm, chưa tới năm sau giờ, trời đã tối đen như mực, trăng sáng hình nhu cũng bị đông lạnh chẳng buồn đi ra, trong bóng đêm, chỉ còn lại ánh đèn đường mờ mờ lặng yên đứng đấy.

Khoảng hơn tám giờ, An Tầm vẽ mệt nên định đứng lên uống nước, độtn nhiên cô nghe được tiếng động từ phía cửa sân thượng, như kiểu có thứ gì rơi xuống, vốn cô cũng không định để ý, ai ngờ sủa đó lại vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng trên thủy tinh, cô thuận tay mở cửa kính nhìn ra, mới phát hiện Tư Vũ đang đứng trên sân thượng, khẽ cười nhìn cô.

An Tầm kinh ngạc, mở cửa cho anh vào, “Anh... sao anh lên được đây?”

Tư Vũ nhìn cô hất hất cằm chỉ gốc cây đại thụ bên sân thượng, “Đâu phải là lần đầu tiên leo cây vì em đâu.”

Khu nhà nhỏ này có ba hộ gia đình, tầng một là gara, nhà An Tầm ở tầng hai, tầng ba và tầng bốn có hai gia đình khác, đều là những cán bộ tham gia kháng chiến đã về hưu.

Cũng may là tầng hai, không cao lắm.

“Thẩm Tư Vũ, anh...giỏi thật.” An Tầm cũng không biết nên khen anh giỏi thế nào, bây giờ ngay cả tác phong thân sĩ anh cũng lười thể hiện.

Tư Vũ đến trước mặt cô, vén những lọn tóc lộn xộn trên trán cô ra sau tai, hỏi lại, “Sao không nghe điện thoại?”

Lúc An Tầm vẽ tranh thường không thích bị quấy rầy, cho nên bình thường lúc ấy cô thường tắt máy, lần này cô chỉ bật chế độ im lặng rồi nhét dưới gối, “À..không nghe thấy.”

Tư Vũ cũng biết thói quen của cô, không nói gì thêm,a anh đưa tay cởi áo khoác treo lên trên giá áo bên cửa sổ, lúc xoay người lại nhìn cô, vẻ mặt như cười như không, “Gần đây em ăn giấm chua thường xuyên thật đấy.”

An Tầm nháy mắt mấy cái, “Có sao?”

Anh cũng không nói gì thêm, đưa mắt nhìn chiếc giường lớn của cô, vuốt vuốt ấn đường, “Anh nắm được không?”

An Tầm cũng không lẩm lời hơn nữa, dù sao hai người cũng đã chung giường chung gối rất nhiều lần, thấy anh nắm mỗi như vậy cô cũng thấy đau lòng, khom lưng xếp lại gối xong xuôi, cơ hỏi, “Anh mệt à?”

Anh nằm ngửa dài trên giường, từ từ thở dài một hơi, “Mấy.. cô gái kia, khó giải quyết quá, nếu cứ liên tục như vậy, tự anh đi làm ở Thẩm Châu cho rồi, như vậy bố cũng không phải tức giận với anh.”

Anh nói rồi đưa tay về phía An Tầm đang đứng cạnh bên, “Đến đây, cho anh ôm một lát.”

Người An Tầm nằm xuống, chui vào trong lòng anh, “Anh có muốn.. đăng tuyên bố không?”

An Tầm cảm thấy mình thật quá thông minh, sao lúc trước tiên đoán được chuyện này mà lấy tên anh đăng kí tài khoản trước.

An Tầm nằm trên cánh tay của mình bấm di động, “Đưa mật mã cho anh, sau này anh sẽ dùng tài khoản này, được không?”

“Ừ,” Anh đáp lời nhận lấy.

Vì vậy, vào lúc tám giờ tối, tài khoản mà mọi người cứ tưởng đã chết rồi đột nhiên đăng một tin trên blog.

“Hành vi của một số người đã làm ảnh hưởng đến những bệnh nhân cần thực sự khám bệnh, xin tự trọng hơn.”

Một câu lời ít ý nhiều, không bao lâu sau, có mấy vạn bình luận đăng lên, An Tầm lú lú khen ngợi, “Tư Vũ, anh còn nổi hơn người nổi tiếng nữa đó.”

Sau đó, một người có tên là tài khoản là y tá nhỏ ở St.Norton St. đã bình luận với hơn vạn like, cô đăng một tấm hình lên blog của Tư Vũ, nói đây là tình trạng trước phòng khám bệnh của bác sĩ thẩm, những cô gái trẻ này, chẳng có ai đến đây để khám bệnh thật cả.

Vì thế, quần chúng nổi giận.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-nam-ti-vu>